

ไทยยุคมืด

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

ไทยเคยยุคมืดนี้	เป็นจริง
หมากลับเห็นเป็นลิง	ประหลาดแท้
สูงยศแต่ใจสิง	นรกสัตว์
ประเทศล่มกลับชมแม่	แต่ซี้คือบุปผา
ทำดีกลับถูกข้อน	เห็นเลีย
ชั่วกลับชูขึ้นเชียร์	แซ่ขรัวง
โกหกเชียวฉลาดเลีย	คือปราชญ์
โกงฉิบหายกลับป้อง	ปิดคัมคนจน

(สไมย์ จำปาแพง ๗ ธ.ค.๕๑)

ในยุค พุทธภพมิต ปี ๒๕๓๕ ประชาชนได้ร่วมกันต่อสู้กับ เผด็จการ รสช. พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ได้บำเพ็ญจรรยาวัธจากการเสี่ยงชีวิตในครั้งนั้น คือขอกล่าวหาที่ว่า “จำลอง พาคณไปตาย” แต่ในปี ๒๕๕๑ ที่ต้องต่อสู้กับระบอบทุนสามานย์ ที่มุ่งคอร์รัปชัน-หมิ่นสถาบัน-สร้างความแตกแยก-และแทรกแซงองค์กรอิสระ ซึ่งสู้กันหนักหนาสาหัสสาครรย์ยิ่งกว่า ใช้เวลาชุมนุมตลอด ๒๔ ชั่วโมง นานนับ ๖ เดือน

มีผู้คนหมุนเวียนออกมาต่อสู้ร่วมกันนับล้านๆ คน แต่ผลสุดท้ายกลายเป็นว่า คนเหล่านี้คือ “ผู้ก่อการร้าย” และจะถูกฟ้องเรียกค่าเสียหาย ๒ หมื่นล้าน ซึ่งทางลุงจำลอง ก็ยินดีเหมาจ่ายให้หมด เพราะเกือบทั้งชีวิตที่ผ่านมา ก็ได้ทุ่มเทให้แก่สังคมและประเทศชาติจนหมดเนื้อหมดตัว แม้แต่บ้าน ลักหลังก็ยังมีไม่มีเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง สมบัติที่ยังเหลืออยู่บ้าง ก็คงเป็นเจ้าของฉายา “มหา ๕-๑-๘” ซึ่งมาจากวัตรปฏิบัติ การอาบน้ำวันละ ๕ ชั้น กินอาหารวันละ ๑ มื้อ และถือศีล ๘ ซึ่งสมบัติล้ำค่าเหล่านี้ ลุงจำลองยอมยินดีให้มายึดมาฟ้องร้องเอาไปอยู่แล้ว

อำนาจของ “ทุนสามานย์” ที่ไปเล่นงานประเทศอิรัก จนไฟกลียุคลุกขึ้นทั่วแผ่นดิน ทำให้ประชาชน ออกมาเช่นฆ่ากันเอง สร้างความเจ็บแค้นให้นักข่าวชาวอิรัก ถึงขั้นกล้าเอารองเท้าขว้างใส่ท่าน มหาพินาทของโลก แต่ทางการอิรักกลับออกมาประณามนักข่าวเดนตายผู้นี้ว่า เป็นสิ่งที่น่าละอาย อย่างยิ่ง โดยมีตบอดจนไม่รู้ว่ ระหว่างการขว้างรองเท้ากับการทำให้ผู้คนที่ต้องล้มตายไม่ว่าชาวอิรัก หรือชาวอเมริกันก็ตาม อย่งไหนน่าละอายใจยิ่งกว่ากัน? หรือการปิดสนามบินของไทยกับการใช้อาวุธรุนแรงปราบปรามประชาชนทั้งในที่แจ้งและในที่ลับ ทั้งๆ ที่ประชาชนเหล่านี้ก็ออกมาทำหน้าที่ พลเมืองดี จนบาดเจ็บล้มตายหลายร้อยคน อย่งไหนเลวร้ายกว่ากัน?

ทางการไทยน่าจะออกจากยุคมืดได้หากไม่ไปเจริญรอยตามทางการอิรัก คนไทยในยุคพระจันทร์ ยิ้ม คนดีๆ ต้องอยู่ได้ คนจัญไรต้องเสื่อมสูญ ไซ้ไหม? พี่น้องเอ๋ยยยย ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๓

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

ผมเป็นชาวกรุง เกิดและโตในกรุงเทพฯ เมื่อ ๒๔ ปีก่อนผมผันตัวเองไปเป็นคนบ้านนอก ไปปลูกกระท่อมอยู่ที่นครปฐม (กระท่อมหลังแรกของชุมชนปฐมอโคก) ทำงานที่กระทรวงกลาโหมไปเข้าเย็นกลับ

อยู่ได้ ๑ ปีเต็ม ผมก็ลาออกจากทหารหลังจากเป็นนายพลได้ ๓ วัน กลับไปอยู่กรุงเทพฯ เป็นผู้ว่าฯ เป็นนักการเมือง เป็น ส.ส. เป็นรองนายกฯ แล้วผันตัวเองกลับไปเป็นชาวบ้าน ย้ายโรงเรียนผู้นำไปกาญจนบุรี จะเข้ากรุงก็เฉพาะเมื่อจำเป็นจริงๆ เท่านั้น

จำเป็นต้องเป็นชาวกรุงอยู่ถึง ๑๙๓ วัน กินนอนกลางกรุง ชุมนุมปักหลักปักค้ำงยาวนานที่สุดในโลก โดยไม่มีใครอยากทำสถิติโลก เพราะไม่ใช่เรื่องน่ารื่นรมย์แต่อย่างใด

เมื่อนึกย้อนไปแต่หนหลัง ผมเคยคัดค้าน เคยชุมนุมประท้วงเรื่องที่ไม่ถูกต้องในบ้านเมืองมาตั้งแต่ยังหนุ่มๆ ตอนนี้อายุผมย่าง ๗๔ ปีแล้ว อยู่ในวัยที่ไม่เหมาะกับการออกมาเดินเร่เดินกาเลย

บริษัทน้ำเมาของคุณเจริญ เห็นเป็นจังหวะเหมาะ ที่จะพยายามเอาเบียร์เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์อีกครั้งหนึ่ง เพราะพวกที่เคยต่อต้านจำนวนมากมายรวมทั้งผมด้วย ดิตการชุมนุมปักค้ำงที่ทำเนียบ สนามบินดอนเมือง และสนามบินสุวรรณภูมิ ปรากฏว่าคนหนุ่มสาวจากองค์กรเอกชนกว่า ๒๐๐ แห่ง ออกมาค้ำงอย่างแข็งขัน คุณเจริญเจ้าพ่อน้ำเมาก็ต้องถอยทัพอีก

ตอนนี้ไม่ว่าจะไปที่ไหนทั้งในกรุงและบ้านนอก ผมพบแต่ชาวพันธมิตร ซึ่งพูดคุ้ยซักถามเหมือนๆ กันว่า ขอบคุณผม และผมคงเหนื่อยมาก ผมต้องพูดไปตามความเป็นจริงว่า ผมต่างหากต้องขอขอบคุณพันธมิตรทุกคน ทั้งที่อยู่ในกรุง อยู่ต่างจังหวัด และต่างประเทศ ซึ่งมีจำนวนมากมายเหลือเกินที่เหนื่อยกว่าผม และเสียสละมากกว่าผม

พันธมิตรทุกคนเหมือนกับเป็นคนไทย “พันธมิตรใหม่” โอบอ้อมอารี กระตือรือร้นที่จะช่วยตลอดเวลา มีน้ำใจยิ่งกว่าพี่น้องที่คลานตามกันมา ทำให้ปัญหาที่พวกผมและแกนนำคนอื่นๆ ประสบอยู่ กลายเป็นเรื่องเล็ก เช่น เราต้องพากันเดินเข้าแถวขึ้นศาล ศาลโน้น ศาลนี้ ถูกฟ้องว่าเป็น “ผู้ก่อการร้ายสากล” บ้าง กำลังจะถูกฟ้องเรียกค่าเสียหายกว่า ๒ หมื่นล้านบาทบ้าง

คนไทยจำนวนนับแสนๆ คนต้องทำในสิ่งที่คนอื่นทำได้ยาก ต้องอดทนในสิ่งที่คนอื่นทนได้ยาก ต้องเอาชนะในสิ่งที่คนอื่นเอาชนะได้ยาก และต้องเสียสละในสิ่งที่คนอื่นเสียสละได้ยาก เพราะเราโชคร้าย มีชีวิตอยู่ในสมัย “ไทยยุคมืด” ๓

7

บ้านปานาดอย

แถลงการณ์ ฉบับที่ ๒๙/๒๕๕๑ พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เรื่อง คำเตือนก่อนเข้าสู่อำนาจ คัดค้านนายกรัฐมนตริตุ๊กพรระคการเมืองที่มีรัฐบาลผสมของพรรคเพื่อไทย ซึ่งเป็นพรรคการเมืองหุ่นเชิดของระบอบทักษิณซึ่งจัดตั้งขึ้นใหม่

12

สี่สันชีวิต

ปรากฏการณ์ทักษิณมาเขย่าให้ทุกองคาพยพของสังคมไทยหลวมหมด เกิดสภาพโกลาหล (chaos) ขึ้น ในสภาพโกลาหลเป็นทางสองแพร่ง

ทางหนึ่งคือ เกิดความรุนแรงนองเลือด

อีกทางหนึ่งคือ เกิดการยกระดับการพัฒนาไปสู่สิ่งใหม่ที่ดี (new order)

47

คืนวิญญาณความรัก

ให้แผ่นดิน

ชาวนาเพื่อนฉันก็ยังไม่หนีสิ้น ล้นพันตัวเหมือนทุกวันนี้ ยิ่งกว่านั้น หากมองที่ระบบการปลูกข้าวโดยทั่วไป ชาวนาเพื่อนฉันยังไม่ต้องควักเงินรายได้ซึ่งควรจะใช้จุนเจือชีวิตนำไปจับจ่ายซื้อปุ๋ยซื้อยาอย่างเช่นทุกวันนี้

เอโกปี หุควา พหุธา โทติ พหุธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

1 นัยปก:ไทยยุคมืด	จริงจัง ตามพ่อ
2 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6 คุณนิคคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7 บ้านป่านาดอย	จำลอง
12 ลีตันชีวิต (ศาสตราจารย์นายแพทย์ประเวศ วะสี)	ทิม สมอ.
17 การ์ตูน	วิสูตร
18 ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
23 พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทธ
26 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
36 ซาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
39 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	หนังสือพุทธศาสนา
40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
42 เรื่องสั้น	หมอลชรา
47 คีนวิญญาณความรักให้แก่แผ่นดิน	ระพี สาคริก
50 บทความพิเศษ	อภิชัย พันธเสน
54 กำปั้นทุบดิน (บ้านเลื้อนเมืองถ้อยค่อยเปลี่ยนผ่าน)	ตั้งนั้น วิมุติตินันทะ
59 คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
64 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
68 ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
71 ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา	ฟ้าสาง
74 ฟุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
76 กติกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80 ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุศย์ อำนาจ อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปิฎยวิวัฒน์
 กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ตำนานไทธานี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โอศก
 กองรับใช้ธุรการ ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ สุเสรี สิประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๗๓๔-๕๒๓๐

จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟ็อกซ์ จำกัด โทร.๐-๒๗๓๕-๘๕๑
 อีเมล roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขากลางนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

e-mail roj1941@gmail.com

ภาพทลออน

ติดตามความเคลื่อนไหวของบ้านเมืองบ้าง แต่ไม่ค่อยรู้อะไรลึกซึ้งนัก เห็นภาพเนวินกอดอกภิลิทธิ์ก็อดวามระแวงไม่ได้ว่าเป็นเกมชอนกลลวงอะไรหรือไม่ จะคุ้มหรือไม่ที่ภิลิทธิ์จะสมานมิตรกับเนวินที่เคยเป็นบริกรรับใช้ใกล้ชิดทักษิณมาก่อน บอกจริงว่าฝันกลัวกลืนฟีดคอเต็มททที่รัฐบาลนี้มีพวกยี้ร่วมล้มกรรมด้วย

• ลูกหลาน พันธมิตร ระยอง

☞ ไม่ใช่ภาพลวงตาตามหลอนหรืออกครับ นักการเมืองเจเนจบกระบวนยุทธอย่างเนวินยอมมีดวงตาู้แจ้งเห็นธรรมว่าขึ้นหลงมโข่งจมปลักโสมมเป็นเห็บเกาะกินซากศพเนาพะอะต่อไป ก็รังแต่จะพลาตรดตัวนขบวนสุดท้าย และดิ่งนรกหมกไหม้หมดอนาคตทางการเมืองแน่แท้ จึงตัดตัวจากซากศพด้วยประการฉะนี้แล ในขั้นนี้ก็ขอให้ป็นใจมองโลกในแง่โสภาสตาพรไว้ก่อนว่าโจรยอมกลับใจได้ และเชื่อว่าเพ็งทำบุญขึ้นบ้านใหม่ ยังไม่น่าจะเบิบพิสดารมูมมามนักหรือหากเป็นเช่นนี้ก็คุ้มที่ประชาธิปไตยจะยอมเปลืองตัวบ้าง เพื่อประคับประคองบ้านเมืองให้รอดพ้นวิกฤตเฉพะหน้าไปตายเอาดาบหน้า ขอให้ปล่อยวางจำยอมรับสภาพที่เป็นจริงในสภาวะคับขัน ซึ่งแทบไม่มีทางเลือกทางรอดอื่นใดที่สดใสชาบช่ากว่านี้! ถึงจะฟีดคอก็กลัวน้ำฝืนทนกลัวกลืนเอา ก็แล้วกันนะครับ

ภาพจริง

ขบวนคนเสื้อแดงรุมล้อมขบวนพา ทูบรถของพวก ส.ส. ที่โหวตให้หัวหน้าพรรคปชป.ที่หน้าสภาต่อหน้ากองทัพบตำรวจรักษาการณ์ในวันประชุมโหวตนายกฯ เมื่อ

๑๕ ธ.ค. นี้ จนรถเสียหาย คนบาดเจ็บ เห็นว่าตำรวจไม่ได้ป้องกันตามสมควร ทั้งยังไม่ได้จับกุมตัวคนทำผิดซึ่งหน้าอีกด้วย ดูแล้วพวกนี้ก็ได้มีมากมายเกินกำลังตำรวจ ผิดกับเมื่อคราวพันธมิตรล้อมสภาไม่ได้ทำร้ายนักการเมือง หรือรถของนักการเมืองเลย แต่ตำรวจก็ใช้อาวุธสงคราม ใช้วิธีการรุนแรงจนบาดเจ็บล้มตายไปมาก ไม่เข้าใจจุดยืนของตำรวจไทยเลย

• คนไทย สีเขียว กทม.

☞ ในสถานการณ์ที่ตำรวจเตรียมแผนจัดกำลังพลพร้อมสรรพ แต่กลับไม่อาจป้องกันเหตุรุนแรงเกินควรได้ ทั้งๆ ที่ผู้ชุมนุมก็มีได้มากมายเกินกำลังตำรวจ ตำรวจใช้แค่ “คน” มีตำแหน่งแต่งเครื่องแบบเท่านั้น แต่ต้องมีคุณสมบัติเป็น “มนุษย์”...ผู้มีใจสูงด้วยครับ จึงจะเพียบพร้อมด้วยสำนึก “พิทักษ์สันติราษฎร์” มิใช่ “พิฆาตสันติสุข”

หวาดท่วน

เห็นภาพรวมการจัดตั้งคณะรัฐมนตรีที่มีพรรคประชาธิปัตย์เป็นแกนนำและมีนักการเมืองแตกทัพล้มรางมารวมด้วยช่วยกันแล้ว แม้จะดูราบรื่นดีแต่ก็อดหวาดท่วนไม่ได้ เพราะตำนานนักการเมืองยังฝังใจตลอดมาว่าขึ้นอยู่กับผลประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม ซาติบ้านเมือง จึงไม่มั่นใจว่าจะร่วมรัฐนาวาไปได้นานแค่ไหน หากการจัดสรรปันตำแหน่งรัฐมนตรีไม่รื่นรมย์สมอรุดังฝัน

• นักการเมือง ลาโรง ชัยนาท

☞ สถานการณ์วิกฤตทางการเมืองยามนี้ หากแกนนำไม่อาจหาญก็ไม่อาจยืนหยัด “ธรรมาธิปไตย” ได้พอควร การจัดตั้งรัฐบาล

จากผู้อ่าน

e-mail roj1941@gmail.com

“โลกียชน” จึงโอนอ่อนเอื้ออ้อมกันเพื่อผนึกพลังจัดตั้งรัฐบาลไซในหิน ซึ่งจะต้องระแวดระวังประคับประคองให้อยู่ไปได้ แต่จะไปรอดแบบให้น้ำเกลือหยอดน้ำข้าว หรือตะตูดขากันเองล้มกลิ้งไม่เป็นท่าตามประสารัฐบาลหลากหลายเผ่าพันธุ์ อย่างกะพริบตา

USSWVISBU

การที่พรรคคอมมิวนิสต์นิยมสามัญถูกกวาดตกรวมการเมืองไปได้ก่อนวาระ และพรรคประชาธิปไตยมีโอกาสเป็นแกนนำเสียงข้างน้อยผนึกไพร่พลเข้าศึกหนึ่ทัพมาสวามิภักดิ์ ร่วมตั้งค่ายคูหอรบพันฟูซวกปรักหักพัง และครองเมืองต่อไปนั้น ส่วนหนึ่งก็ด้วยคุณูปการของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (พธม.) ซึ่งยอมอดทนชุมนุมกู่ชาติมานานเกือบ ๗ เดือน เสียสละทรัพย์สินเงินทอง ชีวิต ขาแขน เลือดเนื้อ หยาดเหงื่อแรงงานมากมาย คิดว่าพธม.ไม่เรียกร้องอะไรมากหรอกค่ะ ขออย่างเดียวเท่านั้น อย่าตัดระบัตย์และทรยศประชาชน

• ครุบ้านนอก อุดร

☞ การเสียสละถึงขั้นจาคะไม่หวังการตอบแทนเป็นคุณธรรมประเสริฐยิ่ง นักการเมืองที่ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่และเสียสละก็ถือว่าเป็นคุณธรรมเช่นกัน ติดตามตรวจสอบกันต่อไปว่านักการเมืองจะกตัญญูต่อกฎหรือออกตัญญูเนรคุณแผ่นดินที่บรรพวีรชนเอาชีวิตเลือดเนื้อเข้าแลกและพิทักษ์รักษาสืบทอดไว้ตลอดมา

น้ำตื้น

ข่าวล่าสุดว่าตำรวจสั่งไม่ฟ้องนายพิชิต

ชื่นบาน นาย น.ส.ศุภศรี ศรีสวัสดิ์ เสมียนนาย และนายธนา ต้นศิริ ผู้ประสานงานคดีของทักษิณ ขอให้สืบค้นศาลที่เอาเค้ก ๒ ล้านไปให้เจ้าหน้าที่ศาลส่งสำนวนให้อัยการพิจารณา ก็เรื่องนี้ ทั้ง ๓ คน ถูกศาลสั่งจำคุกคนละ ๖ เดือนและจะพ้นโทษในวันที่ ๒๒ ธันวาคมนี้ทำไมตำรวจจึงส่งเรื่องให้อัยการเอาจนแฉตอนจะพ้นโทษ และจะต้องปล่อยตัวออกไปก่อนที่อัยการพิจารณาเรื่องได้เสร็จว่าจะฟ้องหรือไม่ฟ้อง แบบนี้ตำรวจมีเจตนาอะไรหรือไม่

• ตีนโรง ตีนศาล ปากน้ำ

☞ เรื่องเค้กของฝาก ๒ ล้าน เกิดเหตุเมื่อ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ วันเดียวกับ พ.ต.ท.ทักษิณจะไปรายงานตัวต่อศาลฎีกา คดีที่ดินรัชดา และศาลฎีกาได้สั่งจำคุกนายพิชิต ชื่นบาน กับพวกรวม ๓ คน ฐานละเมิดอำนาจศาล และให้แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีฐานให้สินบนอีกส่วนหนึ่งด้วย ซึ่งพนักงานสอบสวนก็สอบสวนนานเกือบ ๖ เดือน จึงสรุปการสอบสวน “เห็นควร” สั่งไม่ฟ้องเสนอสำนวนสอบสวนให้อัยการพิจารณาใกล้เวลาจะครบกำหนดโทษต้องปล่อยตัวผู้ต้องหาใน ๒๒ ธันวาคมนี้ ซึ่งถ้าในที่สุดอัยการเห็นชอบ สั่งไม่ฟ้องตามก็จบ หากเห็นแย้งและสั่งฟ้องแทนที่จะได้ตัวจากเรือนจำมาฟ้องเลยก็ต้องติดตามตัวผู้ต้องหาในภายหลัง พนักงานสอบสวนจะมีเจตนาพิเศษอะไรหรือไม่นั้น ไม่อาจชี้ชัดได้ เพราะขาดข้อมูลคดีและบันทึกพนักงานสอบสวน แต่อย่างไรก็ตามหากมีเจตนาเร้นลับจงใจสอบสวนนานเกินอำนาจฝากขังผู้ต้องหาซึ่งมีเพียง ๔ ครั้ง ครั้งละ ๑๒ วัน รวม ๔๘ วัน ก็ต้องชี้แจงให้แจ่มแจ้งได้ มิฉะนั้นจะตายน้ำตื้นทั้งคดีวินัยและคดีอาญาครับ

๒๒ บรรณาธิการ

“ล้มตำน เลิกส่วย” ได้สำเร็จแล้ว ก็ยึดถือเป็น **“ธงธรรม”** นำตำรวจในสังกัดว่าถ้ายึดถือวิถีชีวิตเรียบง่าย มักน้อย สันโดษ ยินดีเพียงเงินเดือนสวัสดิการที่พึงมีพึงได้จากราชการ ตำรวจก็ไม่ต้องดิ้นรนจนจำยอมมปลัก **“ทุจริต ประพฤติมิชอบ”** ด้วยประการทั้งปวง ทั้งนี้ในสถานะผู้นำที่มุ่งมั่นจะนำหน่วยตามครรลองธรรม ตนเองต้องลวงพันภาพพจน์ **“มือถือสากปากถือศีล”** หรือ **“แม่ปุสอนลูกปุ”** ในสังคมตำรวจ

“ศีล ๕ ละอบายมุข” ด้วยกรรม ๓ ...ทั้งกาย วาจา ใจ คือเกณฑ์บรรทัดฐานของผู้นำที่ต้องทำได้จริงจนเป็นรูปธรรม !

“ตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน” มิใช่พูดพาล่ามให้ทำดี แต่ผู้นำกลับทำเลวทรามต่ำช้าเป็นอาชญา เมื่อล้มผัสได้และซึมซับเป็นนิมิตในชีวิตและการปฏิบัติหน้าที่ประจำวัน ตำรวจเริ่มปรับตัว เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ...ส่วนหนึ่ง เลิกเหล้า บุหรี่ เลิกละได้แม่สลากกินแบ่งซึ่งเป็นการพนันที่ชอบด้วยกฎหมาย (แต่เป็นอบายมุข ไม่ชอบด้วยธรรม)

เมื่อหยั่งฐานรากคุณธรรมจริยธรรมได้ระดับหนึ่งแล้ว จึงริเริ่มงานใกล้ตัว-ใกล้ครัวด้วยแปลงผักสวนครัวข้างบ้านพักตนเองให้เห็นเป็นต้นแบบ ยามว่างหน้าที่ก็พาตำรวจพร้อมครอบครัวชน팡ข้าวทำกองปุ๋ยอินทรีย์ที่ริมถนนชายฝั่งเจ้าพระยาหน้าโรงพัก (หลังจากได้นำตำรวจไปร่วมแรงในโครงการทำปุ๋ยอินทรีย์ของสภาตำบล) และเริ่มทำแปลงผักสวนครัวที่หาดชายฝั่งเจ้าพระยาซึ่งอุดมด้วยดินตะกอนขามน้ำลาดในหน้าหนาว ได้ดินดีน้ำดี!

ภาพตำรวจพร้อมแม่บ้านและลูกเต้าชุดดิน ปลูกผัก รดน้ำแปลงผักยามเย็น ชาวบ้านไม่เคยพบเห็น จึงแตกตื่นมาดูและเอาแบบอย่างบ้าง หาดชายน้ำหลังตลาดสรรพยาจึงมีแปลงผักสวนครัวเรียงราย รื่นदान่าชื่นชม กิจกรรมวิถีชีวิตพอเพียงนี้ นอกจากเป็นกระบวนการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมตำรวจแล้ว ยังเป็นสื่อสรรค์สร้างสัมพันธ์ตำรวจกับชาวบ้านอีกด้วย

เหมือนกับ **“โครงการนารวมประชา-ตำรวจ”** ในพื้นที่ประมาณ ๘ ไร่ต่อเนื่องกัน ๓ ปี เมื่อครั้งเป็น สวญ.สภ.อ.บ้านค่าย ระยอง เพื่อปลูกจิตสำนึกตำรวจให้ระลึกถึงหยาดเหงื่อแรงงานของชาวนาที่กว่าจะได้ข้าวมาหล่อเลี้ยงเพื่อนร่วมแผ่นดิน นอกจากนั้นข้าวที่ได้หลายเกวียนก็เป็นเสบียงสายตรวจแรม เป็นข้าวสารสวัสดิการราคาเยาสำหรับตำรวจ และส่วนหนึ่งขายเอาเงินเป็นกองทุนสวัสดิการตำรวจ

การสร้างภาพพจน์ของตำรวจ มิใช่ด้วย **“ลมปาก”** แต่ด้วย **“หยาดเหงื่อแรงงาน”**

ตำรวจมีโอกาสทำกิจกรรมสร้างสรรค์สังคมได้มากมายหลายรูปแบบ ถ้าสำนึกว่า **“เราอยู่ไหน ประชาอันใจทั่วกัน”**

เมื่อเราสามารถสร้าง **“ปราการคุณธรรมจริยธรรม”** และกำลังพลจนแข็งแกร่ง ...พร้อมกรำงานทั้งตั้งรับและรุกไล่ จึงท้าวหาญในหน้าที่ **“บำบัตทุกข บำรุงสุข”** ประชาชนได้ทุกสถานการณทุกยาม

และแล้วในต้นปี พ.ศ.๒๕๒๔ ผมก็ร้ายเพลงดาบสำแดงเดชผู้นำฝากำแพง **“ประเพณีตำรวจ”** ซึ่งต้องเอาความก้าวหน้า ความมั่นคงในชีวิตราชการตำรวจเป็นเดิมพัน! มั่นใจและมั่นคงว่าเป็น

“ข้าราชการ” เพื่อ **“ราช-การ...งานของแผ่นดิน”** เพื่อพลนิกรของพระองค์ **มาร์ชตำรวจยังก้องอยู่ในสำนึก “...ถึงตัวจะตายก็ช่างมัน มีค่านึงถึงชีวิต...”** ๓

บ้านป่า นาคอย

● ฉายา ●

● บรรยาภาศโรงเรียนผู้นำ กาญจนบุรี

“เราคิดอะไร” ต่อเนื่องกัน ๖ ฉบับที่ผ่านมา ผมเขียนในที่ชุมนุมหมุด นี่เป็นฉบับแรกที่มีโอกาสกลับไปนั่งเขียนที่โรงเรียนผู้นำ กาญจนบุรี อีกครั้งหนึ่ง จะโชคดีได้มีอิสระเขียนสบายอก สบายใจอย่างนี้ในฉบับต่อไปหรือไม่ ยังไม่ทราบ เพราะกำลังถูกฟ้องทั้งทางแพ่ง และทางอาญา อย่างสุดลูก

ขณะชุมนุม ผมเป็นคนหนึ่งที่เน้นแล้วเน้นอีกว่าเราไปชุมนุมกันทำไม ถ้าไม่พูดซ้ำๆ เกรงว่าบางคนจะเข้าใจคลาดเคลื่อน และย้ำถึง**หลักการสังคราม** (หลักการบริหารงานอื่นๆ ก็เช่นกัน) ว่าจะต้อง**ดำรงความมุ่งหมายเดิม**

เมื่อเรายับยั้งการแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับปี ๕๐ สำเร็จ ผลักดันให้รัฐบาลหุ่นเชิดออกจากตำแหน่งเป็นผลสำเร็จ (รัฐบาลคุณสมศรี และ รัฐบาลคุณสมชาย) เราก็หยุดชุมนุมทันที

จำเป็นต้องแถลงเพื่อทำความเข้าใจกับประชาชน รวมทั้งนักการเมืองคณะใหม่ เพื่อไม่ให้เกิดวิกฤติเหมือนคราวที่แล้วอีก

เรามั่นใจว่าถ้ารัฐบาลที่มาแทนรัฐบาลหุ่นเชิดพยายามทำตามที่พันธมิตร์ชี้แจง ๑๓ ประการ จะเกิด **“การเมืองใหม่”** และบ้านเมืองจะสงบสุขอย่างแน่นอน

ขอนำแถลงการณ์มาเผยแพร่ทั้งฉบับ ดังนี้

แถลงการณ์ ฉบับที่ ๒๙/๒๕๕๑
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
เรื่อง
คำเตือนก่อนเข้าสู่อำนาจ

ตามที่ได้มีประกาศพระบรมราชโองการเมื่อวันพฤหัสบดีวันที่ ๑๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้เรียกประชุมสมัชชาวิสามัญแห่งรัฐสภา เพื่อให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาให้ความเห็นชอบบุคคลซึ่งสมควรรับตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรี ในวันจันทร์ที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ขอให้นักการเมืองทุกฝ่ายได้ตระหนักว่า การชุมนุมต่อเนื่องยาวนานด้วยความมุ่งมั่น อุดหนุน หาญกล้าของพี่น้องประชาชนถึง ๑๙๓ วัน เป็นการเสียสละอย่างยิ่งใหญ่ที่แลกมาด้วยชีวิตและเลือดเนื้อของประชาชนจำนวนมาก จนสามารถคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญได้สำเร็จ ทำให้คดีการทุจริตคอร์รัปชันของนักการเมือง และคดีทุจริตการเลือกตั้งได้ถูกพิพากษาโดยกระบวนการยุติธรรม ส่งผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในวันนี้

การเสียสละอันยิ่งใหญ่ของพี่น้องประชาชนในช่วงเวลาที่ผ่านมา เรามิได้ต้องการแลกมาเพื่อให้นักการเมืองหุ่นเชิดในระบบทักษิณกลับฟื้นคืนมาอีก และเราก็มิได้ต้องการเพียงแค่เปลี่ยนขั้วทางการเมืองเพื่อผลประโยชน์ของนักการเมืองกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย มีความปรารถนาที่จะระงับปัญหาทางการเมืองในอดีต คืนความเป็นธรรมให้กับพี่น้องประชาชน และร่วมกับประชาชนปฏิรูประบบการเมืองใหม่เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดวิกฤติทางการเมืองกลับคืนมาอีก

เราจึงขอประกาศจุดยืนต่อการเลือกนายกรัฐมนตรี ในการประชุมสมัชชาวิสามัญแห่งรัฐสภา ดังนี้
ประการแรก เราคัดค้านและต่อต้านนายกรัฐมนตรีหุ่นเชิดที่มาจากพรรคเพื่อไทย และคัดค้านนายกรัฐมนตรีทุกพรรคการเมืองที่มีรัฐบาลผสมของพรรคเพื่อไทย ซึ่งเป็นพรรคการเมืองหุ่นเชิดของระบบทักษิณซึ่งจัดตั้งขึ้นใหม่

ประการที่สอง เราขอประณามการข่มขู่ คุกคาม การต่อรองตำแหน่ง และการเสนออาฆังสินจ้างให้นักการเมือง เพื่อให้ให้นักการเมืองเหล่านั้นมาสนับสนุนให้พรรคเพื่อไทยเป็นรัฐบาลต่อไป โดยไม่คำนึงถึงความเสียหายต่อประเทศชาติและความรู้สึกของประชาชน

ประการที่สาม พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะเฝ้าติดตามการเปลี่ยนขั้วทางการเมืองในระบบการเมืองเก่าว่า จะสามารถฝ่าข้ามวิกฤติการณ์ทางการเมือง จัดการกับระบบทักษิณและเข้าสู่การเมืองใหม่ได้หรือไม่ โดยพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ขอเป็นตัวแทนพี่น้องประชาชนและ

วีรชน ยื่นข้อเรียกร้องต่อรัฐบาลชุดใหม่ ๑๓ ประการ

๑. เร่งรัดดำเนินคดีดูหมิ่นพระมหากษัตริย์ต่อ นายจักรภพ เพ็ญแข นายวีระ มุสิกพงศ์ เว็บไซต์ ลือสิ่งพิมพ์ วิทยูซุ่มซน และปราบปรามขบวนการดูหมิ่นและล้มล้างสถาบันพระมหากษัตริย์ทั้งหมด โดยด่วนที่สุดเป็นลำดับแรก

๒. ขอให้แสดงจุดยืนที่จะไม่แก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หรือกฎหมายอื่นใดที่จะพอกความผิดให้กับนักการเมือง ไม่แก้ไขกฎหมายเพื่อการกระทำที่ขัดกันแห่งผลประโยชน์ของนักการเมือง และไม่แก้ไขกฎหมายเพื่อลดพระราชอำนาจหรือโครงสร้างของสถาบันพระมหากษัตริย์ในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

๓. ต้องส่งเสริมให้คนดีมีความสามารถมาปกครองบ้านเมือง ป้องกันมิให้คนไม่ดีมีอำนาจบริหารราชการแผ่นดินด้วยความโปร่งใส อย่าได้นำนักการเมืองหรือข้าราชการที่มีมลทิน ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม มีการขัดกันแห่งผลประโยชน์ในตำแหน่งหน้าที่ หรือมีพฤติกรรมที่จะแสวงหาประโยชน์ในทางมิชอบ มาร่วมบริหารราชการแผ่นดินเป็นอันขาด

๔. ขอให้เร่งรัดคดีทุจริตคอร์รัปชันให้เข้าสู่กระบวนการในชั้นศาล โดยปราศจากการแทรกแซง ทั้งทางตรงและทางอ้อม ทำการโยกย้ายข้าราชการที่รับใช้ระบอบทักษิณให้พ้นจากตำแหน่ง อาทิเช่น อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ผู้อำนวยการสำนักงานประมาณ เลขาธิการองค์การอาหารและยา ฯลฯ และยึดทรัพย์สินที่โกงชาติไปกลับมาเป็นของรัฐ

ทั้งนี้เพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของประเทศชาติเป็นที่ตั้ง ขอให้แสดงจุดยืนที่จะเร่งรัดดำเนินคดีบุกรุกและครอบครองที่ดินกรณีเขากระโดงของการรถไฟแห่งประเทศไทย และที่ดินสาธารณะประโยชน์ในอำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ดำเนินการและยกเลิกการเช่าพื้นที่ขายสินค้าในสนามบินสุวรรณภูมิที่มีชอยยกเลิกและดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่รัฐและเอกชนที่ให้เช่ารายการสถานีโทรทัศน์วิทยุแห่งประเทศไทย กรมประชาสัมพันธ์ ช่อง 11 อย่างไม่โปร่งใสโดยทันที

๕. ขอให้ยกเลิกหนังสือเดินทางของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นักโทษหนีอาญาแผ่นดินโดยทันที

๖. ขอให้เร่งรัดดำเนินการเพื่อให้ส่งตัว พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ผู้ร้ายหนีอาญาแผ่นดินมาดำเนินคดีในประเทศไทยโดยทันที

๗. ขอให้ประกาศยกเลิกแถลงการณ์ร่วมระหว่างไทยกัมพูชาที่ยกปราสาทพระวิหารและพื้นที่โดยรอบให้กับกัมพูชาแต่เพียงฝ่ายเดียว และรักษาอธิปไตยทั้งดินแดนและแหล่งพลังงานก๊าซธรรมชาติและน้ำมันในอ่าวไทยจนถึงที่สุด

๘. ขอให้เร่งรัดสลายรัฐตำรวจโยกย้ายข้าราชการตำรวจที่ใส่ความ ก่อกวน แกล้ง และคุกคามประชาชน ผู้เข้าร่วมการชุมนุม และผู้สนับสนุนการชุมนุม ให้หยุดปฏิบัติหน้าที่ที่มีความสำคัญหรือมีส่วนได้เสียต่อคดีความ ขอให้ลงโทษเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทำร้ายสังหารประชาชนในเหตุการณ์วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๑ ตลอดจนใส่ความประชาชนผู้ชุมนุมว่าเป็นกบฏ และผู้ก่อการร้ายโดยเฉพาะอย่างยิ่ง พล.ต.อ.จงรัก จุฑานนท์, พล.ต.ท.สุชาติ เหมือนแก้ว พล.ต.ต.อำนาจ นิยมะโน พล.ต.ท.สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง พล.ต.อ.ลือชัย สูดยอด ฯลฯ และขอให้คืนความเป็นธรรมให้กับตำรวจที่ทำหน้าที่อย่างสุจริตและกล้าหาญเพื่อประโยชน์ของประชาชนให้เจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน

๙. ขอให้เร่งรัดดำเนินคดีความและลงโทษผู้ที่ถูกข่มขู่โดยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และคณะกรรมการสิทธิการในวุฒิสภามีส่วนเกี่ยวข้องกับชนเผ่าประชาชน เช่น นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์, พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ และเจ้าหน้าที่รัฐ และขอให้ดำเนินเอาผิดกับอัยการเมืองของรัฐบาลที่

ทำร้ายและเข่นฆ่าผู้ชุมนุมจนถึงที่สุด

๑๐. ยุติการใช้สื่อของรัฐโฆษณาชวนเชื่อและโกหกหลอกลวงประชาชนเพื่อระบอบทักษิณโดยทันที โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายการและผู้ดำเนินรายการความจริงวันนี้ที่สถานีโทรทัศน์เอ็นบีที และขอให้ปฏิรูปสื่อเปิดพื้นที่ให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้อย่างครบถ้วน เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติและประชาชนอย่างแท้จริง

๑๑. ขอให้ประกาศยกเลิกโครงการที่ใช้จ่ายเกินตัวและไม่โปร่งใสที่จะทำให้ชาติล่มจม เช่น โครงการเช่ารถเมล์เอ็นจีวี ๔,๐๐๐ คัน โครงการก่อสร้างอาคารรัฐสภาแห่งใหม่ ฯลฯ โดยทันที

๑๒. ยกเลิก พ.ร.บ.ทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ และใช้การปฏิรูปและพัฒนาวิสาหกิจแทนเพื่อประโยชน์สูงสุดของคนในชาติ และนำเอาวิสาหกิจที่แปรรูปไปแล้วกลับคืนมาเป็นของรัฐดังเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปตท.

๑๓. ขอให้แสดงจุดยืนที่จะส่งเสริม สนับสนุน ประชาชนในการสร้างการเมืองใหม่ ที่ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองเพื่อให้เป็นประชาธิปไตยทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมอย่างแท้จริง ตามแนวทางของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเพื่อป้องกันมิให้เกิดวิกฤติทางการเมืองในอนาคตอีกต่อไป

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ขอเรียกร้องให้นักการเมืองที่กำลังจะจัดตั้งรัฐบาลได้ตระหนักและคำนึงถึงเจตนารมณ์ของประชาชนและวิชนผู้เสียสละเพื่อประเทศชาติเป็นสำคัญ มากกว่าการต่อรองเพื่อแย่งชิงผลประโยชน์ระหว่างกลุ่มการเมือง โดยการแสดงจุดยืนและปฏิบัติตามข้อเรียกร้องข้างต้น เพื่อมิให้ประชาชนต้องผิดหวังและหมดศรัทธาการเมืองในระบบปัจจุบันไปมากกว่านี้

ถ้าข้อเรียกร้องและเจตนารมณ์ของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยถูกปฏิเสธ หรือเพิกเฉย เราพร้อมจะดำเนินการเคลื่อนไหวอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่อไป

ด้วยจิตคารวะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

วันที่ ๑๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

พอเสร็จจากการชุมนุม คุณศิริลักษณ์และน้องๆ ชาว**กองทัพธรรม** ก็ชวนผมเดินทางออกจากบ้านป่าไปภาคตะวันตกและภาคใต้ทันที ผมอยู่เมืองกาญจนบุรีมา ๑๖ ปี แทบจะไม่ได้ไปไหนกับเขาเลย คราวนี้เห็นว่าได้ประโยชน์อีกอย่างหนึ่งเป็นผลพลอยได้ คือจะได้พบได้ขอบคุณ **ชาวพันธมิตร** ในถิ่นต่างๆ ซึ่งอาจมีส่วนช่วยเสริมให้พลังกำลังของประชาชนเข้มแข็งยิ่งขึ้น

ทางตะวันตกไปเหมืองปิ๊ลอกและด่านเจดีย์สามองค์ ไปกันดูๆ ค่าไหนนอนนั่น ไม่มีการ

จองที่พักไว้ล่วงหน้า ไปต่างๆ ที่ไม่รู้ว่าจะไปนอนกันที่ไหน เพราะนอนกลางถนนติดต่อกันกว่า ๖ เดือนก็นอนมาแล้ว คงไม่มีการนอนที่ไหนยากกว่านั้น มีเต็นท์ติดตัวไปเป็นใช้ได้

ไปทางตะวันตก คณะเรา ๓๙ คนได้รับความกรุณาจากเจ้าของ **“บ้านสวนทวีชัยผาภูมิ”** คุณ**หมอพิชัย** และ **คุณทวี** ภริยา อายุ ๘๐ เศษ ทั้งคู่เวลาไปร่วมชุมนุมกับเราที่มีฆวาน และที่ทำเนียบ จะนั่งรถไฟไปต่อรถเมล์ต่างๆ ที่อายุก็มากแล้ว ไม่เคยท้อไม่เคยถอยแต่อย่างใด

Seascape Beach Resort Koh Samui Thailand

คุณพ่อของ “คุณกอบ” เป็นพันธมิตรอาวุโสที่อุดมการณ์แก่กล้า
คะยันคะยอลนับสนุนให้ลูกๆ ทั้ง ๙ คนไปร่วมชุมนุม “ใครไม่ไปถือว่าไม่ใช่ลูกพ่อ”
โดยเฉพาะ “คุณกอบ” ทิ้งกิจการ “ซีเอสเคพีซีรีสอร์ท”
ไว้ให้ลูกน้องดูแล ไปร่วมชุมนุมกับเราทั้ง ๑๙๓ วัน

กลับจากตะวันตก ไปทางใต้ต่อทันที โดยไม่มี
เวลาพักให้หายเหนื่อย จึงชวนไปกันคณะเล็กๆ
๑๑ คน รอสมทบกลางทางอีก ๑ รวมได้โหลพอดี
ที่สมุย พบพันธมิตรหญิงแกร่งซึ่งนักธุรกิจทุกคน
ของเกาะสมุยรู้จักดีในชื่อเล่นๆว่า “กอบ” ชื่อจริง
“ชนบุญ” เป็นเจ้าของ “ซีเอสเคพีซีรีสอร์ท” อยู่
ริมหาด บรรยากาศแบบไทยๆ น่าอยู่มาก นอก
จากให้พักฟรีแล้วยังช่วยให้เราได้ไปเที่ยวเกาะ
อ่างทองฟรีอีกด้วย

คุณพ่อของ “คุณกอบ” เป็นพันธมิตรอาวุโส
ที่อุดมการณ์แก่กล้า คะยันคะยอลนับสนุนให้ลูกๆ
ทั้ง ๙ คนไปร่วมชุมนุม “ใครไม่ไปถือว่าไม่ใช่

ลูกพ่อ” โดยเฉพาะ “คุณกอบ” ทิ้งกิจการไว้ให้
ลูกน้องดูแล ไปร่วมชุมนุมกับเราทั้ง ๑๙๓ วัน

คุณกอบและคณะจัดให้มีการทำบุญที่วัดใหญ่
แห่งหนึ่งของเกาะสมุยคือวัดสว่างอารมณ์ ให้
เราได้ร่วมในพิธีอุทิศส่วนกุศลแด่พันธมิตรที่
ล่วงลับไปแล้ว

ยังออกไปพบพันธมิตรในแดนไกล ยิ่งเห็นใจ
ความเสียดสละ ซึ่งหลายคนเสียดสละมากกว่าเรา
หลายเท่าตัว ไม่รู้จะขอบคุณอย่างไรได้ทั่วถึง
โชคดีที่ได้มีโอกาสร่วมงานกับท่านผู้เสียดสละ
เหล่านั้น คงไม่มีเวลาไหนให้โอกาสเท่ากับการ
ชุมนุมครั้งมหิหารที่ผ่านมาอย่างแน่นอน ๒

บทนำ

ชื่อ ศ.น.พ.ประเวศ วะสี ย่อมเป็นที่
ประจักษ์ นอกจากในฐานะราชกรอวุโสแล้ว
ผลงานเขียนอีกมากมายที่ล้วนให้แง่คิด
เพิ่มพูนสติปัญญาแก่คนไทยในสถานการณ์ต่างๆ
ต่างกรรมต่างวาระที่เกิดในสังคม ด้วยมุมมอง
ที่ลุ่มลึกกว้างไกล

ศาสตราจารย์นายแพทย์

ประเวศ วะสี

ราชกรอวุโส

จากบางส่วนของบทความ “สัจจะสมานฉันท์” (Truth and Reconciliation) ซึ่งอาจารย์ประเวศ วะสี ได้เขียนขึ้นในขณะที่มีเสียงเรียกร้องความสมานฉันท์จากหลายฝ่าย ซึ่งแม้เป็นเจตนาดีก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ เนื่องจากเป็นการสมานฉันท์บนพื้นฐานทัศนคติที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

-ถ้ามองต่างกันโดยสิ้นเชิงอย่างนี้จะสมานฉันท์กันอย่างไร

ความเห็นทำให้เห็นตรงกันไม่ได้ แต่ความจริงที่จริงโดยมีข้อมูลทำให้เห็นตรงกันได้ ฉะนั้นเรื่องของความจริงหรือสัจจะจึงเป็นเรื่องสำคัญที่คลายความขัดแย้ง

ท่านมหาดมะคานธี ท่านจึงเรียกขบวนการของท่านว่า “สัตยาเคราะห์” ที่แอฟริกาใต้ซึ่งเคยขัดแย้งกันอย่างรุนแรง เขาไม่เรียกร้องความสมานฉันท์เฉย ๆ แต่เขาเรียกร้อง truth & reconciliation หรือความจริงต้องมาก่อน แล้วจึงสมานฉันท์ได้

ถ้ารู้ความจริงตรงกันแล้ว กระบวนการสมานฉันท์จึงทำงานได้ เช่น การขอโทษ การให้อภัย การเยียวยา ที่แอฟริกาใต้ตำรวจคนขาวได้พูดความจริงต่อหน้าที่ประชุมคนดำว่า เขาได้ไปฆ่าใครมาบ้างแทนที่คนดำทั้งหมดในที่ประชุมจะไปรุมฉีกเนื้อตำรวจคนขาว แต่กลับร้องให้กันระงมและเต็มไปด้วยอภัยวิถี

ที่อริโซนา สหรัฐอเมริกา วัยรุ่นคนหนึ่งไปขายพิซซ่าแล้วถูกวัยรุ่นอีกคนหนึ่งยิงตาย พ่อของเด็กที่ตายไปแล้ววัยรุ่นที่มายิงลูกเขาตาย เพราะถือว่าผู้ยิงก็ตกเป็นเหยื่อเหมือนกันผู้ยิงและพ่อแม่ของเขาคงมีความทุกข์ไม่ยิ่งหย่อนกว่าผู้สูญเสียลูก และต้องการเยียวยาด้วยเหมือนกัน

เมื่อพ่อผู้สูญเสียลูก เล่าให้ที่ประชุมที่แคลิฟอร์เนียฟังถึงการที่เขาไปเยียวยาผู้ที่ยิงลูกของเขาคนที่ประชุมทั้งหมดร้องไห้กันระงมเพราะอภัยวิถีเข้าไปสัมผัสในส่วนลึกของความเป็นมนุษย์อย่างแรง เพราะในความเป็นมนุษย์นั้นมีความสามารถในการให้อภัยอย่างน่าอัศจรรย์

ปีใหม่ ๒๕๕๒ มีแนวโน้มที่คนไทยต้องเผชิญกับวิกฤตหลายๆ ด้านขณะเดียวกันวิกฤตความขัดแย้งทางการเมืองก็ยังไม่มิตีท่าจะยุติ ถึงเวลาแล้วหรือยัง ที่สังคมไทยต้องหันกลับมาทบทวนและสาวหาต้นเหตุสำคัญที่นำไปสู่วิกฤตการณ์ เพื่อหาทางคลี่คลายต่อไป

-สาเหตุใหญ่ ๆ อย่างน้อย ๕ ประการที่นำไปสู่วิกฤตการณ์ปัจจุบัน คือ

๑. ความเป็นสังคมทางดิ่ง

เป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้มีอำนาจข้างบนกับผู้มีอำนาจข้างล่าง เป็น

สังคมทอนกำลัง ที่ไม่มีทางที่เศรษฐกิจจะดี การเมืองจะดี และศีลธรรมจะดี เพราะเป็นสังคมที่ขาดความเสมอภาคและภราดรภาพ ขาดความเป็นธรรม

๒. โครงสร้างอำนาจรัฐรวมศูนย์หรือเผด็จการโดยรัฐ

ทำให้ไม่มีพลังสร้างสรรค์ แต่มีการใช้อำนาจในทางผิดๆ ตลอดจนคอร์รัปชัน และก่อความขัดแย้งกับท้องถิ่น ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ เกิดความขัดแย้งระหว่างอำนาจรัฐรวมศูนย์กับวัฒนธรรมท้องถิ่น

๓. การศึกษา

ทำให้อ่อนแอทางปัญญาทั้งชาติ เพราะเอาวิชาเป็นตัวตั้ง แทนที่จะเอาความจริงของชีวิตและสังคมเป็นตัวตั้ง

๔. การสร้างพระเจดีย์จากยอด

พระเจดีย์ต้องสร้างจากฐาน ไม่มีพระเจดีย์ใดสร้างสำเร็จจากยอด เพราะจะพังลงๆ การพัฒนาของเราทำจากยอดทั้งสิ้นจึงไม่สำเร็จ ไม่ว่าจะเศรษฐกิจ การศึกษา การเมืองหรืออะไรอื่น ฐานของพระเจดีย์คือชุมชนท้องถิ่น

๕. ธนกิจการเมือง

ในการเลือกตั้งครั้งแรก ๆ หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ ได้ผู้แทนราษฎรที่มีคุณภาพสูงมากที่มีทั้งอุดมการณ์ ความรู้ ความสุจริต และการอุทิศตัวเพื่อประเทศ

คุณภาพของนักการเมืองลดลงไปเรื่อยๆ เมื่ออำนาจของกองทัพและอำนาจเงินเข้ามาแทรกแซงทางการเมือง อำนาจเงินนั้นเข้ามาก่อนคุณทักษิณแล้ว แต่ยุคคุณทักษิณได้มีการร่วมทุนขนาดใหญ่เป็นหมื่นๆ ล้าน ทำให้เกิดธนกิจการเมืองแบบสุดๆ คุณภาพของนักการเมืองที่ขาดอุดมการณ์ ขาดความรู้ ขาดความสุจริต ขาดความอุทิศตัวเพื่อประเทศเป็นอุปสรรคใหญ่ ต่อความก้าวหน้าของระบอบประชาธิปไตย

-เหตุกึ่ง ๕ ประการของวิกฤตชาติเป็นเรื่องยากต่อความเข้าใจ เพราะสังคมไทยพึ่งแน่นอยู่ในระบบอนุรักษ์นิยม

ในความพึ่งแน่นนั้นสิ่งใหม่เกิดไม่ได้ แต่สิ่งเก่าก็ทำให้วิกฤตมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะสังคมไทยเติบโตและสลับซับซ้อนเกินกว่าที่ระบบอนุรักษ์จะรักษาคุณภาพได้

ปรากฏการณ์ทักษิณมาเขย่าให้ทุกองคาพยพของสังคมไทยหลวมหมด เกิดสภาพโกลาหล (chaos) ขึ้น ในสภาพโกลาหลเป็นทางสองแพร่ง

ทางหนึ่งคือ เกิดความรุนแรงนองเลือด

อีกทางหนึ่งคือ เกิดการยกระดับการพัฒนาไปสู่สิ่งใหม่ที่ดี (new order)

สิ่งใหม่ที่ดีเกิดไม่ได้ในสภาวะที่แข็งเป็นหิน แต่จะเกิดขึ้นชายขอบของความโกลาหล

คนไทยควรจะใช้สติปัญญาหลีกเลี่ยงทางแพร่งที่หนึ่งไปสู่ทางแพร่งที่สอง

นั่นคือไปสู่สิ่งใหม่ที่ดี ซึ่งในที่นี้ขอเรียกว่า **สันติประชาธรรม** หรือ **ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพที่ดี**

โดยแก้ไขตามสาเหตุวิกฤตทั้ง ๕ ประการที่กล่าวข้างต้น โดยดำเนินไปบนเส้นทางสู่ความจริงและสมานฉันท์ ตามหลัก ๓ ประการ คือ สันติวิธี นิติธรรม ใช้ความรู้ข้อมูล หลักฐาน เหตุผล

ความจริงประเทศไทยมีทรัพยากรอันอุดม เกินพอที่จะสร้างความผาสุก แก่คนทั้งมวล ถ้าช่วยกันสร้างความถูกต้อง

สังคมไทยป่วยมากจนวิกฤตเพราะความไม่ถูกต้อง ถึงเวลาที่คนไทยจะใช้วิกฤตการณ์ครั้งนี้เป็นโอกาสที่จะรณรงค์กันทุกองคาพยพของสังคมให้ธรรมะหรือความถูกต้องเป็นหลักของแผ่นดินแทนที่อำนาจและความไม่ถูกต้อง เพราะความบังเกิดขึ้นของแผ่นดินที่มีธรรมครอง อันจะเป็นไปเพื่อความผาสุกของคนทั้งมวลรวมกัน

ปีใหม่ ๒๕๕๒ “สี่สันชีวิต” โดยทีม สมอ. ขอมอบความสุขแด่ท่านผู้อ่านทุกท่าน ด้วยนิยาม “ความสุข” ของอาจารย์ประเวศ วะสี ซึ่งเป็นความสุขที่เกิดจากปัญญาโดยแท้ และจะเป็นความสุขที่ยั่งยืนตลอดไป

-ความเข้าใจว่าความสุขคืออะไร เป็นเครื่องกำหนดทิศทางการพัฒนา

ความสุขคือการลื่นไถลของความทุกข์ เช่น เมื่อหิวข้าวเรามีความทุกข์อย่างยิ่ง เมื่อได้กินข้าวธรรมดาๆ แล้วความหิวหายไป เรามีความสุขอย่างยิ่ง เมื่อเจ็บป่วยไม่สบายเรามีความทุกข์อย่างยิ่ง เมื่อความเจ็บป่วยทุเลาลงความทุกข์หายไป เรามีความสุขอย่างยิ่ง

ความสุขจากการ “สร้างสุข” กับความสุขจากการ “ขจัดทุกข์” มีวิธีการปฏิบัติและผลจากการปฏิบัติไม่เหมือนกัน การ “สร้างสุข” นำไปสู่ความโลภ การเสพสุข การหมกมุ่นมัวเมาในกามสุข ความตึงเครียด ความแตกแยก และความรุนแรงการ “ขจัดทุกข์” ต้องอาศัยสติ ปัญญา ความไม่ประมาท ความร่วมทุกข์ และความกรุณาปรานี เพื่อการอยู่ร่วมกันด้วยสันติ

ถ้าเราพัฒนาตามกระแสวัตถุนิยมบริโภคนิยมขับเคลื่อนด้วยโลกจริต เราจะเป็นสังคมที่ตั้งอยู่ในความประมาท และเป็นอันตรายอย่างยิ่ง หหมดโอกาสที่จะเป็นสังคมสันติสุข

แต่ถ้าเรารู้เท่าทัน เป็นสังคมที่ไม่ตั้งอยู่ในความประมาท ใช้พลังน้ำใจเป็นเครื่องขับเคลื่อนการพัฒนา การเป็นสังคมสันติสุขก็อยู่แค่เอื้อม

ถ้าเราเป็นสังคมที่ตั้งอยู่ในความประมาทมากจะมีภัยอันตรายต่างๆ มากขึ้นเรื่อยๆ อย่างที่เห็น

ทิศทางการพัฒนาของเราไม่ทำให้ประชาชนหมกมุ่นมัวเมาอยู่ในความสุขหรือความสุขลึกลึกลานยุคเยี่ยงในปัจจุบัน แต่การพัฒนาทั้งหลายทั้งปวงต้องเป็นไปเพื่อการไม่ตั้งอยู่ในความประมาท การศึกษาอบรมผู้คนควรจะปรับเปลี่ยน การสื่อสารควรจะปรับเปลี่ยน

วัตถุประสงค์และทิศทางการพัฒนาควรจะปรับเปลี่ยน แทนที่จะวัดและคลังกันแต่จีดีพี จีดีพีควรจะใช้ตรรกะนี้วัดการเป็นสังคมศานติสุข วัดพลังน้ำใจ วัดสปิริตแห่งการเป็นอาสาสมัครกันจะไม่ดีกว่าหรือ

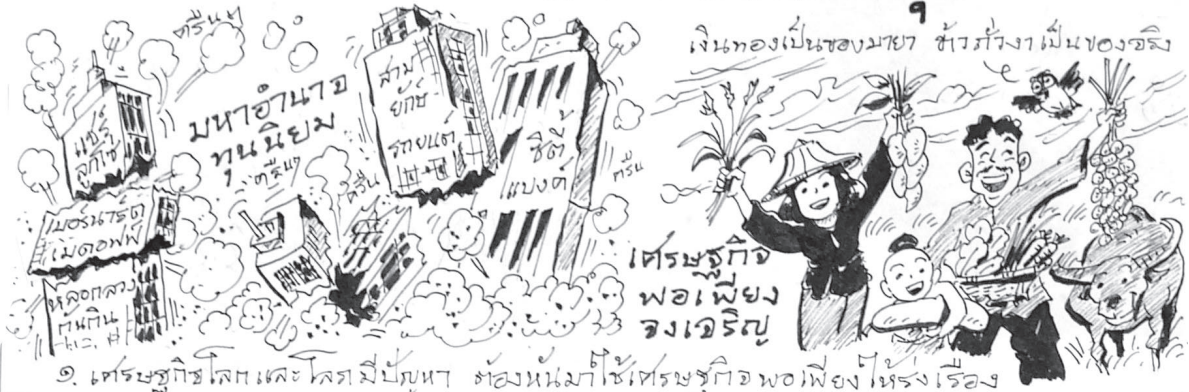
เราต้องการจินตนาการใหม่ และวิถีคิดใหม่ เพื่อการพันทุกขร่วมกัน ด้วยการเป็นสังคมที่ไม่ตั้งอยู่ในความประมาท และขับเคลื่อนด้วยพลังน้ำใจอันมหาศาลของคนไทย

พลังน้ำใจนั้นยิ่งใหญ่ ประดับแผ่นดินให้งดงาม และทำให้แผ่นดินมีพลังสร้างสรรค์ เพื่อการเป็นสังคมศานติสุข.

*เราต้องการจินตนาการใหม่
และวิถีคิดใหม่
เพื่อการพันทุกขร่วมกัน
ด้วยการเป็นสังคม
ที่ไม่ตั้งอยู่ในความประมาท
และขับเคลื่อนด้วยพลังน้ำใจ
อันมหาศาลของคนไทย*

๒

มองโลกในแง่ดี ชีวีเป็นสุข

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๒๑)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“**ที่พึง**”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“**ทิวฐฐัมมิกัตถประโยชน**” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“**ประโยชน์ปัจจุบัน**” ทั้งที่เป็น**โลกียประโยชน์** ไปกระทั่งถึงที่เป็น**โลกุตระประโยชน์** ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า“**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน**”นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง**ทิวฐฐัมมิกัตถประโยชน** คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “**สมขีวตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้ยสำคัญของความเป็น“**อารยชน**” กับ“**ปฤชชน**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง“**หลักคิด**”หรือ“**การคำนวณ**”ของ“**ปัญญาโลกิยะ**” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“**ปัญญาโลกุตระ**” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“**อารยบุคคล**”ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“**โสดาบัน**”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“**สัมมาทิวฐฐ**”นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”** ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี“**สัมมาอาชีพ**” **ชนิดเป็น“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“**อารยบุคคล**”จะมี“**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น“**กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน**” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“**บุญนิยม**” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“**บุญ**”จึงไม่เพียงเป็น“**บุญ**”แค่“**โลกิยธรรม**”เท่านั้น ยังมี“**บุญ**”ที่เป็น“**โลกุตระธรรม**” ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังคัจจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน“**โลกุตระธรรม**”จะไม่มี“**บุญ**”แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง“**บุญ**”ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคัจจะ** และมีทั้ง“**บุญ**”แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“**โลกุตระธรรม**”จะต้องเป็น“**บุญ**”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคัจจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง“**ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม**”มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“**แนวคิด**”เล่นๆ หรือเป็นแค่“**ตรรกะ**”อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมูกุ่มคนที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“**ความแตกต่าง**”ของ“**ทุนนิยม**”กับ“**บุญนิยม**” ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จกใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพทติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื้อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมัตตัจจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอกันมาว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปรีเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิฐิ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนที่หลุดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “มิจฉาทิฐิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตามขีดขั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมทานสำหรับตนนั่นเอง หากสูงขึ้นไปก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลุดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกาย

ทฤษฎีสัจยชน ในระดับ“มรรค”(ยังมีเหตุผล เพราะยังไม่ถึงขั้น
ลดละกิเลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และ
เป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว) คือ การเห็นตัวตนของกิเลส
ขั้นมีญาณหรือมีวิชา ข้อที่ ๑ (ของวิชา๘) มีใช้แค่ตรรกะ
แต่มี“นามรูปปริจเฉทญาณ” ที่เดียว (ญาณข้อ ๑ ของ
ญาณ๑๖) และจะเป็น“ญาณ”อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ

๒. ปัจจัยปริคคทญาณ คือ “อธิปัญญาสิกขา” ที่
เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิก
นั้นเองว่า อย่างไรจึงชื่อว่า “นาม” เหตุใดจึงชื่อว่า “รูป”

๓. สัมมสนญาณ คือ “อธิปัญญาสิกขา” ที่เจริญขึ้น
เป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า
มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า
โดยเฉพาะ“รูป”ที่เป็น“อกุศลจิต”หรือ“ตัวตนกิเลส”

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนี
ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล
ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

ดังนั้น **เจโตปริยญาณ** จึงเป็นญาณเป็นความรู้ยิ่ง
(วิชา)ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“จิตมีราคะ(สราคะ) ก็รู้
ว่าจิตมีราคะ หรือจิตปราศจากราคะ(วิตราคะ) ก็รู้ว่าจิต
ปราศจากราคะ จิตมีโทสะ(สโทสะ) ก็รู้ว่าจิตมีโทสะ จิต
ปราศจากโทสะ(วิตโทสะ) ก็รู้ว่าจิตปราศจากโทสะ จิตมี
โมหะ(สโมหะ) ก็รู้ว่าจิตปราศจากโมหะ(วิตโมหะ) จิตหู่
(สังขิตตัง) ก็รู้ว่าจิตหู่ จิตหู่(วิกขิตตัง) ก็รู้ว่าจิตหู่ จิตสูง
ขึ้น(มหัคคตะ) ก็รู้ว่าจิตสูงขึ้น จิตไม่สูงขึ้น(อมหัคคตะ) ก็
รู้ว่าจิตไม่สูงขึ้น จิตมีจิตอื่นยิ่งกว่า(สูตตระ) ก็รู้ว่าจิตมี
จิตอื่นยิ่งกว่า จิตไม่มีจิตอื่นยิ่งกว่า(อนุตตระ) ก็รู้ว่าจิต
ไม่มีจิตอื่นยิ่งกว่า จิตตั้งมั่นแล้ว(สมาทิตะ) ก็รู้ว่าจิตตั้ง
มั่นแล้ว จิตไม่ตั้งมั่นแล้ว(อสมาทิตะ) ก็รู้ว่าจิตไม่ตั้งมั่น
แล้ว จิตหลุดพ้น(วิมุตติ) ก็รู้ว่าจิตหลุดพ้น จิตไม่หลุดพ้น
(อวิมุตติ) ก็รู้ว่าจิตไม่หลุดพ้น

“เจโตปริยญาณ”จึงเป็น“ความรู้พิเศษ”ที่สามารถหยั่ง
รู้“จิต-เจตสิก-รูป”หรือหยั่งรู้ใจรู้จิตของตนเองแท้ๆ

เช่น ในจิตมีราคะ ก็รู้ว่าจิตมีราคะ จิตมีโทสะ ก็รู้ว่า
จิตมีโทสะ เป็นต้น ตามที่ได้นำคำตรัสมาให้อ่านข้างบน
นั้นแล้ว ไม่ใช่ไปเที่ยวได้รู้จิตที่มีราคะของคนอื่น หรือ
ไม่ใช่“ความรู้ที่กำหนดใจผู้อื่นได้” ตามที่ท่านผู้รู้แปลกัน

ไว้อันหมายถึง“**อาเทศนาปาฏิหาริย์**”นั้นหรือ

เพราะ“**เจโตปริยญาณ**”ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า
นั้นเป็น“**อนุสาสนีปาฏิหาริย์**”(คือ มั่นมหัศจรรย์มากที่สุดคำสอน
ของพระพุทธเจ้าหรือพระอนุสาสนีทำให้คนบรรลุผลโลกุตระจริง)

ไม่ใช่...“**อาเทศนาปาฏิหาริย์**”(คือ ความมหัศจรรย์ ที่
ทลายใจคนได้, ดักใจผู้อื่นได้ หรือหยั่งรู้ใจคนอื่นได้)

ในประเด็น“คำสอน”(อนุสาสนี)ของ**พระพุทธเจ้า**ไม่เคย
มี“คำสอน”ใดเลยที่ละทรงสอน-ทรงส่งเสริมให้คนบรรลุ
“**อาเทศนาปาฏิหาริย์**และ**อิทธิปาฏิหาริย์**” นอกจากกล่าว
พาดพิงถึงในครั้งคราวที่ควรถกเถียงเท่านั้น ข้ามิหน้าตรัส
ลบหลู่และบริภาษทั้ง“**อาเทศนาปาฏิหาริย์**” และทั้ง“**อิทธิ
ปาฏิหาริย์**”เสียอีก ว่า พระองค์ทรงอึดอัด(อัญญยามิ) ระอา
(หฺรายนมิ) เกลียดชัง(ชฺคฺจฺจนามิ) **อาเทศนาปาฏิหาริย์**และ**อิทธิ
ปาฏิหาริย์** [พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๓๓๙-๓๔๑]

และยิ่งกว่านั้นยังทรงห้ามภิกษุผู้ใดแม้จะมี**อาเทศนา
ปาฏิหาริย์**หรือ**อิทธิปาฏิหาริย์** ก็ไม่ให้แสดงอีกด้วย ดัง
ที่ได้ทรงห้ามไว้เมื่อครั้งที่พระมหาโมคคัลลนะกับพระ
ปิณโฑลภารทวาชะได้เหาะขึ้นไปเอาบาตรไม้จันทน์(เหาะนี้
เป็นอิทธิปาฏิหาริย์) ซึ่งมีผู้นำไปห้อยไว้บนปลายเสาไม้สูง
แล้วก็ประกาศทำพยานว่า ถ้าแผ่นดินผู้ใดเป็น“**อรหันต์**” ก็จง
พิสูจน์ตนเองด้วยการเหาะขึ้นไปเอาบาตรไม้จันทน์นี้ให้
เห็นประจักษ์ ผู้ใดเหาะเอาไปได้ก็จะเชื่อว่าเป็น“**อรหันต์**”

พระมหาโมคคัลลนะกับพระปิณโฑลภารทวาชะได้
พากันเหาะขึ้นไปเอาบาตรไม้จันทน์เพื่อพิสูจน์ว่าตนเป็น
“**อรหันต์**”ด้วยความยังไม่เข้าใจในตอนนั้น พระพุทธเจ้า
ทรงทราบก็ให้พระมหาโมคคัลลนะกับพระปิณโฑลภาร-
ทวาชะนำบาตรไม้จันทน์นั้นไปทุบทิ้ง แล้วทรงห้ามมิให้ภิกษุ
ใดแสดง**อาเทศนาปาฏิหาริย์**และ**อิทธิปาฏิหาริย์** ไม่มี
ข้อยกเว้น ดังนั้นผู้ใดแสดงต้องอาบัติทุกกฏ

และทรงชี้แจงว่า **อิทธิปาฏิหาริย์**และ**อาเทศนา
ปาฏิหาริย์**ไม่ใช่เครื่องชี้ความเป็น“**อรหันต์**”เลย แม้
ใครจะมีใครจะเก่ง**อิทธิปาฏิหาริย์**หรือ**อาเทศนาปาฏิหาริย์**
ปานใดก็ตาม ส่วนเครื่องชี้ความเป็น“**อรหันต์**”นั้นอยู่ที่
ผู้ทำ“**ความดับทุกข์ขจรยัสส**”ได้เด็ดขาดนั้นต่างหาก สำหรับ
อิทธิปาฏิหาริย์และ**อาเทศนาปาฏิหาริย์** นั้นเป็นส่วนเกิน
เป็นส่วนพิเศษตามวิสัยเฉพาะตน ความเป็น“**อรหันต์**”

ไม่จำเป็นที่จะต้องอาศัย“อิทธิปาฏิหาริย์หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์” แต่อย่างใดเลย

ถ้าใครเข้าใจคำตรัสของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฏฐิที่ทรงสอนไว้ ที่ได้นำมาให้อ่านผ่านมามาว่า **เจโตปริยญาณ** คือ ญาณหยั่งรู้ “จิตมีราคะ(สราคะ) ก็รู้ว่าจิตมีราคะ หรือจิตปราศจากราคะ(วิตรากะ) ก็รู้ว่าจิตปราศจากราคะ จิตมีโทสะ(สโทสะ) ก็รู้ว่าจิตมีโทสะ เป็นต้น ย้อนไปอ่านดูดีๆ อีกทีก็จะได้ แล้วจะเห็นชัดยิ่งว่า เจโตปริยญาณที่เป็น **อนุสสนีปาฏิหาริย์** นั้น ไม่ใช่ไปหยั่งรู้จิตของใครๆเลย แต่สามารถหยั่งรู้เรื่องที่มีความลึกซึ้ง(คัมภีร์) ที่เห็นได้ยาก (ทุกขลา) **รู้ได้ยาก**(ทฺรฺนโศธา) อันหมายถึง“ปรมาตถธรรม”ที่เข้าถึง“โลกุตระสังขละ”ของตนโดยแท้ คึกษากันดีๆเถิด

วิชา ๖ **บุพเพนิวาสานุสสติญาณ** หมายความว่า ความรู้อย่างที่ระลึกย้อนเอาเรื่องราวต่างๆที่ผ่านมาหรืออดีตต่างๆมาตรวจสอบทบทวนดู

ระลึกย้อนไปทบทวน**ดูอะไร** นี่ก็เป็นความสำคัญที่ผู้ศึกษาต้องเรียนรู้ให้“สัมมาทิฏฐิ”กันดีๆ ไม่เช่นนั้นก็จะหลงผิดไปเป็นเช่น“วิชาฯ”ข้ออื่นๆ

“บุพเพนิวาสานุสสติญาณ”นี้ ไม่ใช่แค่ความสามารถที่เราระลึกย้อนอดีต เข้าไปรู้ได้ว่า เราเกิดได้หลาย“ชาติ”ซึ่ง“ชาติ”ที่ว่านี้หมายถึง“ตัวตนของร่างกาย”เท่านั้น แต่คำว่า“ชาติ”นี้ลึกซึ้งซับซ้อนเข้าไปถึงขั้น“ปรมาตถธรรม”และลึกซึ้งถึง“ชาติแห่งความเป็น**สัตว์โอปปาติกะ**”ด้วย

นัยสำคัญก็คือ การระลึกย้อนเอาเหตุการณ์ เอาเรื่องราวต่างๆของเรา ที่ได้เกิดได้เป็น ที่ผ่านมาแล้ว ที่เป็นอดีต มาตรวจสอบทบทวนดูว่า ทุกสภาวะที่เราได้เกิดได้เป็นที่ผ่านๆมานั้น ไม่ว่าจะรูปธรรม ไม่ว่าจะนามธรรมใดๆ ก็จะต้องย้อนระลึกเข้าไปทบทวนตรวจสอบดูให้เห็นให้ชัด ครั้งแล้วครั้งเล่า ทบทวนแล้วทบทวนเล่า ให้ครบถ้วนสมบูรณ์แน่นอน พร้อมทั้ง**อาการ** พร้อมทั้ง**อุเทศ**

นั่นก็คือ ต้องรู้แจ้ง**“นามรูป”**ต่างๆได้ด้วย**“วิชา ๘”** หรือ**“ญาณ ๑๖”**

กล่าวคือ ต้องสามารถรู้“นาม-รูป”ได้ด้วย**“อาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ”** และรู้**“เหตุ นิทาน สมุทัย บัจฉัย”** ไปด้วยอย่างครบครันนั่นเอง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) ลองอ่านดูคำตรัสจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๓๖

ว่า “บุพเพนิวาสานุสสติญาณ”นั้น ท่านตรัสว่าอย่างไร

“เมื่อจิตเป็นสมาธิบริสุทธิ์ผ่องแผ้ว ไม่มีกิเลส ปราศจากอุปกิเลส อ่อน(มธุภูต) ควรแก่การงาน(กัมมณิยะ) ตั้งมั่น(ฐิตะ) ไม่หวั่นไหว(อนนฺยุชา) อย่างนี้ ย่อมโน้มน้ำจิตไปเพื่อบุพเพนิวาสานุสสติญาณ เขื่อย่อมระลึก**ชาติ**ก่อนได้เป็นอันมาก คือ ระลึกได้ชาติหนึ่งบ้าง สองชาติบ้าง สามชาติบ้าง สี่ชาติบ้าง ทำชาติบ้าง สิบชาติบ้าง ยี่สิบชาติบ้าง สามสิบชาติบ้าง สี่สิบชาติบ้าง ทำสิบชาติบ้าง ร้อยชาติบ้าง พันชาติบ้าง แสนชาติบ้าง ตลอดสังวัฏฏกัปกัเป็นอันมากบ้าง ตลอดวิวัฏฏกัปกัเป็นอันมากบ้าง ตลอดสังวัฏฏกัวิวัฏฏกัปกัเป็นอันมากบ้างว่า ในภพโน้นเรามี**ชื่อ**อย่างนั้น มี**โคตร**อย่างนั้น มี**ผิวพรรณ**(วรรณะ)อย่างนั้น มี**อาหาร**อย่างนั้น **เสวยสุขเสวยทุกข์**อย่างนั้นๆ มีกำหนดอายุเพียงเท่านั้น

ครั้งจตุตจากภพนั้นแล้วได้ไปเกิดในภพโน้น แม้ในภพนั้น เราก็ได้มี**ชื่อ**อย่างนั้น มี**โคตร**อย่างนั้น มี**ผิวพรรณ**อย่างนั้น มี**อาหาร**อย่างนั้น **เสวยสุขเสวยทุกข์**อย่างนั้นๆ มีกำหนดอายุเพียงเท่านั้น

ครั้งจตุตจากภพนั้นแล้วได้มาเกิดใหม่ในภพนี้ เขื่อย่อมระลึกถึงชาติก่อนได้เป็นอันมาก พร้อมทั้ง**อาการ** พร้อมทั้ง**อุเทศ** ด้วยประการฉะนี้”

คำว่า **“ชาติ”** ที่เข้าใจกันในเรื่องระลึกชาตินี้ คนทั้งหลายมีแต่หมายถึงว่า ร่างกายตัวตนของคนที่เกิดในชาติหนึ่ง เมื่อร่างกายตายลงแล้วก็ไปเกิดได้ร่างกายตัวตนใหม่อีกชาติหนึ่ง การระลึก“ชาติ”แค่นี้แหละที่คนทั่วไปเข้าใจว่า เป็นการระลึกชาติของ“บุพเพนิวาสานุสสติญาณ”

ก็ไม่ผิด แต่ยังไม่ถูกสมบูรณ์ และไม่ง่ายที่ผู้ปฏิบัติจะสามารถทำได้ หรือแม้จะทำได้ก็เพียงเป็นประโยชน์แค่เห็นแจ้งความจริงชนิดหนึ่ง คือ ชีวิตของคนไม่ใช่มีชาติเดียว ทว่ามี การเวียนตายเวียนเกิดนับชาติไม่ถ้วน แต่ระลึกถึงมีชื่ออย่างนั้น มีโคตรอย่างนั้น มีวรรณะ(ผิวพรรณหรือขั้นฐานะทางสังคม)อย่างนั้น มี**“อาหาร”**อย่างนั้น เสวยสุขเสวยทุกข์อย่างนั้นๆ มีกำหนดอายุเพียงเท่านั้น

คำว่า“อาหาร”นี้แหละเป็นข้อสังเกตที่น่าคิดว่า ทำไมพระพุทธเจ้าต้องมีคำว่า“อาหาร”อยู่ในการระลึกชาติ

หลงโน ลากยศ สรรเสริญ
 เพลิดเพลิน เพื่อยาก เป็นใหญ่
 พุทธองค์ ประจาน จัญไร
 รู้ไป ทำทั้ง บ้านเมือง

แม้ทุ่มแหกใครไม่เนรคุณรับเสะรอล้าน/หัว
พันล.ถูก30งแห่า

ปชป.พวาร์วันอันตรราย
 รม.เพื่อชาติโหรงเหรม
 4พรรคร่วมยัน'จัน'แย

สี่พรรคร่วมเก็บเนื้อเก็บตัว
 กลับ แก๊งเนวินกอดกันกล
 ใหญ่ ทนไฟล่งตุต ทล่งนายไป
 พันล้านหว่งตั้ง 30 ส.ส.กลับ
 เพื่อชาติ" เหลว บ้านป่าเพ
 ส่วนอดีตพรรคร่วมยัน "เกมจบ

พรรคเพื่อชาติ... ฝ่ายพรรคเพื่อชาติทำมาเนียบของ...
 ชาติและรับใช้ไทยและคนในชาติ...
 ชาติ... รับใช้ประเทศไทยและคนไทย...
 ชาติ... รับใช้ประเทศไทยและคนไทย...

มันคง ตรงไป ตรงมา
แห้วหน้า
<http://www.naewna.com>
 ปีที่ 29 ฉบับที่ 10119 วันเสาร์ที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2551 ราคา 10 บาท

'แม้'ทุ่มไม่อันโค้งสุดท้าย
เบิ้ลค่าตัวสี่.

ทหารพร...

อยากเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

เมื่อพระเทวทัต (พี่ชายของพระนางพิมพาชายาของเจ้าชายสิทธัตถะ) ได้บวชแล้วในพระพุทธศาสนา บำเพ็ญเพียรจนมีฤทธิ์ทางโลกีย์ จึงบังเกิดความคิดขึ้นมาว่า

“เราน่าจะทำให้เจ้าชายอชาตศัตรู (โอรสของพระเจ้าพิมพิสารกับนางโกศลเทวี กษัตริย์แห่งแคว้นมคธ) เลื่อมใสต่อเรา เพราะจะทำให้เราได้ลาภสักการะเป็นอันมาก”

จึงเดินทางไปยังกรุงราชคฤห์ เมืองหลวงของแคว้นมคธ แล้วเข้าหาเจ้าชายอชาตศัตรู แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ ทำให้เจ้าชายอชาตศัตรู เลื่อมใสยิ่งขึ้น ถึงกับถวายภัตตาหารแก่พระเทวทัต วันละ ๕๐๐ ส้ารับทุกวัน และยังไปเยี่ยมถึงที่พักทั้งเช้า เย็นด้วยรถ ๕๐๐ คัน

จากเหตุนี้ พระเทวทัตถูกลาภสักการะและเสียงสรรเสริญครอบงำเสมอๆ ก็เลสรัดรั้งจิตใจ

ทำให้เกิดความหลงตัวปรารถนาว่า

“เราจะปกครองสงฆ์เอง”

ในเวลาต่อมา ภิกษุจำนวนมากได้เข้าเฝ้า **พระผู้มีพระภาคเจ้า** ณ เวฬุวันมหาวิหาร กรุงราชคฤห์ กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อชาตศัตรูกุมารเสด็จไปพร้อมด้วยรถ ๕๐๐ คัน ทั้งในเวลาเช้าเย็น และถวายภัตตาหาร ๕๐๐ สำหรับ ข้าแต่พระเทวทัตทุกวัน”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับอย่างนั้น ตรัสเตือนว่า

“ภิกษุทั้งหลาย พวกเธออย่าไปพอใจลาภสักการะ และการสรรเสริญของเทวทัตเลย เทวทัตหวังความเจริญไม่ได้ มีแต่ความเสื่อมในกุศลอย่างเดียว เหมือนคนทาน้ำดีหมีที่จุมูกลูกสุนัขดู ลูกสุนัขนั้นจะยิ่งดุร้ายมากขึ้น

เพราะลาภสักการะและการสรรเสริญที่เกิดขึ้นแก่เทวทัตนั้น เกิดเพื่อฆ่าตน เพื่อความวอดวาย เหมือน...

ผลกล้วยย่อมฆ่าต้นกล้วย

ขุยไผ่ย่อมฆ่าต้นไผ่

ดอกอ้อย่อมฆ่าต้นอ้อ

ลูกม้าอัสตรย่อมฆ่าแม่ ฉันทไถ

สักการะย่อมฆ่าคนชั่ว ฉันทนั้น

(ม้าอัสตรคือ ล่อ เกิดจากแมลงตังครรภกับพอม้า เวลาจะคลอດไม่สามารถจะออกลูกได้ เขาจึงมัดเท้าแม่ลาไว้ที่หลัก ๔ หลัก แล้วผ่าท้องเอาลูกม้าอัสตรซึ่งเป็นล่อออกมา แม่ลาถึงแก่ความตายไป)

มีอยู่วันหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงธรรมแก่พุทธบริษัทแล้วพระเทวทัตได้ลุกจากที่นั่ง ประนมมือไหว้ไปทางพระศาสดา กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บัดนี้พระองค์ทรงชรา มากแล้ว เป็นผู้เฒ่าแก่หง่อม ล่วงกาลผ่านวัยไปมากแล้ว ฉะนั้นขอพระองค์ทรงชวนชวายน้อย กระทำตนให้อยู่เป็นสุขในปัจจุบันเถิด **ขอให้มอบ**

ภิกษุสงฆ์แก่ข้าพระพุทธเจ้า ข้าพระพุทธเจ้าจะปกครองสงฆ์เอง”

พระศาสดาทรงสดับแล้ว ตรัสห้ามว่า

“อย่าเลยเทวทัต เธออย่าพอใจที่จะปกครองภิกษุสงฆ์”

พระเทวทัตแม้ได้ยินคำตรัสห้ามแล้ว ยังคงกล่าวขออีกเป็นครั้ง ๒...ครั้งที่ ๓...พระศาสดาจึงตรัสว่า

“ดูก่อนเทวทัต แม้แต่**สารีบุตรและโมคคัลลานะ** เรายังไม่มอบภิกษุสงฆ์ให้ ไฉนเลยจะมอบให้เธอ ผู้เป็นเช่นชากศพ เป็นเช่นผู้บริโภคน้ำลายเล่า”

ได้ยินอย่างนั้นพระเทวทัตรู้สึกโดนรุกรานหนัก โดนประจานท่ามกลางพุทธบริษัท จึงโกรธแค้นมาก ถวายบังคมพระศาสดา แล้วหลีกออกไป

นี่จึงเป็นครั้งแรก ที่พระเทวทัตผูกอาฆาต พยาบาทต่อพระศาสดา

เหตุการณ์เป็นอย่างนี้ พระผู้มีพระภาคเจ้ารับสั่งกับเหล่าภิกษุว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สงฆ์จงลง**ปกาสณียกรรม** (ลงโทษด้วยการประกาศประจานความผิด) ในกรุงราชคฤห์แก่เทวทัต ปกติของพระเทวทัตก่อนนั้นเป็นอย่างหนึ่ง แต่เดี๋ยวนี้เป็นอีกอย่างหนึ่ง พระเทวทัตกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่เดี๋ยวนี้เป็นอีกอย่างหนึ่ง พระเทวทัตกระทำอย่างใด ด้วยกายวาจา ที่ไม่เห็นแก่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นั้นพึงเป็นความเห็นเฉพาะตัวของพระเทวทัตเอง”

จากนั้น พระสารีบุตรพร้อมด้วยภิกษุจำนวนมาก ได้เที่ยวไปในกรุงราชคฤห์ ประกาศประจานความผิดของพระเทวทัตทั่วพระนคร

ข่าวคราวนี้ ประชาชนพวกที่ไม่ศรัทธา เลื่อมใสในพระศาสดา เป็นพวกไร้ปัญญา ต่างกล่าวกันอย่างนี้ว่า

“พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตรเหล่านี้ เป็นคนริษยา ย่อมกีดกันลาภย่อมกีดกันลาภสักการะของพระเทวทัต”

ส่วนประชาชนที่ศรัทธาเลื่อมใสในพระศาสดา เป็นพวกบัณฑิตมีปัญญาดี พากันกล่าวว่า

“เรื่องนี้คงจะไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เพราะ พระผู้มีพระภาคเจ้ารับสั่ง ให้ประกาศประกาศ ความผิดของพระเทวทัต ในกรุงราชคฤห์”

เมื่อสถารณ์ของตนไม่ค่อยดี พระเทวทัตจึง เข้าไปหาเจ้าชายอชาตศัตรู พร้อมด้วยแผนอัน ชั่วร้าย

“ดูก่อนอชาตศัตรู เมื่อก่อนคนเรามีอายุยืน แต่เดี๋ยวนี้มีอายุสั้น ก็การทำงานจะตายเสียตั้งแต่ ยังหนุ่ม ย่อมเป็นไปได้ เพราะฉะนั้นอย่าชักช้าเลย จงปลงพระชนม์พระชนก (พระเจ้าพิมพิสาร) เสีย แล้วเป็นพระเจ้าแผ่นดินเอง ส่วนอาตมาก็จะ ปลงพระชนม์พระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วเป็น พระพุทธเจ้าเสียเอง”

ด้วยศรัทธาในพระเทวทัตที่มีฤทธิ์มาก เจ้าชายอชาตศัตรูจึงหลงเชื่อ จะกระทำตามนั้น โดยแอบเหน็บกริช (มีด ๒ คมรูปร่างคดไปมา ปลายแหลม) เข้าไปในพระราชวัง หมายถึงปลง พระชนม์พระเจ้าพิมพิสาร

แต่ด้วยความตื่นตื่นหวาดกลัว ทำทางมีพิธี จึงถูกจับได้เสียก่อน โดนค้นพบอาวุธและถูก สอบสวน พวกอำมาตย์ถามว่า

“เจ้าชายชอนกริชมาเข้าเฝ้า มุ่งหมายอะไร”

“เราหมายปลงพระชนม์พระชนก”

“ใครใช้เจ้าชายให้ทำอย่างนี้”

“พระคุณเจ้าเทวทัต”

รู้ข้อมูลทั้งหมดแล้ว พวกอำมาตย์แตกแยก ความคิด แบ่งออกเป็น ๓ พวก คือ

พวกที่ ๑ ลงมติให้สำเร็จโทษ (ประหารชีวิต) เจ้าชายอชาตศัตรูเสีย แล้วฆ่าพระเทวทัตกับพวก ทั้งหมด

พวกที่ ๒ ลงมติให้สำเร็จโทษเจ้าชายเสีย แล้วฆ่าพระเทวทัต แต่ไม่ควรฆ่าพวกภิกษุบริวาร ของพระเทวทัต

พวกที่ ๓ ลงมติให้ไม่ควรสำเร็จโทษเจ้าชาย ไม่ควรฆ่าพระเทวทัต กับพวกภิกษุบริวาร ควร กราบทูลพระราช พระราชารับสั่งอย่างไร จะทำ อย่างนั้น

เมื่อมติแตกแยกอย่างนี้ เหล่าอำมาตย์จึงนำ ตัวเจ้าชายอชาตศัตรูไปเข้าเฝ้าพระเจ้าพิมพิสาร กราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้ทรงทราบ พระราชา ทรงสดับแล้ว ทรงตัดสินการลงมติเหล่านั้น...

ทรงถอดยศของอำมาตย์พวกแรกเสีย

ทรงลดตำแหน่งของอำมาตย์พวกที่ ๒

ทรงเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นแก่อำมาตย์พวกที่ ๓

แล้วทรงได้ถามเจ้าชายอชาตศัตรูว่า

“ลูกเอ๋ย เจ้าต้องการฆ่าพ่อ เพื่ออะไรกัน”

“หม่อมฉันต้องการราชสมบัติ พระพุทธเจ้าข้า”

พระเจ้าพิมพิสารทรงได้ยินอย่างนั้นทรงตัดสิน พระทัยทันที ตรัสว่า

“ถ้าเจ้าต้องการราชสมบัติของพ่อ ราชสมบัติ นั้นจงเป็นของเจ้าเถิด”

ทรงมอบราชสมบัติแก่เจ้าชายอชาตศัตรูแล้ว

ฝ่าย พระเทวทัตก็วางแผนประทุษร้าย พระพุทธเจ้า หมายปลงพระชนม์หลายครั้งหลาย ครา คือ

๑. ส่งนักแม่นธนูไปดักข่มสังหาร ก็ไม่สำเร็จ

๒. พระเทวทัตกลิ้งศิลาก้อนใหญ่ตกลงมา แต่พระพุทธองค์เพียงพระบาททรงห้อเลือดเท่านั้น

๓. ให้ความอู้งานปล่อยขังนาฬาคีรีไปทำร้าย พระองค์ก็ทรงปราบขังนั้นได้

แต่ในโลกนี้ผู้บำเพ็ญบุญบารมีจนเป็น พระพุทธเจ้าแล้ว ไม่มีใครจะปลงพระชนม์ได้ พระองค์ยอมไม่ปรีนิพพาน ด้วยการพยายามฆ่า ของผู้อื่นเลย

ข่าวคราวการลอบปลงพระชนม์การกระจาย ออกไปสู่หมูชน ทำให้คนทั้งหลายต่างก็เพ่งโทษ ติเตียนว่า

“พระเทวทัตนี้เป็นคนมีบาปมาก ที่พยายาม ปลงพระชนม์พระสมณโคดม ผู้มีฤทธานุภาพมาก”

ผลปรากฏดังนี้ **ทำให้ลภสัฏการะของ พระเทวทัตเสื่อมลง ส่วนลภสัฏการะของ พระผู้มีพระภาคเจ้าเจริญยิ่งขึ้น ๗**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๗ “สังฆเภทขันธกะ” ข้อ ๓๔๙-๓๕๑)

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๒๐<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

จิตที่เป็น“**สัมมาสมาธิ**”
(คือจิตที่ไม่มีกิเลสต่างๆ**ตั้งมั่น**แล้ว)
จิตที่มีความสงบ
เป็นจิตที่มีประสิทธิภาพ“**กัมมนิยะ**”
ผู้รู้แปลไว้ว่า **ควรแก่การงาน,**
เหมาะที่จะทำงาน, ร่องไว, คล่องแคล่ว

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น “**ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ**” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แคคำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก**
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ**
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา *ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข*
เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า**“อารยชนชั้นอนาคามี”** จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ **จึง**
ไม่ใช่ชั้นนักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน**
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๓๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในลัทธิจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติลัทธิจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถลัทธิจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใ
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง**
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถลัทธิจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็ให้อธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา**
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้หนึ่งต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้หนึ่งก็คือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะ**มีความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำให้อย่าง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ** ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละ**คือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**สัมมาทิฏฐิ**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**มรรคผล**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็นทางการ**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซาหาติ)“เห็น”(ปีสสติ)**อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็นทางการ**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก”หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เจริญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์”ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**ความเป็น“อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตระสังขะ** จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกิยะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนุญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาทูตใช้เพื่อกำหนดการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะได้เห็นได้งั้นชัดๆว่าศาสนาทูตตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้างแล้วคุณจะ“งง!” แทบจะไม่อยากจะทำอะไรเลยก็เลยเพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องที่พระพุทธองค์ให้“เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นๆ“เว้นขาด”ได้จริงไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาทูต“อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้“เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาทูต ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยังไม่มีบริบูรณ์ด้วยองค์กรธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง“ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ปา กับศาสนาทูตละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในสำคัญอย่างหนึ่งของวิถีสอนพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบูรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาทูต”**

ในที่นี้คือ จะต้อง **รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่เป็นทุกขอริยสัง** โดย**“อาการทุกขในจิตตน”**จะเป็น**“สิ่งที่ถูกรู้”** เรียกว่า**“รูป”** และเกิดญาณที่**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สิ่งที่ถูกรู้”** นั้น เรียกว่า**“นาม”** ซึ่งเป็นการกำหนดรู้ที่สามารถตัดแยก**รูป-แยกนามได้** ญาณนี้คือ **“นามรูปปริจเฉทญาณ”**

การเกิด**“ญาณ”**รู้แจ้งความเป็น**“นาม”**เป็น**“รูป”** ขึ้นปรมาตถ์นี้แหละที่จะต้องศึกษากันให้ดีๆ เพราะ**“รูป”** ที่ว่านี้**ไม่ใช่“มหากุตรูป ๔”** ดิน น้ำ ลม ไฟ กันแล้ว **เราหมายเอา“จิต”**นั้นที่เดียว ที่เรียกว่า**“รูป”** **“ญาณ”**ที่ว่านี้ คือ การรู้แจ้งรู้จริงที่มีทั้ง**“สิ่งที่ถูกรู้”(object)** แม้ว่า**“สิ่ง”**นั้นจะเป็นภาวะขั้นนามธรรมในตัวเรา นั่นก็คือ จิต-เจตสิก เป็นอารมณ์ของจิตนั้นแหละที่**“ถูกรู้”** และมีทั้ง**“ตัวผู้รู้”(subject)** อันเป็น**“ญาณปัญญา”**ของเราเอง จึงเป็นการพิสูจน์ที่เป็นวิทยาศาสตร์

เข้าถึง**“ของจริง”(สัจจะ)** สัมผัส**“ความจริง”(สัจจะ)**อย่าง รู้จักรู้แจ้งเห็นจริง**“อาการที่ถูกรู้”(object)**นั้น **“สภาวะที่ถูกรู้”(object)**นั้น **“สิ่งที่ถูกรู้”(object)**นั้น ซึ่งล้วนแต่เป็น**“จิต-เจตสิก”** เป็นวาทนา(อารมณ์) แต่ก็เรียกได้ว่า**“รูป”** เพราะใน**ขณะที่มี“ถูกรู้”(กรรมการ)** มัน**ไม่ใช่“ธาตุรู้”** หรือ**“ตัวรู้”(ประธาน)** แต่มันเป็น**“ตัวผู้ถูกรู้กระทำ”(object)** คือ **“เป็นตัวทุกข์ที่ถูกรู้”(object)** เป็นต้น มัน**ไม่ใช่“ตัวที่ทำหน้าที่รู้”(subject)** เพราะ**“ธาตุตัวที่ทำหน้าที่รู้”**นั้นมันอีก“ตัวหนึ่ง”ต่างหาก ที่**“ทำหน้าที่กำหนดรู้”**อย่างแท้จริง ในการตัดแบ่งแยก**จิต-แยกเจตสิกออก**

ได้ ว่า **เจตสิกหรือจิตที่อยู่ในสถานะใด** จึงจะเรียกว่า**รูป** อยู่ในสถานะใดจึงจะเรียกว่า**นาม**(นามรูปปริจเฉท)

นี้แหละ คือ **“รูป”**ใน**ปรมาตถธรรม**(จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน) ซึ่งไม่ใช่**“มหากุตรูป”** แต่เป็น**“อุปาทายรูป”** ที่เกิดอยู่ในจิต เช่น **“ปสาทรูป”**(สิ่งที่ถูกรู้ด้วยตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ) **“โคจรรูป”**(สิ่งที่ถูกรู้ที่เป็นอารมณ์หรือความรู้สึก) **“อาหารรูป”**(สิ่งที่ถูกรู้ที่เป็นรสชอบรสชังจากอาหารที่กิน) เป็นต้น หรือแท้ๆคือ **“จิต-เจตสิก”**นั่นเองที่เมื่อตกอยู่

ในสถานะเป็น “สิ่งที่ถูกรู้” (object) จึงต้องเรียกว่า **“รูป”** ส่วน..ปัญหาหรือญาณของเราเองนั่นเอง ที่เป็น **“ตัวผู้รู้หรือตัวธาตุรู้”** (ประธาน) สามารถหยั่งรู้ **“ตัวอาการทุกข์ในจิต”** (กรรม) เราเอง **“ตัวผู้รู้”** จึงเรียกว่า **“นาม”** ซึ่งเป็น “ญาณ” ที่หยั่งเข้าไปสัมผัสรู้ **“อารมณ์ทุกข์”** หรือ **“ความรู้สึกทุกข์”** (ทุกข์เวทนา) แม้จะเป็น **“นามธรรม”** แต่ก็เป็น **“สิ่งที่ถูกรู้”** (object) จึงต้องกลายเป็น **“รูป”**

การรู้จักรู้แจ้งรู้อริยธรรมอย่างนี้เอง คือ **“สังขญาณ”** ซึ่งได้หยั่งรู้ **“สิ่งที่ปรากฏจริง”** (สังขภาวะ) อันคือ **“จิต-เจตสิก-รูป”** **ขั้นที่ ๑** สามารถรู้แจ้งเห็นจริง **“สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด”** (ปรมาตธรรม) เราเริ่ม **รู้จักรู้แจ้งรู้อริยภาวะที่เป็นทุกข์อริยสังข** โดยเรามี **“วิปชา”** รู้แจ้งเห็นจริง (นาม) **“อาการทุกข์ในจิตตน(รูป)”** อย่างเป็นสังขจะ ดังนั้น ตามกฎ **“ปฏิจจนสมุปบาท”** เมื่อผู้มี **“อวิชชา”** ได้เจริญมาเป็น **“วิชชา”** หรือ **“วิปัสสนาญาณ”** (ญาณทัสสนะ) ชั้นแรกนี้ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้อริยธรรมความเป็น “สังขาร” และความเป็น “วิญญาน” จาก **“วิปัสสนาญาณ”** ที่สามารถรู้ความเป็น “รูป” เป็น “นาม” **อย่างรู้แจ้งเห็นจริง “สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด”** (ปรมาตธรรม) ด้วยประการฉะนี้

ต่อมาจะต้องได้อบรมฝึกฝนเรียนรู้อันหยั่งรู้ **“สิ่งที่ปรากฏจริง”** (สังขภาวะ) อันคือ **“จิต-เจตสิก-รูป”** **ขั้นที่ ๒** จนสามารถรู้แจ้งเห็นจริง **“สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด”** (ปรมาตธรรม) คือ **รู้จักรู้แจ้งรู้อริยภาวะที่เป็น “สมุทัยอริยสังข”** อันเป็น **“เหตุ”** เป็น **“ปัจจัย”** ที่ก่อให้เกิด **“อารมณ์ทุกข์ในจิตตน”**

นั่นคือ **“อวิชชา”** จะต้องเจริญมาเป็น **“วิชชา”** ยิ่งขึ้น หรือ **“วิปัสสนาญาณ”** (ญาณทัสสนะ) จะต้องสูงขึ้น **รู้จักรู้แจ้งรู้อริยธรรม (นาม) “อาการของตัณหาในจิตตน” (รูป)** ซึ่งเป็น **“การกำหนดรู้ที่สามารถหยั่งรู้รูปและนาม คือ ตัณหาและจิต ว่า เกิดจากเหตุ ปัจจัย ซึ่งเป็นเหตุ-เป็นปัจจัยแก่กันและกัน”** แล้วมี **“ญาณกำหนดรู้ปัจจัยของนามและรูป”** นี้แลเรียกว่า **“ปัจจัยปริคคหญาณ”**

จากคำสอนของพระพุทธเจ้า **“อวิชชาสูตร”** เป็นต้น ซึ่งเริ่มด้วย **“อวิชชา”** นั้นมี **นิวรรณ์ ๕** เป็นอาหาร (ตปฏ. ๒๔/๖๑) **นิวรรณ์ ๕** (กาม, พยาบาท, ถีนมิทธะ, อุทธัจจะกุกกุจจะ,

วิจิกิจฉา) มี **ทวจริต ๓** (กายทวจริต, วจิตทวจริต, มโนทวจริต) เป็นอาหาร **ทวจริต ๓** มีความไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ เป็นอาหาร **ความไม่สำรวมอินทรีย์ ๖** (ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย, ใจ) มี **ความไม่มีสติสัมปชัญญะ** เป็นอาหาร **ความไม่มีสติสัมปชัญญะ** มีการทำในใจโดยไม่แยบคาย เป็นอาหาร **การทำในใจโดยไม่แยบคาย (อโยนิสมนสิการ)** มี **ความไม่มีศรัทธา** เป็นอาหาร

ความไม่มีศรัทธา มีการไม่ฟังสัทธรรม เป็นอาหาร **การไม่ฟังสัทธรรม** มีการไม่คบสัปบุรุษ เป็นอาหาร **ซึ่ง “อาหาร”** ที่ว่านี้ เป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับชีวิตคน แต่เพราะ **“อวิชชา”** (ไม่รู้) แท้ๆ จึงไม่เห็น **“ความสำคัญ”** นี้กัน **สังขต่างๆ เหล่านี้** ได้แก่ **“สิ่งที่ถูกรู้”** (object) ที่เป็น **“ปัจจัย”** แก่กันและกัน อันเป็น **“เหตุ”** ที่มาปรุงแต่งอยู่ในจิต จนทำให้เกิด **“ทุกข์”** หรือเกิด **“อารมณ์ทุกข์”** คือ **“ตัณหา”** ซึ่งเป็นนามรูป เป็นกิเลสหรืออกุศลจิตของเรา สภาวะของ **“ตัณหา”** นี้แหละที่เรียกว่า **“รูป”** ทั้งๆ ที่เป็น **“จิต”** เป็น **“เจตสิก”** เป็น **“อกุศลจิต”** แต่ก็เรียกได้ว่า **“รูป”**

เพราะใน **ขณะที่มี “ถูกรู้”** มันไม่ใช่ **“ธาตุรู้”** ที่มีประสิทธิภาพเป็น **“ตัวรู้”** (subject) แต่มันเป็น **“ตัวเป็น”** คือ เป็น **“ตัวตัณหา”** (มันถูกรู้...มันไม่ใช่ตัวรู้) จริงๆ มันเป็น **“ตัวโง่”** มันเป็น **“ตัวไม่รู้”** มันเป็น **“ตัวอวิชชา”**

นี้แหละ คือ **“รูป”** ใน **ปรมาตธรรม** (จิต-เจตสิก-รูป-นิหพาน) ซึ่งไม่ใช่ **“มหาภูตรูป”** แต่เป็น **“อุปทนายรูป”** ที่เกิดอยู่ในจิต หรือแท้ๆ ก็คือ **“จิต-เจตสิก”** นั่นเอง เป็น **“จิตในจิต”** ซึ่งมันเป็น **“สิ่งที่ถูกรู้”** จึงต้องเรียกว่า **“รูป”**

ส่วน..ปัญหาหรือญาณของเราเองนั่นเอง ที่เป็น **“ตัวผู้รู้หรือตัวธาตุรู้”** (subject) สามารถหยั่งรู้ **“ตัวตัณหา”** ของเราเอง สภาวะเช่นนั้นแหละที่เรียกว่า **“นาม”**

ถ้าไม่สามารถรู้สังขจะที่ว่านี้ด้วย **“ธาตุรู้อันวิเศษ”** ว่ามันเป็น **“อาหารพิษ”** เราก็บริโภค **“อาหารพิษ”** นั้นใส่จิต **ใจเราไปทุกวี่ทุกวัน** เราจึงกลายเป็นคนมี **“พิษ”** ใน **สังข**

“อาหาร” ที่สำคัญยิ่งของชีวิตนี้ พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ มี ๔ คือ **กวลิงการาหาร** ได้แก่ อาหารที่เรากินเข้าไปเลี้ยงร่างกายนี้เอง ที่จะต้องศึกษาอย่างสำคัญ ไม่เช่นนั้น

มันสร้าง“กิเลส”ให้อ้วน(บุญ)ให้หนา(บุญ)ยิ่งขึ้นๆแก่คนที่กินอาหารเลี้ยงร่างกายนี้แลไปตลอดชีวิตเพราะ“อวิชชา”นั่นเอง เมื่อไม่รู้“สังขาร”ที่เกิดจาก“รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัสนอก-สัมผัสใน”เป็นปัจจัยปรุงแต่งขึ้นในจิตที่อวิชชา คนผู้นั้นก็“ไม่รู้”(อวิชชา)จึงจมไปกับ“กามตัณหา-ภวตัณหา”ของแต่ละคนที่มืออยู่จริง เพราะไม่ได้เรียนรู้“นาม-รูป” เพราะไม่ได้เรียนรู้“อายตนะ ๖” เพราะไม่ได้เรียนรู้“สัมผัส” เพราะไม่ได้เรียนรู้“เวทนาหรืออารมณ์” เพราะไม่ได้เรียนรู้“ตัณหา” เพราะไม่ได้เรียนรู้“อุปาทาน” จึงไม่รู้จัก“ภพ” ไม่รู้จัก“ชาติ” จึงต้องโคก-บริเวณหา-ทุกข์-โถมหนี-อุปายาส ปุถุชนนั้น“อวิชชา” จึงไม่รู้จัก“กิเลส”ง่ายๆหรอก โดยเฉพาะ“กิเลส”ที่มันมีอำนาจสั่งการในขณะที่เรายังมีกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมหรือในขณะที่มี“สัมผัส”ทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ

“กามตัณหาหรือภวตัณหา”มันก็ปรุงแต่งกันเป็น“กามสุขัลลิกะ”หรือเป็น“อัตตกิลมถะ”อยู่โดยไม่รู้(อวิชชา) มีแต่หลงจมไปกับ**อภามณีสู่[กามสุขัลลิกะ=สุขหลอกๆสนองกาม]-อารมณ์ทุกข์[อัตตกิลมถะ=ทุกข์ด้วยความลำบาก-ความเหน็ดเหนื่อยสนองอัตตา]** เพราะโง่(อวิชชา) ไม่รู้อรระถวัตรธรรม ไม่รู้สังขละที่ดียิ่งไม่รู้ปรมาตถสังขละ จะตามทีแต่ละคนมีอุปาทานกันไปสารพัด

คนที่กินอาหารเลี้ยงชีพอยู่ในทุกวันนี้ ที่เป็นปุถุชน ไม่ได้เรียนรู้ความจริงใน**“ความเป็นอาหาร ๔”** ไม่ได้เรียน

“อวิชชาสูตร-ตัณหาสูตร”เป็นต้น จึงเป็นผู้ขุ่นกิเลสของตนให้อ้วน(บุญ) ให้หนาขึ้นๆ(บุญ) อยู่อย่างไร้ตัวรู้ตนตลอดเวลา

ผัสสาหาร ได้แก่ **ตาสัมผัสรูป/ กิเลส** ให้แก่ตน เพราะ“อวิชชา” เมื่อไม่มี“วิชชา”(ความรู้ขั้นญาณทัสสนะ)ในปฏิจจสมุปบาท จึงไม่รู้(อวิชชา)ว่า ขณะมี**สัมผัส** ก็จะเกิด**“เวทนา”** และใน**เวทนานั้น**แหละ ถ้า“อวิชชา”ก็มี**“ตัณหา”** เมื่อไม่มี**“ความรู้ขั้นญาณทัสสนะ”**รู้จัก**รู้แจ้งรู้จริง“ตัณหา”** ไม่มีความรู้ขั้น**“ปทานปริญา”**ก็กำจัด**ตัณหา**ไม่เป็น

ดังนั้น เมื่อ**ตาสัมผัสรูป**ก็สร้าง**“อาหาร”**ให้แก่ตน **หูสัมผัสเสียง.. จมูกสัมผัสกลิ่น.. ลิ้นสัมผัสรส.. กายสัมผัสเย็น, ร้อน, อ่อน, แข็ง.. ใจที่เกิดอารมณ์จากสัมผัสจากภายนอกหรือภายในเอง** เป็น**“อารมณ์ทางใจ”**ก็ล้วนสร้าง**“อาหาร”**ให้แก่ตน นี่แหละคือ**อาหาร**ที่เกิดจาก**ตัณหา** เพราะ**อวิชชา**แท้ๆ เห็นใหม่**ว่า “อาหาร”**ที่ว่ามัน เป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับ

ชีวิตคน แต่เพราะคนไม่เห็น**“ความสำคัญ”**นี้กัน ไม่ได้เรียนรู้และอบรมฝึกฝนตน **“อวิชชา”(ความไม่รู้)**ของคนจึงเจริญงอกงามไปพลุลย์ แม้จะเรียนทางโลกจบปริญญาเอกก็ไปก็ตาม **มโนสัญเจตนาหาร** ได้แก่ **อาหารคือ ความมุ่งหมาย ความจงใจ** ถ้าคนที่**“อวิชชา”**ก็แน่นอน**“มโนสัญเจตนา”**นั้นสร้าง**“ตัณหา”**ให้แก่ตนอยู่ตลอดเวลา ไปชั่วกาลนานแน่ๆ เพราะ**“อวิชชา”**แท้ๆ ตัณหาของผู้ไม่รู้(อวิชชา)จึงเจริญงอกงามไปพลุลย์ไปตลอดเวลา ต่อให้คนผู้นั้นมีความรู้ทางโลกจบปริญญาเอกมาลิบใบแต่ถ้าไม่มี**“วิชชา”**..แน่นอนที่**“ตัณหา ๓”** จะเจริญงอกงามไปพลุลย์ไปตลอดกาลนาน

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า ถ้าใครสามารถ**“กำหนดรู้”**ความเป็น**“มโนสัญเจตนาหาร”**นี้ได้ ก็เป็นอัน**กำหนดรู้“ตัณหา ๓”**ได้ด้วย เพราะ**ความมุ่งหมาย ความจงใจ หรือ “มโนสัญเจตนา”**นี้ เป็นปัจจัยแห่งการทำ(กายกรรม),พูด(วจีกรรม),คิด(มโนกรรม) ถ้าคนใดยัง**“อวิชชา”**ก็แน่นอนกว่าแน่ๆ ย่อมทำให้**“อุปาทาน”**เจริญ ภพก็เจริญ ชาติก็เจริญ โศกปริเวหา ทุกข์ โทมนัส อุปายาสก็เจริญไปทั้งหมด ตามกฎแห่ง**“ปฏิจจสมุปบาท”**ไม่มีทางเลี่ยง

เพราะ**“การทำใจในใจอย่างต้องแท้แยกคาย”(โยนิสมนสิการ)**ไม่เป็น ถึงเป็นก็ไม่บริบูรณ์ ปฏิบัติ**“สติสัมปชัญญะ”**ก็ไม่เป็น ถึงเป็นก็ไม่บริบูรณ์ **“สังขารมอินทรีย์ ๖”**ก็ไม่เป็น ถึงเป็นก็ไม่บริบูรณ์ ทำ**“สุจริต ๓”**คือ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมไม่เป็น ถึงเป็นก็ไม่บริบูรณ์ ดังนั้นการปฏิบัติ**“สติปัญญา ๔”**จึงไม่เป็น ถึงเป็นก็ไม่บริบูรณ์ **“โพชฌงค์ ๗”**จึงไม่บริบูรณ์ เหตุฉะนั้นเอง**“วิชชาและวิมุตติ”**จึงเกิดไม่ได้

เพราะ**“นิวรรณ์ ๕”**เป็น**“อาหาร”**ของ**“อวิชชา”** และ**“ทุจจริต ๓”**ก็เป็น**“อาหาร”**ของ**“นิวรรณ์ ๕”**

“การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖”เป็น**“อาหาร”**ของ**“ทุจจริต ๓”** (กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม)

“การไม่มีสติสัมปชัญญะ” เป็น**“อาหาร”**ของ**“การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖”**

“การทำใจในใจอย่างไม่ต้องแท้ไม่แยกคาย-ไม่ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิสมนสิการ) เป็น**“อาหาร”**ของ**“การไม่มีสติสัมปชัญญะ”**

“ความไม่มีศรัทธาหรือมีศรัทธาที่ไม่ถูกต้อง” เป็น

“อาหาร”ของ“การทำใจในใจอย่างไม่ต้องแก้แยกกาย”

“การไม่ได้ฟังธรรมที่ดีแต่ถูกต้องแก้”(อสังกรรม)เป็น “อาหาร”ของ“ความไม่มีศรัทธาหรือแม้มีศรัทธาก็ไม่ถูกแก้ ถูกถ่วง”(อศรัทธา หรือศรัทธาที่มีฉันทวิภูติ)

เพราะ“ไม่ได้คบสัปปุรุษ”จึง“ไม่ได้ฟังธรรมที่ดีแต่ ถูก ต้องแก้”(อสังกรรม) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑-๖๒ “อวิชชาสูตร”

ข้อสังเกตที่สำคัญ ก็คือ เพราะ“ไม่ได้คบสัปปุรุษ”

จึง“ไม่ได้ฟัง”ธรรมที่ดีแต่ถูกต้องแก้”(สังกรรม) หมายความว่า

ผู้ที่เราได้คบ ได้ฟังธรรมจากท่านนั้น ยังไม่ใช้สัปปุรุษ หรือยังไม่ใช้ผู้บรรลุปุทธธรรมที่เป็นสัมมาทิฏฐิแท้ นั่นเอง

ดังนั้น จึง“ไม่มีศรัทธา หรือแม้มีศรัทธาก็เชื่อในคำสอนที่

ไม่ถูกถ่วงไม่ถูกพุทธธรรม” จึงปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนา

ตั้งแต่โยนิโสมนสิการ-สติสัมปชัญญะ-สำรวมอินทรีย์-

สุจริต ๓-สติปัญญา ๔-โพชฌงค์ ๗ ไม่ถูกต้อง ไม่ถูกแก้

ไม่ถูกถ่วง ไม่“สัมมา”นั่นเอง เพราะยัง“อวิชชา” จึงยังสร้าง

“นิรวรณ ๕”(กาม-พยาบาท-ถิ่นมิตระ-อุทธัจจกุกกุจจะ-วิจิกิจฉา)

เป็น“อาหาร”ให้แก่“อวิชชา”อยู่ตลอดเวลาหรือยิ่งๆขึ้น เพราะ

ทำ“ทุจริต ๓”(กรรมทางกาย-วาจา-ใจ)ด้วย“อวิชชา”ของตน

กล่าวคือ ไม่รู้ว่ กายกรรมของตนประกอบไปด้วยกิเลส

ตัณหา วจกรรมก็ประกอบไปด้วยกิเลสตัณหา มโนกรรมก็

ประกอบไปด้วยกิเลสตัณหา เพราะปฏิบัติ“ฉาน”

ปฏิบัติ“สมาธิ”กันแต่เพียงนั่งหลับตาทำฉานทำสมาธิ จึงอ่าน

จิตอ่านเจตสิก(ภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม)

ในขณะที่สัมผัสผัสทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ ของตนไม่เป็น แม้

เป็นก็ไม่ครบตาม“มรรค อันมีองค์ ๘” และย่อมปฏิบัติ

“สัมมปธาน ๔”(สังวรปธาน,ปหานปธาน,ภาวนาปธาน,อนุรักษนา

ปธาน)ไม่เป็น เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ”

ดังนั้น“ความพยายามปฏิบัติ”(วายมะ)ก็ไม่“สัมมา”

(ไม่ถูกแก้ไม่ถูกถ่วง) “ความระลึกได้-การคุมจิตไว้กับสิ่งที่

เกี่ยวข้องได้ดีได้ถูกถ่วง ตามวิธีปฏิบัติของพุทธ”(สติ)ที่

ปฏิบัติก็ไม่“สัมมา” เพราะฉะนั้น“สั่งกับปะ-วาจา-กัมมันตะ-

อาชีวะ”ที่ปฏิบัติจึงล้วน“ไม่สัมมา”(มิจฉาปฏิบัติ)

สติจึงไม่เป็น“สัมโพชฌงค์”(ไม่เป็นหน่วยแห่งการตรัสรู้)

ธัมมวิจยก็ไม่เป็น“สัมโพชฌงค์” หรือไม่มีปริญา ๓ (ญาต

ปริญา-ตรณปริญา-ปหานปริญา) หรือปฏิบัติสัมมปธาน ๔

ไม่เป็น หรือเป็นแต่ไม่ถูกแก้ ไม่ถูกถ่วงบริบูรณ์ เพราะ

ปฏิบัติ“สติสัมปชัญญะ”ให้เป็น“อาหาร”แก่“การทำไว้ในใจ

โดยแยกกาย(โยนิโส)โดยต้องแก้(โยนิโส)โดยลงไปถึงที่เกิด

(โยนิโส) ไม่บริบูรณ์

วิญญาณาหาร ได้แก่ จิตวิญญาณหรือใจของเราเนื่อง

ถ้าอวิชชาก็จะไม่มี“ญาณทัสสนะ”ที่จะรู้จัก“นาม-รูป”จน

สามารถแยกกิเลส-ตัณหา แยกความบริสุทธิ์ไม่ออก เพราะ

ไม่มีนามรูปปัจเจกญาณ-ปัจเจยปริคคญาณ เป็นต้น

หรือไม่มีวิปัสสนาญาณ(ญาณทัสสนะ) จึงรับ“อาหาร”ที่เป็น

“กามฉันทะ(เพราะกำหนดรู้“กามฉันทะไม่เป็น)-เวทนา ๓ (เพราะ

กำหนดรู้“เวทนา ๓ไม่เป็น)-ตัณหา ๓ (เพราะกำหนดรู้“ตัณหา ๓”

ไม่เป็น” จากกวลิงการาหาร-ผัสสาหาร-โมเนสสิเจตนาหาร

ใส่“จิตวิญญาณ”ของตนไปตลอดเวลา(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖

ข้อ ๒๔๐-๒๔๔ และเล่ม ๑๑ ข้อ ๒๔๔)

เมื่อไม่รู้ความสำคัญของ“อาหาร ๕”นี้จึงมีชีวิตไม่เจริญ

ไม่ได้สิ่งประเสริฐให้แก่ชีวิตที่เกิดมาทั้งชาติ เช่นนี้เอง

เพราะฉะนั้น จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑ หาก

ได้คบสัปปุรุษที่บริบูรณ์ ย่อมยังการฟังสังกรรมให้บริบูรณ์

แต่ถ้าไม่ได้คบสัปปุรุษ หรือไม่ได้คบผู้มีธรรมที่

แท้(อสังปบุรุษ) หรือได้คบแต่ผู้มีธรรมที่ไม่แท้(อสังปบุริส)

จริงๆซัดๆก็คือ ได้คบแต่ผู้ไม่บรรลุธรรม หรือแม้บรรลุก็

เป็นมิจฉาทิฏฐิ-มิจฉาสังกับปะ-มิจฉาวาจา-มิจฉากัมมันตะ-

-มิจฉาอาชีวะ-มิจฉาวายมะ-มิจฉาสติ-มิจฉาสมาธิ-มิจฉา

ญาณ-มิจฉาวิมุตติ นั่นเอง

ดังนั้น ย่อมได้ฟังแต่“ธรรมที่ไม่ถูกไม่แก้”(อสังกรรม)

หรือแม้จะเป็น“ธรรมที่ดีบ้างถูกบ้าง”ก็ได้ธรรมที่ไม่บริบูรณ์

เพราะการได้ฟัง“ธรรมที่ไม่ถูกไม่แก้” นั่นก็คือ การได้

สัมผัสทางหูกเป็นความรู้ จึงได้“ความรู้”มาเป็น“อาหาร”

“ความรู้”นั้น คือ“ธรรมที่ไม่แท้” นี้คือ “ผัสสาหาร”

และ“วิญญาณาหาร”คือ ธาตุรู้ในจิตก็สะสม ก็เชื่อถือ

คือ“ศรัทธา” หมายความว่า“เชื่ออย่างไม่มีน้ำหนักร หรือเชื่อ

อย่างมีน้ำหนักกับมันก็เป็นได้ แต่ไม่มีความรู้ คือเชื่อผิดๆ”

หรือถึงขั้นเชื่อฟังคือ“ศรัทธินทรีย์” หมายความว่า“เชื่อ

ถึงขั้นปฏิบัติตาม” คือ ความเชื่อมั่นนี้หนักจนลงมือทำตาม

แม้ที่สุดเชื่อมันคือ“ศรัทธาผละ” หมายความว่า “เชื่ออย่างถึงที่สุด เชื่ออย่างปักมัน” คือ ความเชื่อนั้นมีอำนาจเต็มที จึงได้แต่“ธรรมที่ไม่แท้”มาปฏิบัติ มาเผยแพร่ ต่อๆกันมาเรื่อยๆ

กระทั่งยาวนานมาถึงทุกวันนี้ “ธรรมที่ไม่แท้”ก็ได้แพร่หลายสืบทอด ได้ยึดถือ“ศรัทธา”ตามๆกันมากระทั่งปัจจุบัน ความผิดเพี้ยนทำให้ศาสนาเสื่อม มีด้วยประการฉะนี้ เพราะฉะนั้น เหตุขั้นต้นแท้ๆ ผู้แสวงหา“ธรรมที่แท้”ต้องได้**คัมภีร์ปฐมที่บริบูรณ์** จึงจะมีการ**ฟังสังฆธรรมที่บริบูรณ์ การฟังสังฆธรรม**ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**ศรัทธา**ให้บริบูรณ์ **ศรัทธา**ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**การทำไว้ในใจโดยแยบคาย -โดยถ่องแท้-โดยลงไปถึงที่เกิด**ให้บริบูรณ์

การทำไว้ในใจโดยแยบคายนี้ อตมมาก็เคยได้ยินยัน มาตลอดเวลากว่า ไม่ใช่ตามที่ได้เผยแพร่ต่อๆกันมาแต่ว่า **ความรู้จักคิด หรือคิดถูกวิธี หรือแค่ความคิดพิจารณา**เท่านั้น **ความรู้จักคิด หรือคิดถูกวิธี หรือคิดพิจารณา**นั้นก็ มีอยู่แฉะๆ แต่ที่**บริบูรณ์**นั้นหมายถึง จิตมี“การกระทำการผลิต”(การ จิต“ทำ,สร้าง,สถาปนา”(โกรติ) ชนิดที่“จิต”เกิดการเปลี่ยนแปลง ถึงขั้นมี“การตาย-การเกิด”กันจริงๆ “โนจิต”(มนสิ) นั่นคือ ไม่ใช่มีแค่“คิด” คิดได้ดีสูงสุด แต่ต้องมี“การสร้างจิต” มี“การผลิตจิตขึ้นมาใหม่” ที่สุดถึงขั้น มี“การดับ-การตาย”(นิพพาน) มี“การเกิด”(โยนิ)กันทีเดียว

การทำไว้ในใจโดยแยบคายที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**สติสัมปชัญญะ**ให้บริบูรณ์

สติสัมปชัญญะที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**การสำรวมอินทรีย์** (สำรวมตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ) ให้บริบูรณ์

การสำรวมอินทรีย์ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**สุจริต ๓** (กายกรรมสุจริต-วจีกรรมสุจริต-มโนกรรมสุจริต) ให้บริบูรณ์

สุจริต ๓ ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**สติปฏิฐาน ๔** (กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม) ให้บริบูรณ์

สติปฏิฐาน ๔ ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**โพชฌงค์ ๗** (สติ-ธรรมวิจย-วิริยะ-ปิติ-ปฏิบัติสัทธิ-สมาธิ-อุเบกขา) ให้บริบูรณ์

โพชฌงค์ ๗ (ทั้ง ๗ นี้ล้วนมีคุณภาพถึงขั้น“อาริยะ”ทำให้ตรัสรู้ทั้งสิ้น) ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**วิชชาและวิมุตติ**ให้บริบูรณ์ ตามกฎ“**ปฏิจจนุปบาท**” เมื่อผู้ปฏิบัติมี“**วิชชา**”

หรือมี“**วิปัสสนาญาณ**”(ญาณทัสสนะ) สูงขึ้น ก็จะมี**วิจักษ์รู้แจ้ง** รู้จริงความเป็น“**อายตนะ ๖**” และ“**อายตนะ ๖**”นี้แหละที่ผู้ปฏิบัติจะต้องเรียนรู้จากการมี“**ผัสสะ**”(สัมผัส) คือ ตา,หู, จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ เมื่อสัมผัสรูป,เสียง,กลิ่น,รส,โผฏฐัพพะ, ธรรมารมณ์ ก็เกิด“**เวทนา**”(อารมณ์หรือความรู้สึก)

●●●
ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ“**ลูกพระรัตนตรัย**” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “**ชีวิตนี้**”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันธุ ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“**รูป**”ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธุ ๑** ส่วน“**นาม**”ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธุ ๔, อวิชชา** “**ชีวิตนี้**”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง“**ชีวิตนี้**” แต่ถามเต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่าง**ไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “**ชีวิตนี้**” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ช่วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“**อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ**” ก็จะเห็นว่า“**ชีวิตนี้**”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“**อตุ**” เกี่ยวกับ“**พีชะ**”เกี่ยวกับ“**จิต**”และจะเกี่ยวกับ“**กรรม**”เกี่ยวกับ“**ธรรมะ**”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสมถะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบา**“ปรีนิพพาน”**ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิดดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เรื่องที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็

จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะหนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานจะหนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสมถโกมติ-กัมมททยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสมถโกมติ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมถะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำการกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินนั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมถะ”**หรือ**“กัมมัสมถโกมติ”**และ**“กัมมททยาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”**ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕ (จรรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมถะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียวว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัฏฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

“สงบ”ของพระพุทธเจ้านั้น หมายถึง **จิตไม่มีกิเลส** ต่างหาก แม้จะเรียกว่าง่าย ๆ ว่า **“จิตสงบ”** ก็ไม่ได้หมายความว่า **จิตอยู่นิ่งๆ** หรือจิตอยู่ในลักษณะดังที่กล่าวผ่านมานั้น

แต่หมายถึงจิต“สงบ”เพราะ**ไม่มีกิเลสในจิต กิเลสไม่รบกวนแล้วเพราะกิเลสดับไปแล้วจิตจึง“สงบ” “จิตไม่มีตัวร้าย กวนแล้ว”** จึงเป็น**“ความสงบ”**

ซึ่งคนที่**“จิตสงบ”**แบบของพุทธ นี้ “จิต”นั้น **สงบ** อยู่แท้ๆ แต่“จิต” นั้น กลับ**มีบทบาททำงานว่องไว, คล่องแคล่ว** สิ่งกายวาจาใจให้ทำงานทั้งภายนอกภายใน อยู่ปกติคนลืมตา ที่รู้เห็นสัมผัสสัมพันธ์ภายนอกเป็น คนไม่หลับ ไม่อยู่ในภวังค์ ไม่ใช่ นั่งอยู่นิ่งๆเฉยๆ ตาหู จมูกลิ้นกายใจอยู่ในสภาพคนปกติมีชีวิตคนธรรมดาที่เป็นคนลืมตาตื่นรับรู้ครบทั้ง ๖ ทวาร ไม่ใช่คนนิ่งๆ ไม่ใช่คนอยู่ในภวังค์ แต่จะเป็น**“ความสงบ”**ที่**“จิต”**มีประสิทธิภาพทำงานได้ดีกว่า**จิตที่ไม่มี**ความสงบอีกด้วย

อันตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **จิตที่เป็น“สัมมาสมาธิ”**(คือ**จิตที่ไม่มีกิเลส**นั้นๆ**ตั้งมั่นแล้ว**) **จิตที่มีความสงบ**นั้นแหละเป็นจิตที่มีประสิทธิภาพ**“กัมมนิยะ”** ผู้รู้แปลไว้ว่า **ควรแก่การงาน, เหมาะที่จะทำงาน, ว่องไว, คล่องแคล่ว** หรือแม้แต่ฌานที่เป็น**“อุเบกขา”**(จิตที่เป็นกลาง กลางเพราะ**“สงบ”**อยู่ตรงกลาง ไม่ไปทางไหนแล้ว ทั้งทางสุขและทางทุกข์คือ อทุกข์มสุข ทั้งกามและอตาคือมัชฌิมา)จะเป็นจิตที่มีประสิทธิภาพ**“กัมมัญญา”** ผู้รู้ก็แปลไว้ว่า **ควรแก่การงาน, เหมาะ**

ที่จะทำงาน, ว่องไว, คล่องแคล่ว เหมือนกับ**“กัมมนิยะ”**

นั่นก็คือ คนผู้ปฏิบัติธรรมอย่าง**สัมมาทิฏฐิ**ตาม**แบบของพระพุทธเจ้า**บรรลุลผลถึงขั้น**“จิตสงบแล้วเป็น สัมมาสมาธิสัมบูรณ์”**ก็ดี หรือบรรลุลผลถึงขั้น**“ฌานเป็น อุเบกขาแล้วสัมบูรณ์”**ก็ดี จะ**ไม่ใช่คนที่หลับตานิ่ง มีจิตสงบตามแบบผู้อยู่ใน ‘สมาธิ’ โลกีย์ทั่วไป หรือมีจิต อุเบกขาหลับตานิ่งตามแบบผู้อยู่ใน ‘ฌาน’ โลกีย์ทั่วไป**

แต่ผู้บรรลุลผลธรรมที่**สัมมาทิฏฐิ** ตาม**แบบของพระพุทธเจ้า** นั้น เมื่อบรรลุ**“สัมมาฌาน-สัมมาสมาธิ”**จิตก็จะมี**“ความสงบ”** แม้ที่เรียกว่า**“สันต”**หรือ**“สันติ”** หรือ**“ปัสสัทธิ”**หรือ**“สมถะ”**ล้วนหมายถึง**“ความสงบ”** นั่นก็ตาม หากเป็น**“ความสงบ”**อันได้จาก**ฌานจากสมาธิ**ที่**“สัมมาทิฏฐิ”**ของพุทธ ความหมายของ**“ความสงบ”** ก็เป็นความหมายที่ไม่ตื่นง่าย ๆ เช่น **สงบคือความเยียบ ...อยู่ในที่ที่ไม่มีอะไรกวน ...หยุดคิด-หยุดพูด-หยุดทำอะไร ...จิตอยู่นิ่งๆ ...จิตไม่มีนิวรณ์ ๕ แต่อยู่ในภาวะภวังค์ ซึ่งไม่ใช่จิตขั้นรับวิถีเต็มทวารทั้ง ๖ ที่ทำงานอยู่เป็นปกติ**

แต่**“ความสงบ”**ที่เป็น**“สัมมาฌาน”**เป็น**“สัมมาสมาธิ”**อย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ของพุทธนั้น จะลึกซึ้งสำคัญ มีนัยพิเศษยิ่ง ดังที่อาตมาอธิบายมาแล้ว

นี่คือ **ความลึกซึ้ง ที่เห็นตามได้ยาก รู้ตามได้ยาก** แม้แต่คำว่า**“ปณิธ”** ที่แปลว่า **ดียิ่ง, ละเอียด, สูงส่ง, เลอเลิศ** ก็ตาม **ก็ดียิ่ง ก็ละเอียด ก็สูงส่ง ก็เลอเลิศ เป็นความลึกซึ้ง ที่เห็นตามได้ยาก ที่รู้ตามได้ยาก** เพราะหมายถึง **ความดียิ่ง ความละเอียด ความสูงส่ง ความเลอเลิศ** ที่พิเศษเป็น**โลกุตระ** ไม่ใช่**ความดียิ่ง ความละเอียด ความสูงส่ง ความเลอเลิศ ที่เป็นโลกียะ** ซึ่ง**“โลกียะ”**นั้นปุถุชนคนทั้งหลายรู้จักดี และเรียนกันได้อยู่ทั่วไป

แต่...**“โลกุตระ”****ไม่ใช่และไม่เหมือนความดียิ่ง ความละเอียด ความสูงส่ง ความเลอเลิศ ใน“โลกสามัญ” ของปุถุชนคนทั่วไป ที่จะเห็นตามได้ง่าย ที่รู้ตามได้ง่าย “อตักกาวจร”**ที่แปลว่า **ไม่ใช่วิสัยแค่การตรีนึกคิด** ก็ลึกซึ้ง **เห็นตามได้ยาก รู้ตามได้ยาก**เช่นเดียวกัน

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

คลุกคลีกับเพื่อนชั่ว
เสียตัวเสียใจแน่
เสียประโยชน์ยำแย่
รังแต่ทุกข์ตราบตาย

ภัยเพื่อนชั่ว

(โครชาดก)

เมื่อพระเทวทัตแสดงฤทธิ์ทำให้พระเจ้าอชาตศัตรู
เคารพเลื่อมใสแล้ว พระเจ้าอชาตศัตรูทรงสร้างพระวิหาร
ถวาย เสด็จไปหาพระเทวทัตทุกเช้าเย็น ทั้งมีอาหาร
รสเลิศถวายวันละ ๕๐๐ สำหรับ ทำให้บริวารของ
พระเทวทัตใหญ่โตขึ้น อยู่กันอย่างสุขสำราญในพระวิหาร

ผู้คบคนชั่ว ย่อมไม่ได้รับความสุขโดยส่วนเดียว เขาย่อมทำตนให้ถึงความพินาศ เหมือนตระกูลเหี้ยไม่ได้รับความสุขจากกิ่งก่า ฉะนั้น

ในช่วงเวลานั้น มีสหยา ๒ คนเป็นชาวเมืองราชคฤห์ คนหนึ่งบวชในสำนักของพระศาสดา อีกคนหนึ่งบวชในสำนักของพระเทวทัต ทั้งสองสหยาไปมาหาสู่กันเสมอๆ

มีอยู่วันหนึ่ง พอได้พบหน้ากัน ภิกษุฝ่ายพระเทวทัตได้กล่าวกับเพื่อนของตนว่า

“ท่านจะมัวบิณฑบาตให้เหนียวไปทำไม ไปที่พระวิหารสำนักของพระเทวทัตเถิด เพียงแค่นั่งรอ ก็จะได้ฉันอาหารชั้นดีรสเลิศถึง ๑๘ ชนิด การได้ฉันอาหารอันประณีตไม่ควรแก่ท่านล่ะหรือ”

ทุกครั้งที่ได้พบกัน จะได้ฟังคำกรอกหูอย่างนี้บ่อยๆ ในที่สุดภิกษุนั้นก็บังเกิดจิตโลภในความสุขสบาย อยากฉันอาหารรสอร่อยโดยง่าย จึงไปยังพระวิหารของฝ่ายพระเทวทัต พอได้ฉันภัตตาหารเสร็จแล้ว ก็กลับสู่พระวิหารเวฬุวันที่พระศาสดาประทับอยู่ โดยมีได้ปริปากบอกให้ใครรู้ กระทั่งเรื่องนี้แพร่พราย เหล่าภิกษุพากันกล่าวขานว่า

“ภิกษุนี้ไปยังสำนักของพระเทวทัต เพื่อฉันอาหารที่เขาอุปัฏฐาก (บำรุง) แก่พระเทวทัตกับพวกพ้อง”

แล้วต่างก็ตำหนิภิกษุนั้น ทั้งเดือนสติว่า

“พระเทวทัตเป็นเลี่ยนหนามต่อพระศาสดา เป็นผู้ทุศีล (ผิดศีลบ่อยๆ) ทำให้พระเจ้าอชาตศัตรูเสื่อมใสด้วยฤทธิ์อย่างโลกีย์ แล้วได้ลากลับการะโดยไม่ชอบธรรม ส่วนท่านเองได้บวชในศาสนาที่พาออกจากทุกข์เห็นปานนี้แล้ว ยังจะไปฉันอาหารที่เกิดขึ้นโดยไม่ชอบธรรมนี้อีกหรือ มาเถอะ! เราทั้งหลายจะนำท่านไปเฝ้าพระศาสดา”

ทั้งหมดจึงร่วมกันไปพบพระศาสดา เล่าเรื่องกราบทูลพระองค์

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ภิกษุรูปนี้คือผู้ที่ไปฉันอาหารอันเกิดแก่พระเทวทัต พระเจ้าข้า”

ทรงสดับแล้ว จึงตรัสถามภิกษุนั้น

“ได้ยินว่า เธอฉันอาหารที่เกิดขึ้นแก่พระเทวทัตโดยไม่ชอบธรรม จริงหรือ”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระเทวทัตไม่ได้ให้อาหารแก่ข้าพระองค์ ผู้อื่นเป็นผู้ให้แก่ข้าพระองค์เอง ข้าพระองค์จึงฉันอาหารนั้น”

เมื่อตอบอย่างนี้ พระศาสดาทรงดำหนิว่า

“เธออย่ามากล่าวหลีกเสียงอย่างนี้เลย พระเทวทัตเป็นผู้มีการประพฤติชั่ว เป็นผู้ทุศีล เธอเข้ามาบวชอยู่ในศาสนาของเรา คบหาอยู่ในศาสนานี้ ยังจะไปฉันอาหารของพระเทวทัตได้อย่างไรเล่า ในอดีตชาติเธอเคยมีนิสัยคบเพื่อนชั่ว คบหาฝ่ายผิดมาแล้ว นี่ยังจะคบหาฝ่ายผิดในชาตินี้อีกหรือ”

ตรัสแล้ว ทรงนำชาตกรณีนั้นมาแสดง

.....

ในอดีตกาล มีเหี้ย (สัตว์เลื้อยคลานขนาดใหญ่ตระกูลเดียวกับตะกวด ตัวอ้วนใหญ่ สีดำ ลายดอกสีเหลืองพาดขวาง ทางยาว อาศัยบริเวณใกล้น้ำ โตเต็มที่ยาวถึง ๒.๕ เมตร) ผูกใหญ่ผูกหนึ่ง อาศัยอยู่ในโพรงใกล้ฝั่งแม่น้ำ พญาเหี้ยเป็นจำพวก พญาเหี้ยมีลูกอยู่ตัวหนึ่งชื่อ โครปิลลิกะ ลูกของพญาเหี้ยก็ไปสนทนนม เป็นเพื่อนเกลอกับปอมข้าง (กิ่งก่าขนาดใหญ่ หัวสีน้ำเงินหรือบางทีเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลได้) ตัวหนึ่ง

ตั้งแต่ยังเล็ก ลูกเหี้ยโคธิลลิกะก็หยอกเย้า กอดรัดเล่นกันกับกิ้งก่าปอมช่างเสมอๆ สนิทสนม กันมาก จนพวกเหี้ยทั้งหลายพากันบอกเหตุนี้แก่ พญาเหี้ยให้ทราบ พญาเหี้ยจึงบอกสอนลูกของตนว่า

“ลูกเอ๋ย เจ้าไม่ควรเล่นสนุกกอดรัดทับกันกับ กิ้งก่า เพราะธรรมชาติของกิ้งก่ามันมีกำเนิดต่ำ ไร้ใจไม่ได้ หากไปสนิทสนมด้วย จะทำให้เหี้ยทั้งหลายถึงความพินาศได้ ต่อแต่นี้ไปเจ้าจงอย่าเล่นหัวคบหากับปอมช่างเลย”

แม้เดือนอยู่ แต่โคธิลลิกะก็ยังคงคบหา สนุกสนานเพลิดเพลินกับปอมช่างตลอดมา จนกระทั่งเติบโตใหญ่ มีตัวอ้วนดำน้ำหนักมากทีเดียว แต่กิ้งก่ายังคงตัวเล็กอยู่ตัวเดิม

ส่วนพญาเหี้ย เมื่อไม่อาจห้ามลูกของตนได้ ด้วยความไม่ประมาท จึงคิดว่า

“ปอมช่างอาจเป็นภัยแก่พวกเราทั้งหมดได้ ฉะนั้นเราควรจัดเตรียมทางหนีเอาไว้ก่อน”

จึงได้ขุดโพรงหนีภัยเอาไว้ ในที่อาศัยของ พวกตน

มีอยู่วันหนึ่ง ทั้งสองสหายมาพบกัน ก็ดีใจโลเิน เข้ากอดรัดกันเล่นอีก โคธิลลิกะตัวใหญ่โตกว่าก็ โถมทับลงไปบนตัวของปอมช่าง ทำเอาปอมช่าง แทบหายใจไม่ออก เสมือนโดนภูเขาทับใส่ ได้รับ ทุกข์ลำบากมาก จึงเกิดความคิดชั่วร้ายขึ้น

“ถ้าเพื่อนตัวเหี้ยนี้ ยังมากอดรัดทับใส่เราอีกสักครั้ง เราคงต้องตายแน่ๆ ฉะนั้นเราคงต้อง กำจัดพวกเหี้ยนี้เสียก่อน”

คิดอย่างนี้แล้วปอมช่างก็คอยหลบโคธิลลิกะ แล้วหาโอกาสทำลายพวกเหี้ยอยู่ตลอดเวลา

วันหนึ่ง หลังฝนตกแล้ว ผึ้งแมลงเม่าพากัน บินออกจากจอมปลวก พวกเหี้ยก็จะมากินผึ้ง แมลงเม่า แล้วพรานป่าก็จะมาจับพวกเหี้ยอีก ทอดหนึ่ง

บังเอิญปอมช่างเห็นเข้าอย่างนั้น จึงเข้าไปหา นายพราน แล้วเอ่ยถามว่า

“ท่านพรานผู้เจริญ ท่านเที่ยวไปในป่าเพื่อ

หวังอะไร”

“เราเป็นพรานป่าล่าตัวเหี้ย”

“ถ้าอย่างนั้น ท่านมีลาภแล้ว เราจะบอกรังเหี้ยฝูงใหญ่หลายร้อยตัวแก่ท่าน”

แล้วกิ้งก่าก็นำทางพรานเหี้ยนั้นไป ทั้งยัง แนะนำว่า

“ท่านจงเอาฟางสุ่มตรงนี้ แล้วจุดไฟ ทำให้เกิดควัน เอาฝูงสุนัขของท่านมาล้อมไว้รอบ โพรงด้านนอก ส่วนตัวท่านเองคอยดักรออยู่ที่ปากโพรงเถิด”

ณ โพรงของฝูงเหี้ยนั้น กิ้งก่าก็แอบเกาะอยู่ บนต้นไม้ใกล้ๆ คอยดูเหตุการณ์

นายพรานป่าก็ลงมือสุ่มฟาง จุดไฟ ควัน เข้าไปในโพรง ฝูงเหี้ยต่างก็สำลักควัน ถูกภัยคือ ความตายคุกคาม แตกตื่นรีบหนีลนลานออกจาก โพรง ออกมาก็โดนพรานป่าฟาดตีจนตาย ตัว โทษหลุดรอดพ้นมือพรานไปได้ ก็ถูกฝูงหมากัด จนตาย ความพินาศใหญ่หลวงเกิดแก่ฝูงเหี้ย

พญาเหี้ยเห็นอย่างนั้น อดสังเวชใจไม่ได้ว่า

“การคลุกคลีกับคนชั่ว ไม่ควรกระทำ เพราะ ประโยชน์ย่อมไม่มีจากคนชั่ว”

คิดแล้วก็อุทานออกมา

“ผู้คบคนชั่ว ย่อมไม่ได้รับความสุขโดยส่วน เดียว เขาย่อมทำตนให้ถึงความพินาศ เหมือน ตระกูลเหี้ยไม่ได้รับความสุขจากกิ้งก่า ฉะนั้น”

แล้วก็หลบไปตามทางหนีภัยที่ขุดไว้

.....

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้แล้ว ตรัสว่า

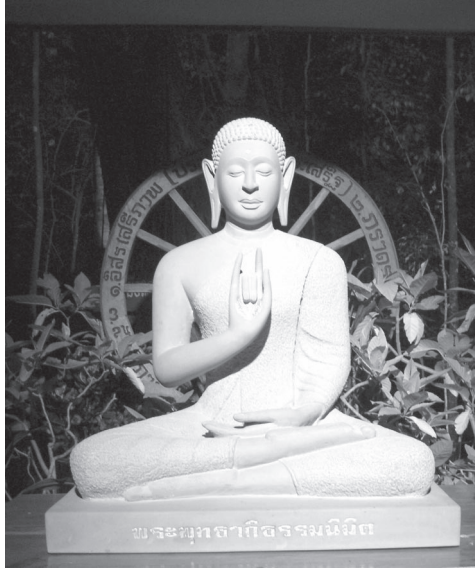
“กิ้งก่าในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระเทวทัตใน บัดนี้ โคธิลลิกะที่ดื้อรั้นสอนยาก ได้มาเป็น ภิกษุผู้คบหาฝ่ายผิด ส่วนพญาเหี้ยได้มาเป็น เราตถาคต”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๔๑ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๕๖๑)

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

- ท่านพุทธทาสภิกขุ
หนังสือพุทธศาสนา
ปีที่ ๗๖ เล่ม ๓ ส.ค.-ต.ค. ๕๑

ยอดนักการเมืองนั้น คือ พระพุทธเจ้า

ดียวนี้เราก็เห็นชัดว่าการเมืองจะเป็นเรื่องระหว่างประเทศ
๖ เลียมมากกว่า ภายในประเทศมันก็ระหว่างพวกระหว่างพรรคหรือระหว่าง
กลุ่มคนนั่นเอง ฉะนั้นอาตมาจึงรู้สึกว่าการเมืองเป็นเรื่องศีลธรรม เป็น
เรื่องที่ทำโดยบริสุทธิ์แล้วมันก็เป็นการศึกษาชนิดหนึ่ง ดังนั้นจึงยินดี
ในการมาของท่านที่เรียกว่านักศึกษการเมือง โดยถือว่าภิกษุสงฆ์
ทั้งหมดก็มีหน้าที่อย่างเดียวกับนักการเมือง คือสร้างสันติสุขสันติภาพให้
แก่สังคมโดยไม่ต้องใช้อาชญา มันก็เลยพูดไปเสียว่า **ยอดนักการเมือง
นั้นคือพระพุทธเจ้า**

นี่บางคนคงจะคิดในใจว่า บ้าแล้วๆ ว่ายอดนักการเมืองนั้นคือ
พระพุทธเจ้า ท่านทั้งหลายลองสอดส่องพิสูจน์ดูเถอะว่า ใครบ้างที่มัน
หวังสันติสุขสันติภาพของมนุษย์โดยไม่ต้องใช้อาชญา แล้วก็ทำมาอย่าง
ยิ่งอย่างสูงสุด จะมีใครบ้างที่ทำได้ดีกว่าพระพุทธเจ้า ท่านตรัสว่า การ
เกิดขึ้นของตถาคตในโลกนี้ เพื่อความสุขแก่มหาชน ทั้งเทวดา และ
มนุษย์, ศาสนาธรรมวินัยของตถาคต มีอยู่ในโลกนี้เพื่อประโยชน์สุข
ทั้งแก่มหาชน ทั้งแก่เทวดาและมนุษย์ และขอให้พวกเธอทั้งหลาย
ช่วยกันรักษาธรรมวินัย ศาสนานี้ไว้ให้ยังคงอยู่เพื่อประโยชน์แก่มหาชน
ทั้งเทวดาและมนุษย์ **ข**

จะมีสักกี่คนที่ “เห็นทุกข์”
ของการเมืองปัจจุบัน
จนต้อง “รีบเปลี่ยนแปลง?”
หากท่านยังฝัน
หวังให้นักการเมืองแก้ไข...
ท่านเพื่อฝันจริงๆ!

เห็นทุกข์-เห็นธรรม : เห็นทักษิณ-เห็นการเมืองใหม่

“เห็นทุกข์” ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะเป็นเรื่อง “โลกุตตระ”
 ปุถุชนหากเห็นทุกข์ ก็มีใช้คนธรรมดาอีกต่อไป ประดุจดั่งผู้มี “ดวงตาที่ ๓” อยู่กลางหน้าผาก!
 คน ๓ ตามองโลกย่อมไม่ธรรมดา
 ๑. เห็นทุกข์ระดับต้น “เห็นทุกข์ในทุกข์”
 ความทุกข์มากมาย เกิดจากการพลัดพรากของรัก เกิดจากการไม่ประสบลสิ่งทีรัก หรือแม้แต่อยากใหัรักนั้นยังยืน
 เมื่อเกิดทุกข์ ผู้มีปัญญา ย่อมเกิดสติ

ความคึกคะนอง ค่อยๆ ละลาย

หายซำล้ เจียมตน อ่อนน้อม อ่อนโยน มีเมตตา

เมื่อเกิดทุกข์ หากไร้ปัญญา ขาดปฏิภาณ เขาจึงได้แต่โวยวาย คร่ำครวญ เจ็บซ้ำ รันทด ท้อแท้ เอาแต่ใจ

ไม่สามารถพัฒนาวิกฤตเป็นโอกาส

๒. เห็นทุกข์ ระดับสูง “เห็นทุกข์ในสุข”

“ทุกข์ระดับต้น” อาจพาชีวิตสู่ เนกขัมมะ (ออกบวช) แต่ยังไม่ใช่ของแท้

การเห็นทุกข์ในสุขต่างหาก ที่ทำให้การบวชยั่งยืน

ในความสุข กลับเห็นทุกข์ โอ้พระแม่เจ้า มองเห็นได้อย่างไร!

สมัยพุทธกาล ภิกษุหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ท่าน ล้วนผ่านเกณฑ์นี้ทั้งสิ้น

เป็นคนมีฐานะ เป็นคนมีทุกอย่างพร้อม แต่กลับเห็นความไม่เที่ยง ความไร้แก่นสาร!

๓. เห็นทุกข์แล้วเริ่มปฏิบัติการ

เมื่อดวงตาที่ ๓ ทำงาน การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตจะเริ่มเคลื่อนไหว

ทุกพฤติกรรม ล้วนเป็นไปเพื่อความหลุดพ้น

ความเห็นแก่ตัว จะค่อยๆ ถูกขุดทิ้ง

นักบริโภคนิยม จะถูกขจัดออกไป

๓.๑ ดวงตาที่ ๓ ขับเคลื่อนเรายังเบียดเบียนผู้อื่นอยู่ไหม?

เรายังทำใครเดือดร้อน?

ภาพของศีล ๕ เริ่มชัดเจน

ไม่กินเนื้อเหา

ไม่เบียดเบียนแม้แต่จิตใจ

แม้ว่าจากก็ไม่จบบัจจ บตขยี้

๓.๒ ดวงตาที่ ๓ สอดส่องต่อไป

เรายังเบียดเบียน มอมเมาตัวเองใช้ไหม?

เริ่มพิจารณาในรูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัส

เริ่มปล่อยวางในชอบ-ในชัง

เริ่ม แยกรูปแยกนาม

เริ่ม เดินทางสู่สติปัญญา ๔ ลึกยิ่งขึ้น

๔. อุปสรรคในโลกมนุษย์

การเห็นทุกข์ เพื่อเข้าถึงธรรม นับวันจะยิ่งยากเย็นแสนเข็ญ

ด้วยเหตุ ความก้าวหน้าทางวิทยาการ

ลิ่งอำนวยความสะดวกยิ่งมาก การเห็น

ทุกข์ก็ยากเป็นเงาตามตัว

คนยิ่งรวยก็ยิ่งเห็นยาก มีแต่ผู้มีบารมีเท่านั้น ที่จะหลุดพ้นจากวังวน

เพียงแค่ลูกชิ้นวัว ลูกชิ้นหมู ที่ทรมาณ-ทรมานมากกว่าจะได้

แต่กระบวนการผลิต กลับเจียบเจียบ สะอาดสะอาด เบาๆ ง่ายๆ

เพียงไม่กี่นาที ที่ชีวิตดับดิน ลูกชิ้นจำนวนมหาศาลก็หลั่งไหลออกมาย้วนน้ำลาย

คนรุ่นใหม่ จึงยากที่จะซาบซึ้งเบื้องหลังการถ่ายทำ

จึงไม่เห็นทุกข์ จึงไม่เห็นธรรม

๕. บุรณาการ เห็นทุกข์สู่การเมือง

โลกใบเล็ก โลกใบใหญ่ ก็มีได้แตกต่างกัน

หากยังไม่ตระหนักใน โทษภัย “การเมืองเก่า” การดิ้นรนแก้ไข ก็จะไม่เกิด

หากยังไม่เห็น โทษภัยมาก ต่างก็จะดูตาย

ต่างก็จะอยู่อย่างเอาตัวรอดไปวันๆ

รัฐบุรุษท่านมองอนาคต นักการเมืองเขามองแค่วันนี้

ส่วนประชาชน อยู่ไปวันๆ!

“ระบบการเมือง” ต้องผ่าตัด!

แต่การผ่าตัด ต้องตระหนักในโทษภัยว่า ก่อเกิดความเสียหายแก่บ้านเมืองขนาดไหน มากพอแล้วเสียก่อน

จะมีสักกี่คนที่ “เห็นทุกข์” ของการเมืองปัจจุบัน จนต้อง “รีบเปลี่ยนแปลง?”

หากท่านยังฝัน

หวังให้นักการเมืองแก้ไข...ท่านเพื่อฝันจริงๆ!

หากท่านยังฝันการแก้ไขแบบค่อยเป็นค่อยไป...ท่านคงตายก่อนอีกหลายชาติ! ☹

ปลาไม่เห็นน้ำ

วันนี้มาวัดได้พบความรู้สึกแปลกๆ จากสายตาผู้คุ้นเคยกันมานาน ผมอาจห่างเหินวัดนี้ไปนานหลายอาทิตย์ นับตั้งแต่เข้าพรรษาเป็นต้นมา ผมแทบจะไม่มีเวลาได้ก้าวเท้าเข้าวัดฟังเทศน์ฟังธรรมในวัดแห่งนี้ทั้งที่ใจคิดถึงตลอดเวลา เหตุเพราะวัดใกล้บ้านมีพระจากภาคกลางมาอยู่จำพรรษา จึงมีความตั้งใจอยากอยู่ทำบุญตักบาตรแต่พระสงฆ์ที่มาอยู่จำพรรษาให้ตลอดไตรมาส จึงทำให้ห่างเหินจากวัดครูบาอาจารย์ไป การมาวัดวันนี้ก็เพื่ออยากฟังธรรมตามปกติวิสัย และยังเป็นการยืนยันต่อเพื่อนชาววัดทั้งหลายว่าผมยังมั่นคงต่อวัดไม่ได้ห่างหายไปไหน

มีโยมชาววัดสูงอายุหลายคนหักทายเป็นความคิดฮอดคิดถึง บ้างก็ส่งยิ้ม

ด้วยมิตรไมตรี คนวัดมีหลายสาขาอาชีพ ครู ทหาร ตำรวจ พ่อค้า และชานาชาวไร่ ต่างก็เข้าวัดทำบุญกันตามแต่โอกาสของแต่ละคน ช่างนอกการ เมืองวุ่นวาย รัฐบาลหุ่นเชิดหัวหน้าพรรคใน ตำแหน่งนายกรัฐมนตรี กำลังเจอข้อกล่าวหา หลายกระทง ศาลตัดสินให้มีความผิด หน้า ธรรมาสันวันนี่จึงเสวนากันด้วยเรื่องนี้ ต่างแสดงทัศนคติกันไปต่างๆ นานา ผมไม่มีความกดดันในการเมืองก็ได้แต่นั่งฟังเขาไปอย่างสงบ ไม่มีข้อคิดเห็นอะไรที่จะได้แสดง แต่ก็มีมวยที่จะมีผู้นำข้อสงสัยบางเรื่องมาให้ดูท่านผู้นี้เป็น นปช.เดินไปหยิบกระดาษที่หน้ารถของท่านมายื่นให้ผม พร้อมกล่าวว่าเห็นแล้วไม่สบายใจคุณช่วยพิจารณาหน่อย

ผมรับกระดาษแผ่นนั้นมาอ่านด้วยความสงสัยอ่านไปก็รู้ว่าเป็นเรื่องแผ่นปลิวปัญญาอ่อนหน้าทำเนียบที่คิดใส่ร้ายให้คนเคลงใจกองทัพธรรมที่ทนหัดสู้กับความไม่ชอบธรรมมานานหลายเดือน ลังเกตดูท่าน นปช.คงเชื่อในข้อความเหล่านี้ ถึงขนาดเอ่ยปากว่าจะส่งโทรสารไปให้หลวงตามหาบัวได้พิจารณา

ผมเองก็ได้แต่กลืนความสังเวชผ่านกระเดือกอย่างฝืดๆ คนอะไรเชื่อง่ายจัง ดีข้อความสนเท่ห์นี้ไม่ออก โดยผมจะตัดนำตัวอย่างข้อความบางตอนมาให้ท่านลองอ่านดูเล่นๆ

ถึง ไอ้พวกหม่มเหลืองทั้งหลาย

จาก แนวหน้าอารยะชัดขึ้นกองทัพธรรม

นี่เป็นจดหมายเปิดผนึกฉบับแรกที่เราเขียนถึงพวกหม่มเหลืองทั้งหลาย เมื่อได้รับแล้วขอให้เตรียมตัวรับความพ่ายแพ้ไม่นานเกินรอ เราขอบอกกับพวกหม่มเหลืองทั้งหลายว่า ท่านพ่อของเราได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านพ่อเป็นพระแท้แต่พวกท่านได้ทำร้ายเราไม่ยอมให้ใช้คำว่าพระนำหน้าท่านพ่อจึงจำเป็นต้องใช้คำว่าสมณะฯ.....

อย่าลืมนะ ๓๕ ปีมาแล้ว ที่ท่านพ่อมุ่งหน้าต่อสู้กับพวกหม่มเหลือง ท่านพ่อสามารถตั้งสันตติโคก และกองทัพธรรมได้อย่างยิ่งใหญ่ “พวกเราได้แอบถ่ายรูป บ้านใหญ่โตของพวกหม่มเหลือง” เอา

ไว้มากมาย เราเปิดโปงขึ้นมาเมื่อใด พวกหม่มเหลืองที่เป็นพระครู เจ้าคุณ พระเถระ มหาเถระที่แท้คือคนชั่วฯ....

และอย่าให้พูดเลย วัดวาอารามที่โอ้ออร่วมเรื่องรอง ล้วนแต่ได้สร้างขึ้นจากเงินบริจาคของชาวพุทธ แต่พระผู้ใหญ่ได้ใช้ไปสร้างเป็นประสาทไม่แตกต่างจากเทพเจ้าฯ....

ท่านพ่อของเราต่างหากเป็นกลุ่มพระแท้ ท่านพ่อไม่สะสมเงินทอง... ท่านพ่ออุทิศชีวิตให้แก่มนุษยชาติ...ท่านพ่อกำลังสู้กับมหาเศรษฐีใหญ่อย่าง พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ที่มีทั้งอำนาจรัฐและอำนาจเงิน ชนะแล้ว

ขณะนี้กำลังต่อสู้กับนายสมัคร สุนทรเวช สมุนของทักษิณฯ... เราชนะมาตามลำดับและจะล้มรัฐบาล ล้มพวกหม่มเหลือง พุทธปลอมเร็วๆ นี้ เราจะสถาปนาท่านพ่อโพธิ์ริक्षा...

เราจึงมีจดหมายเปิดผนึกมาบอกให้รู้ ให้เตรียมตัวแพ้ ทั้งพวกหม่มเหลืองและรัฐบาลฯ....

ผมแค่อ่านผ่านตาดินหนอยก็พอจะเดาออกแล้วว่าหนังสือสนเท่ห์นี้คืออะไร ไม่คิดทักท้วงว่าฝ่ายกองทัพธรรมจะปัญญาอ่อนคิดทำอะไร พิเรนทร์แบบนั้น เว้นแต่จะคิดกันด้วยใจอคติเข้าข้างใดข้างหนึ่ง แต่ถ้าคนมีใจเป็นกลางย่อมไม่ถือเรื่องนี้เป็นสาระ

เพราะแค่คำว่าท่านพ่อ กับ พ่อท่าน มันก็คนละเรื่องแล้ว เป็นญาติธรรมของอโศกจริงๆ ย่อมรู้ว่าเขาเรียกท่านพ่อหรือพ่อท่าน แล้วจะมโข่งเชื่อไปเพื่ออะไร ชาวอโศกเท่าที่เคยได้เห็นและรู้จักก็ไม่เห็นมีใครมีนิสัยกระด้างด้านเช่นนั้น ส่วนฝ่ายไหนจะดีกว่ากันทั้งสองฝ่ายก็มีการปฏิบัติให้เห็นให้ศึกษากันอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องอวดโอ้โฆษณาให้ครหาหมั่นไส้ ในความรู้สึกของผมโดยแท้แล้วไม่ว่าจะฝ่ายอโศกหรือฝ่ายมหาเถรสมาคมก็คือฝ่ายพระพุทธเจ้าด้วยกันทั้งนั้น ใครมีวิธีการอะไรดีๆ สามารถพาให้สังคมเป็นสุข ดึงคนให้รู้จักดีชั่วเข้ามารักษาศีลปฏิบัติธรรมได้ เลิก ลด ละได้

นั่นก็คือศิษย์ตถาคต ส่วนที่ไม่อยู่ในร่องรอยของธรรมวินัยก็ถือเป็นเศษเหล็กเศษทองเหลืองที่กระเด็นกระดอนออกนอกแบบนอกเป้าไปบ้างก็ย่อมมีบ้างถือเป็นเรื่องธรรมดา บาปกรรมก็ยังมีคอยตามสนอง สังคมก็ยังคอยตรวจสอบ ใช่ว่าชั่วช่างซีตีช่างสงฆ์ไปเสียทั้งหมดหรอก ไม่เห็นว่ามีฝ่ายใดจะต้องไปอิจฉัตรร้อนจนถึงขนาดเที่ยวโพนทะนาชวนเชื่อกันเลย ต่างฝ่ายต่างมุ่งพาคนสู่ความหลุดพ้นตามรอยตถาคต แล้วทำไมจึงจะให้ร้ายป้ายสีกันและกัน ส่วนเรื่องทางการเมืองก็แล้วแต่มุมมอง พระสงฆ์ก็สามารถช่วยบ้านเมืองได้ ใครคนใดที่จะใช้บทบาทใดก็ใช้ไป ปล่อยให้ทำหน้าที่กันตามถนัด ถ้าดูแล้วมันชัดๆ ชินๆ ไปบ้างก็เป็นเพราะบ้านเมืองเรายังไม่เคยมีพระสงฆ์เข้าร่วมชุมนุม ครั้งนี้เป็นครั้งแรกก็เลยถือเป็นเรื่องแปลก แต่เมื่อนานไปมีความเคยชินกลายเป็นเรื่องธรรมดาไปเอง

“เตี้ยวนี่บ้านเมืองวุ่นวาย พันธมิตรก็ยึดทำเนียบ นายก๊กก็ลาออก ไม่รู้ว่าให้ใครมาเป็นนายกถึงจะถูกใจคนพวกนี้ ภาคใต้ก็ฆ่ากันตายรายวันจนมองไม่เห็นทางสงบสุข ชายแดนก็แพ้เขมร”

ผู้เฒ่าอดีตข้าราชการบำนาญกล่าวปรารภขึ้นท่ามกลางความจ่อแจ ผมกำลังคิดอะไรเพลินๆ ก็หยุดชะงัก หันมาจับจ้องใบหน้าที่ยาวนของผู้เฒ่าที่สายหน้าแสดงความวิตกกังวลไปกับเหตุการณ์บ้านเมืองในขณะนี้

“ความจริงเรื่องความวุ่นวายทางการเมือง ถ้าคิดจะทำให้มันจบง่ายๆ ก็น่าจะทำได้ เพียงหยุดการสืบทอดอำนาจนายกทักษิณเท่านั้น เพราะพวกพันธมิตรคือพวกที่ไม่ต้องการระบอบทักษิณ” เสียงชายในชุดทหารนาวิกโยธินกล่าวแสดงความคิดเห็น

“ทักษิณไม่ดีตรงไหน อะไรๆ ก็เอามาให้เศรษฐกิจบ้านเมืองก็ดี หวยใต้ดินบนดิน ยาบ้ายาเสพติดก็มีการปราบเป็นเรื่องเป็นราว ผมเห็นว่ามันดีกว่าทุกรัฐบาลด้วยซ้ำ”

การกล่าวชื่นชมด้วยความใสซื่อของพ่อใหญ่สิงห์ ซึ่งเป็นผู้เฒ่าประจำบ้านและประจำวัด ทำให้หลายคนแสดงความพอใจ ฟังจากเสียงกล่าวแสดงความเห็นด้วยจากหลายๆ คน ชายในชุดนาวิกโยธินไม่กล่าวอะไรต่อเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ไปจับประเด็นเหตุการณ์ทางภาคใต้ขึ้นมาเสวนาแทน เพราะเห็นว่าการพูดเรื่องระบอบทักษิณคงไม่จบลงง่ายๆ ดีไม่ดีอาจต้องโต้เถียงทะเลาะกัน เพราะไม่ถนัดนักที่จะหาเหตุผลมาขับไล่นักการเมืองให้ผู้เฒ่าเหล่านี้มีความเข้าใจ

“ภาคใต้เป็นเรื่องของอุดมการณ์และศาสนา จึงทำให้เกิดรอยร้าวระหว่างเจ้าหน้าที่รัฐกับประชาชน รัฐใช้อำนาจรุนแรงกับประชาชน โดยเขายกเอาเหตุการณ์ตากใบมาเป็นข้ออ้าง”

นาวิกโยธินกล่าวเสียงไปถึงเรื่องเหตุการณ์ทางภาคใต้

“อิมม์ เรื่องนี้ต้องถามคุณหมอกระมัง เพราะแกเป็นคนทางนั้น” เขาโยนคำถามมาทางผมโดยไม่ตั้งใจ

“ว่าไงครับ ภาคใต้เขาไม่ถือศาสนาพุทธเหมือนพวกเรารึ?” หลายคนจ้องมาทางผมเพื่อต้องการคำตอบคงเห็นว่าผมมีพื้นเพอยู่ทางด้านนั้น แต่ผมก็พยักหน้ารับแบบเฉื่อยๆ

“มีครับ คนนับถือศาสนาพุทธไม่ต่ำกว่า ๖๐ % นอกนั้นเป็นอิสลามจะอยู่แถว ๔ จังหวัดภาคใต้ตอนล่างบริเวณที่มีปัญหาอยู่ที่นี่แหละครับ” ผมตอบ

“เขาไม่มีการทำบุญเหมือนเรารึ?” หลายคนเริ่มสนใจต่างติวงล้อมเข้ามาฟังใกล้ๆ

“มีการทำบุญเหมือนเราหรือไม่ เข้าใจว่าคงไม่มี ถ้าผมตอบผิดก็ขออภัย เพราะผมเองก็ถือพุทธไม่ค่อยรู้เรื่องอิสลาม และอีกอย่างผมก็อยู่ไกลจากอิสลามมากพอสมควร ผมอยู่ตอนบนของภาคจึงไม่คุ้นเคย แต่เท่าที่ทราบอิสลามไม่มีการไปวัดทำบุญเหมือนอย่างพวกเรา อิสลามเป็นศาสนาที่ถือว่ามีพระเจ้าองค์เดียว คือ อัลลอฮ์ โดยมีศาสนาทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมนุษย์ กล่าวหาพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

ศาสดามาแล้วหลายพระองค์ แต่ศาสดาองค์สุดท้ายคือมุฮัมหมัด โดยมีคัมภีร์อัล-กุรอาน เป็นพระบัญญัติของพระเจ้าที่เกี่ยวกับการมีวิถีชีวิตมนุษย์ภายใต้หลักศรัทธา เช่น การเมืองการปกครอง การเศรษฐกิจและวัฒนธรรม ทศนะของอิสลามถือว่าอำนาจอธิปไตยเกี่ยวข้องกับหลักจริยศาสตร์และกฎหมายเป็นที่ตั้ง อิสลามจะทำบุญด้วยการปฏิบัติให้ถึงพระเจ้าโดยตรง โดยไม่ต้องดำรงการนมาซ (ละหมาด) วันละ ๕ เวลา และต้องถือศีลอดในเดือนรอมฎอน หรือถือบวชละหมาดวันละ ๕ เวลา ทุกคนต้องทำเป็นประจำทุกวัน การทำบุญแบบชาวพุทธ อิสลามเขาถือว่าเป็นการทำบุญทางอ้อม”

“ทำบุญทางอ้อมหมายความว่าอย่างไรครับ?”
มีผู้สงสัยสอบถาม

“การทำบุญโดยอ้อมหมายความว่า การทำบุญด้วยการให้ทาน การบริจาคปัจจัย การสร้างพระสร้างโบสถ์ หรือศาลาอะไรก็แล้วแต่ ถือเป็นการสร้างบุญกุศลโดยอ้อมทั้งสิ้น เช่นการถวายอาหารพระสงฆ์ก็ถึงเพียงพระสงฆ์แค่นั้นไม่ถึงพระเจ้า พระเจ้าไม่ได้รับ การถือศีลปฏิบัติตัวอยู่ในธรรมวินัยเพื่อขัดเกลากิเลสเฉพาะตัวตนให้เบาบาง จนเข้าสู่หนทางเล็ก อด ละ ไม่ประพฤติหลงตัวมัวเมาในตนและผู้อื่น หรือที่เรียกว่าถือศีลภาวนา อย่างนี้ เขาถือเป็นการทำบุญโดยตรงได้กับตัวเอง และเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น แต่ส่วนมากชาวพุทธเราไม่ค่อยชอบทางสายตรงแบบนี้ เข้าวัดฟังธรรมกันไม่ค่อยมี แต่ของเรี่ยไรให้ช่วยบริจาคเพื่อสร้างวัตถุการกุศลต่างๆ นั้นให้ ขอข้าวขอเกลือได้ ให้เข้าวัดจำศีลภาวนาไม่เอา การทำบุญโดยอ้อมบางอย่างก็เกิดประโยชน์ใช้ได้ดี แต่หลายเรื่องก็เหลวไหลลึกลับเหมือนกัน ไปได้โดยตรงกับพ่อค้าขายวัสดุ อิฐหินดินปูนอะไรเหล่านั้น การสร้างบุญทานโดยอ้อมก็ถือว่ามีความจำเป็นในสังคม แต่ต้องเลือกทำเลือกทานให้เกิดประโยชน์จริง ไซ้ เห็นรถโฆษณาประชาสัมพันธ์ มีพระสงฆ์นั่งอยู่ในรถเบื่องหน้า มีพระ

พุทธรูปตั้งเป็นประธานอยู่ด้านหลัง มีบาตรมีพระรัตนามนต์ รอรับผู้บริจาค สิ่งเหล่านี้ถ้าเราคิดดูดีๆ ก็เป็นการอาศัยองค์พระศาสดาออกหากิน พระสงฆ์มีทั้งจริงทั้งปลอมในสังคมพุทธเรา พระแท้เลยพลอยเสื่อมเสีย คนต่างชาติต่างศาสนามองดูด้วยความขี้มเยาะ บางคณะถือถูงถือของมาขอเงินขอข้าวสารเพื่อไปสร้างศาลาวัดนั้นวัดนี้ ชาวพุทธเราชอบทำบุญโดยอ้อมอยู่แล้วก็บริจาคกันไปช่วยกันไป ผู้ขอเมื่อได้มากก็เอากไปขายแบ่งเงินกัน แล้วก็ไปบ้านใหม่ อำเภอนิวใหม่ จังหวัดใหม่ ผมเคยเห็นพระกับโยมทะเลาะกันแทบจะตีกันอยู่ข้างรถ เพราะการขายข้าวสารแบ่งผลประโยชน์ไม่ลงตัว พระก็บวชเอง รถก็เติมน้ำมันกันมาเอง น้ำมันนั้นก็ได้จากถือกระเป๋าข้างทาง ได้บริจาคมากพอกก็เอาไปขาย เงินทองก็แบ่งกันไป พระขอส่วนแบ่งมากหน่อยเพราะลงทุนโกนหัวห่มผ้าเหลืองหลอกให้ผู้คนมีศรัทธา”

“จริงครับ เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง ผมเองก็เคยเห็นอยู่บ่อยครั้ง คนจะหาผลประโยชน์จากคนทำบุญโดยอ้อมนี้ไม่ยากเลย มันเป็นเรื่องปกติวิสัยของสังคมพุทธเราไปแล้ว สังคมบ้านเราคนเข้าวัดน้อยยากที่จะรู้แก่นแท้ของศาสนาจึงตกเป็นเหยื่อของพวกฉวยโอกาสเหล่านี้ พระเองก็ตกเป็นเหยื่อกลุ่มคนเหล่านี้อยู่ไม่น้อย” เสียงกล่าวจากครูผู้เฒ่าเกษียณ

“ความจริงรัฐบาลก่อนๆ เขาก็คิดต้อยนะ เช่นตั้งศูนย์เด็กก่อนเกณฑ์อยู่ในวัด ให้มีครูพี่เลี้ยงคอยดูแล เพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับพระ” จำบัวพาดำรวจเก่ากล่าว

“โอ๊ย...อย่า...ไม่ได้ผลหรอก” พ่อใหญ่สิงห์โบกมือ สายหน้า “พระก็อยู่ส่วนพระ เด็กอยู่ส่วนเด็ก ปีหนึ่งครูก็ไม่เคยพาเด็กเข้าพบพระ พระก็ไม่เคยลงมาหาเด็ก ทั้งที่โอกาสมีเหลือเฟือ พระกับเด็กอยู่ด้วยกันวันพระวันเจ้าอาหารการกิน ขนมเหลือบาตรมีเยอะแยะแทนที่จะเป็นประโยชน์ต่อเด็กๆ กลายเป็นไม่ใช่ ครูควรนำเด็กๆ ขึ้นศาลาหัดไหว้พระฟังนิทานจากพระสงฆ์ แจกขนมชักจูง

ใจเด็กให้คุ้นเคยให้เด็กอยากมาให้เด็กไหว้พระเป็น
พระองค์ก็เหมือนกันควรลงไปหาเด็กบ้าง แนะนำ
ครูบ้าง ให้ร่วมมือกันพัฒนาเด็ก เมื่อเด็กมีแรง
จูงใจขึ้นศาลา ได้กินขนม เห็นพระ ได้ฟังนิทาน
เด็กก็ติดพระติดวัด ได้กินได้ฟัง ได้เล่น เด็กก็สนุก
อยากมาวัด เด็กได้ซึมซับพระธรรมตั้งแต่เล็ก มี
หรือจะไม่ดีเมื่อเติบโตใหญ่ แต่เมื่อเอาเด็กไปล้อมคอก
ข้างทรงเหมือนขังกบขังไก่ สบายที่พ่อแม่ไม่ค้อง
เลี้ยงตอนกลางวัน แต่มันจะได้ประโยชน์อะไรถ้า
เด็กอยู่ในวัดไม่เห็นวัด ไม่เห็นพระ ไม่รู้จักไหว้พระ
ก็เหมือนปลาอยู่ในน้ำแต่กลับไม่เห็นน้ำทั้งที่น้ำแช่
ตาอยู่แท้ๆ” พ่อใหญ่สิงห์กล่าวมีเหตุผล

ผมเห็นด้วยกับพ่อใหญ่ เด็กศูนย์วัดเป็นอย่าง
นั้นจริงๆ เด็กเห็นเพียงบุคคลิกและจริตของครูเท่านั้น
ครูนุ่งสั้นเด็กก็เห็น ครูทาปากเด็กก็เห็น ครูทึงผ้า
เด็กก็เห็น ครูโกรธผ้าเด็กก็เห็น บางครั้งเมียใหญ่
ไปตาเมียน้อยอยู่หน้าศูนย์ก็มี กลายเป็นเรื่องไม่
สร้างสรรค์สำหรับตัวน้อยอ่อนวัยของสังคม เป็น
ภาพผ่านที่เด็กๆ จารึกจดจำเอาเป็นแบบอย่าง
ไม่รู้ตัว เตี้ยวันนี้หลายตำบลหลายหมู่บ้านมีวัดมี
โบสถ์ของศาสนาอื่นเข้ามาสร้างไว้มากมาย เสาร์
อาทิตย์มีขนมมีเสื้อผ้ามาแจกบุตรหลานอยู่เนืองๆ
ตอนแรกพ่อแม่ก็พาเด็กๆ ไปกินขนม รับแจก
เสื้อผ้า ต่อๆ มาพอถึงวันเสาร์อาทิตย์เท่านั้น
เด็กๆ ดึงแขนพ่อแม่ไปโบสถ์กินขนม แม่ไม่พาไปก็
ร้องดินลงเกลือกดินทรายท้องสองเท้ากระแฉ่วฟ้า
จนแม่ต้องพาไป เมื่อถึงโบสถ์แล้วลูกได้กินขนม
แม่ได้เรียนรู้เรื่องพระเจ้า เป็นการเอื้อประโยชน์
ด้วยกันทั้งสองฝ่าย ไม่นานพุทธศาสนิกชนก็
เปลี่ยนแปลงยอมรับนับถือพระเจ้าเป็นที่พึ่งทางใจ
ทิ้งพุทธศาสนาเอาไว้เบื้องหลัง ถ้าตราบใดที่
พระสงฆ์องค์เจ้ายังหลับไหล เข้าเอนเพลนอน
ลิมทำวัตรสวดมนต์ เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้นทุกอย่าง
เปลี่ยนแปลงได้

ครับ...ศาสนาไหนๆ ก็พยายามสอนให้คนเป็น
คนดีด้วยกันทั้งนั้น ขอให้ประพฤติและปฏิบัติตาม
อย่างเคร่งครัดจริงจังเถอะ! ๗

คำ
สอง
คำ
สอง
คำ

การวะคนดี ‘ศรีเมือง’

สัมภาษณ์ชายชาวยุทธทหารกล้า

งามสง่าน่าเกรงขามเมื่อยามศึก

ยามสงบชำระใจในด้านลึก

มีโนนิกน้อมสู่สันติธรรม

เมื่อบ้านเมืองเคืองเข็ญเป็นเช่นนี้

กฎุมพีครองเมืองเพื่องระห่ำ

จำเป็นต้องออกมาไล่เหล่าอธรรม

ไม่ทิ้งธรรมแต่นำธรรมเป็นธงชัย

สิ้นตอหิงสาไม่บ้าคลั่ง

สติหยั่งทันศัตรูรู้เงื่อนไข

นำกองทัพประชาชนดันดันไป

ล้างอัปรีทรัพย์ประจัญไรไล่จัญทาล

ด้วยมือเปล่าก้าวเท้าประจัญหน้า

เผชิญผู้ถือศาสตราอย่างกล้าหาญ

มิหวาดหวั่นพรั่นใจต่อภัยพาล

คือวิญญานผู้นำชื่อ ‘จำลอง’

การวะคนดี ‘ศรีเมือง’

ขอผลบุญหนุนเนื่องสมสนอง

ขอคุณพระรัตนตรัยโปรดคุ้มครอง

ท่าน ‘จำลอง’ นักสู้ผู้กู้ไทย

สิริมา ศรสวรรค

๖ ตุลาคม ๒๕๕๑

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก
ที่กรุณาอนุญาตให้เผยแพร่ “คินวิญญาณ
ความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

ข้าวกับชีวิตไทย

● ระพี สาคริก

ขอฝากไว้ให้ชนรุ่นหลังนำไปคิด

บ ขณะนี้ หลังจากมองไปยังพื้นดินถิ่นเกิด อุดที่ จะรู้สึกใจหายไม่ได้ ทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจาก ชีวิตฉันผ่านพ้นมานานพอสมควรแล้ว จึงทำให้มี โอกาสค้นหาภาพเก่าๆ ซึ่งบัดนี้เข้าไปฝังลึกอยู่ใน ใจตนเองมาตลอด จึงรู้ความจริงได้ว่า แต่ก่อน มาพินนาเคยอุดมสมบูรณ์ ชาวนาเพื่อนฉันก็ยัง ไม่มีหนี้สินล้นพ้นตัวเหมือนทุกวันนี้ ยิ่งกว่านั้น หากมองที่ระบบการปลูกข้าวโดยทั่วไป ชาวนา เพื่อนฉันยังไม่ต้องควักเงินรายได้ซึ่งควรจะใช้จ่ายเงินเพื่อ ชีวิตนำไปจับจ่ายซื้อปุ๋ยซื้อยาอย่างเช่นทุกวันนี้

ฉันหวนกลับไปพิจารณาสู่อดีตอีกครั้งหนึ่ง เสียงที่เคยได้ยินได้ฟังยังคงก้องอยู่ในหูตัวเองว่า เมืองไทยเป็นอยู่ข้าวอยู่น้ำ ทำให้คนไทยทุกคนรู้สึก

ภูมิใจ

ช่วงนั้นยังเชื่อกันว่า ภายในรากฐานวัฒนธรรม ไทยมีธรรมชาติซึ่งใช้ข้าวเป็นหลัก

แม้จะไม่ยึดติดอยู่กับภาพที่เป็นเปลือกนอก หากพูดกันจากภาษาซึ่งใช้ข้าวเป็นสื่อความหมาย ยังคงช่วยให้ผู้ที่มีจิตวิญญาณเป็นไทแก่ตนเอง สามารถเข้าใจได้ดี อีกทั้งยังคาดว่าคงจะรู้คุณค่า ของข้าวได้อย่างลึกซึ้งจึงให้ความสนใจปฏิบัติจาก ลึ่งซึ่งอยู่กับชีวิตตน แทนที่ข้าวจะถูกมองข้าม

ถ้าเราแต่ละคนมองพินนาแล้วยังรู้สึกว่ามี ความกว้างใหญ่ไพศาลอีกทั้งเต็มไปด้วยต้นข้าวซึ่ง เจริญงอกงามและมีทรงต้นอวบอ้วน นอกจากนั้น ยังพบว่าให้ดอกและรวงทำให้รู้สึกพรั่งพรู แลดู สดสวยตาน่าตื่นตื่น จงอย่าเพิ่งหลงไหลอยู่กับ มันให้มากนัก

ขอให้ลองหยุดกระแสที่อยู่ในความรู้สึก แล้วหวนกลับมาคิดสักนิดหนึ่งว่า ถ้าชวอนนาผู้เป็นเจ้าของ รวมถึงผู้อื่นซึ่งมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องที่อยู่เหนือพื้นนาขึ้นไป มีเจตนากรรมที่ขัดต่อมนุษยธรรม แม้ข้าวจะเจริญอกงามและให้ผลผลิตสูงมากแค่ไหน ย่อมหาคุณค่าอะไรแทบไม่ได้

ในเมื่อผู้หวังรับประโยชน์จากการปลูกข้าว ยังมีชีวิตอยู่กับพื้นดินใกล้ชิดกับชีวิตข้าว จำต้องตกอยู่ภายใต้พฤติกรรมจำกัดสิทธิเสรีภาพ ทั้งในด้านความคิดและการตัดสินใจอันควรมีอิสระ หลังจากชีวิตเติบโตขึ้นมาถึงระดับหนึ่ง ย่อมทำให้ผลอันควรได้รับอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยกลับทรุดหนักมากขึ้น

ในด้านตรงกันข้าม แม้พื้นนาซึ่งเริ่มต้นขึ้นมาจากสภาพที่บางคนอาจเห็นว่ารกร้างน่ารังเกียจ รวมทั้งมีความแห้งแล้ง แม้กระทั่งต้นข้าวที่ปลูกอยู่ในสภาพชุบพอม ชาติความสมบูรณ์เปล่งปลั่ง อีกทั้งปรากฏโดดเด่นยวดยิ่งเพียงไม่กี่ต้น นอกจากนั้นภายในแต่ละรวง ก็ยังมีเมล็ดลีบปะปนอยู่มาก เนื่องจากเจ้าของยังมีแรงใจแรงกายไม่มากนัก

แต่ถ้ามีเจตนาอันบริสุทธิ์ ที่หวังให้ข้าวซึ่งตนปลูกมีผลเกี่ยวหนุนเพื่อนมนุษย์ อีกทั้งมีธรรมชาติที่หวนกลับมาสู่ประโยชน์สุขแห่งตนร่วมด้วย วันหนึ่งข้างหน้าข้าวย่อมได้รับการยกย่องว่ามีคุณค่ามหาศาล

ดังนั้น สิ่งอันควรถือวาคือหลักสำคัญที่ช่วยให้ชาวบ้านปลูกข้าวสามารถยืนหยัดอยู่บนชาติตัวเองได้อย่างมั่นคง *คนทุกฝ่ายผู้มีส่วนร่วมควรถือวิญญานความรักพื้นดิน*

อันเป็นที่มาของการเรียนรู้สังขธรรม จากการทำงานด้วยความบริสุทธิ์ใจ โดยปราศจากการนำจิตใจไปเกาะเกี่ยวว่าจะต้องได้ผลในวันนั้นปีนั้น

จากพื้นนาซึ่งครั้งหนึ่งอาจแทบไม่มีอะไรให้เห็นเป็นความหวังได้ชัดเจน ย่อมเปลี่ยนแปลงมาเป็นพื้นนาใหม่ที่อุดมสมบูรณ์ อีกทั้งแผ่กว้างออกไปเป็นภาพอันมหาศาล นอกจากนั้นยังมีผลรักษาสภาพดังกล่าวแล้วเอาไว้ให้มั่นคงอยู่ได้ด้วย

ดังนั้น การคิดกำหนดพื้นที่ปลูกข้าวก็ดี แม้มุ่งไปกำหนดคุณภาพให้ต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ตามที่ตนคิดก็ดี แท้จริงแล้วก็คือการนำกิเลสจากใจคนเข้าไปแอบแฝงเอาไว้ ย่อมเกิดสภาพที่ขาดความใสสะอาดอย่างปฏิเสธไม่ได้

จากหลักธรรมชาติ สิ่งใดก็ตามที่ขาดความใสสะอาดย่อมขาดความมั่นคง

ดังนั้น ผู้มีอำนาจหน้าที่รวมถึงผู้อาศัยข้าวเพื่อดำรงชีวิต ซึ่งแต่ละคนมีสถานภาพอยู่เหนือชีวิตชาวนาผู้ปลูกข้าว ในใจคนควรเรียนรู้ให้เข้าถึงสังขธรรม ทำให้รู้ความจริงจากใจตัวเองว่า ชาวนาผู้ปลูกข้าวคือ ครูที่แท้จริงของแต่ละคน โดยใช้ข้าวเป็นสื่อสัมพันธ์ ที่ช่วยสานสัมพันธ์ระหว่างจิตใจให้ถึงซึ่งกันและกันอย่างเป็นธรรมชาติ

วิญญานครูจะไปสู่ความสุขได้อย่างแท้จริง ย่อมมีเหตุผลสัมพันธ์อยู่กับการที่ชีวิตศิษย์เจริญยิ่งขึ้นบนพื้นฐานภูมิปัญญาท้องถิ่น อีกทั้งสามารถสานถึงเพื่อนมนุษย์ทุกคนอย่างปราศจากกรอบกำหนด แม้การแบ่งแยกฐานะความเป็นอยู่ รวมถึงชาติภาษาทำให้สามารถใช้ชีวิตก้าวไปเรียนรู้ความจริงได้ทั่วทุกมุมโลก

ดังนั้น แต่ละคนจึงควรเข้าใจได้ถึงความจริงว่า ชีวิตเราเกิดมาย่อมพบปัญหาเป็นธรรมดา ไม่ว่าใครจะเกี่ยวข้องกับการปลูกข้าวหรือปลูกอื่นใด

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไม่ว่าใครคิดปลูกอะไรก็ตาม สิ่งซึ่งล้มเสียมิได้จะได้น่าจะได้แก่การปลูกคนให้มีคุณสมบัติความเป็นคนอย่างพร้อมมูล โดยถือภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นพื้นฐานสำคัญที่สุด

บนพื้นฐานความเป็นตัวของตัวเอง ผู้ใดรู้สึกทำทนายที่จะสู้ปัญหาโดยการลงมือปฏิบัติจากใจจริง แม้อาจต้องเดินทวนกระแสสังคม ย่อมช่วยให้ตนมองเห็นแนวทาง มุ่งสู่คุณค่าได้อย่างลึกซึ้ง

ส่วนผู้ที่หวาดกลัวกระแสสังคม จนกระทั่งยอมตนให้ถูกลิ้นไปร่วมกับปัญหา ย่อมหมายความว่า คุณค่าชีวิตกำลังเสื่อมสลายไปด้วย

ในอดีต มนุษย์ในสังคมมีการคิดทำสงครามด้วยการใช้อาวุธ ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ประหารกัน

ผู้โดยยอมตายในสนามรบยอมถือว่าเป็นวีรบุรุษ

หลังจากเหตุการณ์ในสังคมเปลี่ยนแปลงมา เป็นการทำสงครามโดยใช้การครอบงำทางการศึกษาวัฒนธรรมเป็นอาวุธ เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ซึ่งมีผลทำลายรากฐานจิตใจคนท้องถิ่นอย่างลึกซึ้ง

ดังนั้นการที่ชีวิตคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รากฐานจิตใจอันควรถือว่าเป็นค่าที่สุดกำลังถูกกลืน จึงถือว่าเป็นความพ่ายแพ้ทางเศรษฐกิจที่มองเห็น ได้ชัดเจนแล้ว ผู้ที่กล้าเดินทวนกระแสสังคมแม้ รอพิสูจน์ตัวเอง ขณะที่เหตุการณ์มาถึงตน ทำให้ จำต้องสละชีวิต จึงควรแก่การยกย่องว่า คือ วีรบุรุษอย่างแท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพ

ดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ ย่อมมีเหตุสืบเนื่องมา จากการข่มใจ หรืออีกนัยหนึ่งขณะใจตนเองเป็น พื้นฐานสำคัญที่สุด

ดังที่หลักธรรมได้ชี้แจงชัดเจนแล้วว่า สละชีวิตเพื่อรักษาธรรมะ เรื่องนี้ฉันขอฝากไว้แก่ผู้ ที่มีความรักจริงใจต่อพื้นดิน ซึ่งมีบุญคุณต่อชีวิต อย่างที่สุด ความรัก ความจริงใจต่อสังคมจึงควร สะท้อนให้เห็นจากการปฏิบัติโดยมุ่งมั่นทำหน้าที่ พัฒนาคุณภาพของชาวนาท้องถิ่น เพื่อให้มีกำลังใจในการทำงานบนพื้นฐานซึ่งแต่ละคนมีอยู่แล้ว แม้อาจจำต้องสละชีพ ควรถือว่าสมศักดิ์ศรีแล้ว สำหรับการที่ธรรมชาติได้มอบโอกาสมาให้แก่ชีวิต

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ทำเนียบกัลปพฤกษ์

พระอยู่วัดฤๅษีอยู่อาศรม
ราชสีห์อยู่ถ้ำอำไพพจน
สมณะอโศกอยู่พุทธสถาน
เป็นพุทธแท้พุทธไทไร่ล้มหิน
ทำเนียบบุคคลจาริกชื่ออยู่ในป่า
ในทำเนียบรัฐบาลนายภานำ
เอาทำเนียบทำนามากู้ชาติ
เอาต้นตาลเมืองเพชรเป็นกัลปพฤกษ์
ทั้งข้าวตาลโตนดอโฆษนาม
พันธมิตราขออะไรได้ทั้งนั้น

นารายณ์บรรทมหลังสินธุ์ไซ้ไพร่สนธ์
นกอยู่รังอันนันทน์แผ่นดิน
ที่แนบแน่นเนานานถือธรรมศีล
จึงตั้งถิ่นปักฐานเสรีธรรม
ผู้นำฝ่ายรัฐของตนคนสูงต่ำ
ถูกพันธมิตรยึดกระทำจนอีกทีก
เอาข้าวพันธรัฐชยันนามาผนีก
ทำตาลสดตาลปีกมาแบ่งปัน
เป็นกัลปพฤกษ์พุทธพราหมณ์ทำเนียบฝัน
นี่คือเผ่าพงศ์พันธุ์พันธมิตรา

คำกลอง
กลองคำ

● ทิวเรื่อง ไทยเขียว ●

● อภิชาติ พันธเสน

อย่างกังวลกับความเสียหาย ตั้งสติใหม่เพื่อรับภัยที่จะมาถึง!

ถึงแม้จะมีความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการที่พันธมิตรประชาชน
61 เพื่อประชาธิปไตยบุกยึดสนามบินสุวรรณภูมิ สนามบิน
ดอนเมือง และทำเนียบรัฐบาล ซึ่งสามารถคิดเป็นความสูญเสีย
ทางการเงินและทางเศรษฐกิจได้จำนวนมหาศาล แล้วแต่ใครจะมี
เหตุผลอะไรมาประกอบการคำนวณ แต่ก็เป็นความสูญเสียที่ได้เกิด
ขึ้นแล้วและไม่มีหนทางที่จะเอากลับคืนมาได้ ขณะเดียวกันพันธมิตร
ประชาชนเพื่อประชาธิปไตยก็มีความสูญเสียอย่างหนักเช่นกัน ไม่ว่า
การเสียชีวิตของผู้ชุมนุม ในขณะนี้ไม่ต่ำกว่า ๖ คน มีผู้พิการจำนวน
นับสิบและรวมทั้งผู้บาดเจ็บไม่ต่ำกว่า ๕๐๐ คน รวมทั้งทรัพย์สิน
เวลาและเงินบริจาคที่เป็นค่าใช้จ่ายของผู้คนที่เข้าร่วมชุมนุม
เป็นจำนวนมาก รวมกันทั้งหมดแล้วไม่น่าจะต่ำกว่าความเสียหาย

ทุนที่ถูกหนุนหลัง
ด้วยความโลภของมนุษย์
ย่อมแสวงหาโอกาสสะสมทุน
ทุกวิถีทางในแนวทาง
ที่จะได้ผลเร็ว
และลงทุนน้อยที่สุด
การลงทุนทางการเมือง
ในประเทศที่นักการเมือง
ไม่มีคุณธรรมและจริยธรรม
มุ่งแสวงหา
ผลประโยชน์ส่วนตัวเป็นหลัก
ย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่ประเทศ
จะต้องเผชิญ
กับปัญหาธุรกิจการเมือง
ในเบื้องต้น

ทางเศรษฐกิจอันเกิดจากการยึดอาคารสถานที่ที่ได้กล่าวมาแล้ว ทั้งนี้ไม่นับถึงความสูญเสียของสังคมที่เกิดความแตกแยกในสังคมอย่างรุนแรง โดยไม่เคยมีมาก่อนในประเทศไทย ครอบคลุมทะเลาะวิวาทกันเพราะต่างคนต่างอยู่คนละฝ่าย เพื่อนสนิทมิตรสหายไม่มองหน้ากันเพราะอยู่คนละฝ่าย เหล่านี้ล้วนแต่เป็นความเสียหายที่ประเมินค่าไม่ได้ทั้งสิ้น ประเด็นสำคัญของเรื่องนี้จึงอยู่ที่เราจะสามารถป้องกันการสูญเสียดังกล่าวได้อย่างไร ที่จะไม่ทำให้การสูญเสียนั้นเกิดขึ้นแล้วยังคงเกิดขึ้นซ้ำซาก เหมือนเราไม่เคยเรียนรู้จากบทเรียนอันขมขื่นตั้งแต่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ และจนล่าสุดมาถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งยุติไปเมื่อ ๑๗-๒๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕ หรือที่เรียกกันว่า พฤษภาคมมหิทรวมทั้งเหตุการณ์ที่จบลงชั่วคราวเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคมที่ผ่านมา

เหตุการณ์ทั้งหมดล้วนแต่มาจากความล้มเหลวทางการเมืองจะเรียกว่าเป็นการเผด็จการโดยทหารหรือเผด็จการโดยรัฐสภาก็ตาม ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นเผด็จการในรูปแบบใดย่อมก่อให้เกิดความเสียหายแก่บ้านเมืองอย่างใหญ่หลวงทั้งสิ้น สิ่งที่สำคัญคือจะต้องป้องกันมิให้เผด็จการได้หวนกลับคืนมา มิฉะนั้นประเทศไทยจะได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีประชากรโง่เขลาที่สุดในโลกที่ไม่รู้จักซึมซับบทเรียนที่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่ามาสี่ครั้งแล้วในอดีต และในหลายกรณีเกิดขึ้นในช่วงอายุคนเพียงคนเดียว

สำหรับเผด็จการทหารนั้น ตั้งแต่ยุคพฤษภาทมิฬ ๒๕๓๕ เห็นได้อย่างชัดเจนว่าฝ่ายทหารสูญเสียอำนาจเผด็จการลงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งปรากฏผลชัดเจนยิ่งขึ้นภายหลังการรัฐประหาร ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ และวิกฤติการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าวันที่ ๒ ธันวาคมที่ผ่านมา ก็แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าฝ่ายทหารถูกตีกรอบให้อยู่ในกติกาของการเป็นทหารอาชีพค่อนข้างสมบูรณ์แล้ว มิใช่ว่าทหารหมดขีดความสามารถในการทำรัฐประหาร แต่บริบทของสังคมในยุคโลกาภิวัตน์ไม่เปิดโอกาสให้ทำรัฐประหารได้ง่ายเหมือนแต่ก่อน ดังนั้นเผด็จการที่ยังหลงเหลือในสังคมไทยคือ เผด็จการทางรัฐสภา

การที่เราจะสามารถป้องกันความสูญเสียจากเผด็จการรัฐสภาได้ เราจะต้องตั้งคำถามว่าเผด็จการรัฐสภานั้นมาได้อย่างไร เป็นที่ทราบกันดีว่าในยุคเศรษฐกิจโลกาภิวัตน์ที่ทุนสามารถไหลผ่านข้ามพรมแดนของประเทศได้อย่างเสรี ทุนที่ถูกหนุนหลังด้วยความโลภของมนุษย์ย่อมแสวงหาโอกาสสะสมทุนทุกวิถีทางในแนวทางที่จะได้ผลเร็วและลงทุนน้อยที่สุด การลงทุนทางการเมืองในประเทศที่นักการเมืองไม่มีคุณธรรมและจริยธรรมทางการเมืองมุ่งแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวเป็นหลัก ย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่ประเทศจะต้องเผชิญกับปัญหาธุรกิจการเมืองในเบื้องต้น

แต่ในขณะที่เดียวกันธุรกิจการเมืองเหล่านี้จะเติบโตไม่ได้หากพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศรู้เท่าทันและสามารถควบคุมพฤติกรรมของนักการเมืองได้ สำหรับประเทศไทยอยู่ในบริบทที่เอื้อต่อการเติบโตของธุรกิจการเมืองเป็นอย่างมาก เนื่องจากการพัฒนาประเทศที่ผ่านมาได้ก่อให้เกิดช่องว่างในทุกๆ ด้านเริ่มจากช่องว่างทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา และเทคโนโลยี จึงเป็นโอกาสให้นักการเมืองที่ไร้จริยธรรมเหล่านี้แสวงหาโอกาสจากการรู้ไม่เท่าทันของคนส่วนใหญ่ของประเทศ ทำให้ตกหลุมพรางของนโยบายประชานิยมของนักการเมืองชั่วช้าเหล่านี้ ในความเป็นจริงนโยบายประชานิยมไม่ใช่สิ่งเสียหายหากเป็นประชานิยมที่สร้างทั้งสติปัญญาและรายได้แก่ประชาชนพร้อมกันไป แต่ประชานิยมที่ผ่านมาเป็นประชานิยมสามัญที่นักการเมืองหาประโยชน์จากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของประชาชนส่วนใหญ่เป็นสำคัญ

เมื่อฟังทั้งนักการเมืองไม่ได้และประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศที่อยู่ในส่วนที่ด้อยโอกาสไม่ได้ ผู้ที่จะต้องรับผิดชอบต่อก็คือสื่อ สื่อจะต้องมีวิจรรย์ญาณและมีความเที่ยงตรงหรือมีความเป็นกลางนั่นเอง การเป็นกลางไม่ได้แปลว่าไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เอาความเห็นของทุกฝ่ายมานำเสนอแบ่งเวลาให้เท่ากัน นั้นแปลว่าสื่อไม่มีวิจรรย์ญาณ ถึงแม้จะมีความเที่ยงตรง ทั้งนี้สื่อจะต้องให้ข้อมูลในส่วนที่เป็นสาเหตุของปัญหาและขุดคุ้ยสาเหตุของปัญหาให้ประชาชนส่วนใหญ่ที่ไม่ได้รับข่าวสาร หรือได้รับข่าวสารเพียงบางด้านทำให้เขาเอนเอียงไปในทางข่าวสารที่เขาได้รับเพียงด้านเดียว

ซ้ำร้ายกว่านั้นในความเป็นจริงสื่อก็มีได้เป็นกลาง สื่อมีเจ้าของมีกลุ่มผลประโยชน์ มีการเลือกข้างอยู่กับฝ่ายที่ให้ประโยชน์โดยมุ่งหวังประโยชน์เฉพาะหน้าเป็นสำคัญแทนที่จะนึกถึงประโยชน์ส่วนรวมของประเทศเป็นสำคัญ สื่อส่วนใหญ่ก็มีใช่เป็นมืออาชีพคือมีความรู้ความสามารถที่จะใช้สื่ออย่างรู้เท่าทัน แต่ทำหน้าที่เป็นมือปิ่นรับจ้างมากกว่า ทำให้สังคมทั้งสังคมตกอยู่ในภาวะที่วุ่นวายสับสน ไม่เข้าใจถึงที่มาของปัญหาและมองไม่เห็นทางออก ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญของความยืดเยื้อของปัญหา

อีกกลุ่มหนึ่งที่ต้องมีความรับผิดชอบคือ “พลังเงียบ”

พลังเงียบในความจริงก็คือกลุ่มไม่มีพลัง ไม่สนใจ ปิดหูปิดตาไปกับสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะมุ่งหวังประโยชน์หรือธุรกิจเฉพาะหน้าหรือไม่อยากยุ่งหรือไม่อยากรับรู้สาเหตุของปัญหาที่แท้จริง แล้วร่วมแก้ปัญหาที่สาเหตุและเมื่อเหตุการณ์เริ่มทวีความรุนแรงจึงเริ่มเรียกหา “สันติวิธี” “ถอยกันคนละก้าว” “सानเสวนา” แล้วแต่จะประดิษฐ์คำใดมาใช้โดยไม่ยอมรับรู้และเข้าใจว่าสาเหตุนั้นมาจากที่ใด อีกทั้งไม่ยอมเข้าใจว่าตนเองนั้นเป็นส่วนหนึ่งของปัญหา เนื่องจากทำตัวเป็นพลังเงียบที่ไม่สนใจเรื่องอื่นใดเลยนอกจากเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของตนเอง กลุ่มนี้ควรจะเป็นกลุ่มที่ต้องรับผิดชอบใน

*ถ้าหากพลังเงียบ
ยังเลือกที่จะเงียบต่อไป
ความสูญเสีย
ที่จะเกิดขึ้นต่อไปนี้
อย่าไปชี้หน้าโทษใคร
แต่ต้องโทษตัวเอง
และต้องประณามตัวเอง
ว่าเป็นพวกฉวยโอกาส
เอาเฉพาะแต่ประโยชน์
เฉพาะหน้า
ไม่มองถึงปัญหาของชาติ
โดยส่วนรวม
แล้วก็อย่าไปเรียกร้อง
หาความรับผิดชอบ
ความเสียหายจากใคร
นอกจากต้องยอมรับการ
อันคือผลจากการ
ไม่กระทำอะไร
ที่เป็นประโยชน์ด้วยตัวเอง*

ความเสียหาย และถ้าหากจะมีการประณามความเสียหาย กลุ่มนี้จะต้องถูกประณามด้วย ผู้เขียนเองก็ยอมรับว่าเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มนี้ด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม ปัญหาเผด็จการทางรัฐสภายังไม่ยุติลง และกำลังก่อตัวขึ้นมาใหม่อย่างเปิดเผย ดังนั้นความเสียหายที่จะเกิดขึ้นระลอกใหม่ในอนาคตจึงเป็นภาระรับผิดชอบของกลุ่มนี้ที่จะต้องเลิกทำตัวเป็น “พลังเงียบ” หรือ “แอบฉวยโอกาส” มาร้องเรียกไม่ให้เกิดความรุนแรงในเมื่อสถานการณ์ได้พัฒนามาถึงจุดที่จะปะทุเป็นความรุนแรงแล้ว

ถ้าหากพลังเงียบเหล่านี้ไม่ยอมเงียบ แต่ออกมาโพทนาเสียก่อนว่ากำลังจะเกิดเผด็จการรัฐสภารอบสองแล้ว และช่วยกันเรียกร้องสื่อให้มีวิจรรย์ญาณเพิ่มมากขึ้น กดดันและตรวจสอบมิให้นักการเมืองชั่วช้าได้มีโอกาส **นักการเมืองที่ชั่วช้าหรือสื่อก็ไม่อาจจะกินรวบทั้งฝูงได้**

แต่ถ้าหากพลังเงียบยังเลือกที่จะเงียบต่อไป ความสูญเสียที่จะเกิดขึ้นต่อไปนี้ อย่าไปชี้หน้าโทษใครแต่ต้องโทษตัวเอง และต้องประณามตัวเองว่าเป็นพวกฉวยโอกาสเอาเฉพาะแต่ประโยชน์เฉพาะหน้า ไม่มองถึงปัญหาของชาติโดยส่วนรวม แล้วก็อย่าไปเรียกร้องหาความรับผิดชอบความเสียหายจากใคร นอกจากต้องยอมรับกรรมอันคือผลจากการไม่กระทำอะไรที่เป็นประโยชน์ด้วยตัวเอง **ข**

คำสองคำ

ประเทศจนเพราะคนรวย

เมื่อฝูงเปรตเศษปราชญ์ถูกฟาดเปรี้ยงพากันเลี้ยงเบี่ยงหลบกบดานหนีกฎแห่งกรรมนำผจญผลกรรมมีหลบคดีหนีศาลได้ไว้บ้านเรือน

ดูลับตนคนตาเสนาบดี
คอรัปชั่นหมั่นซึ่มีใครเหมือน
เศรษฐกิจย่อยพลอยให้ไทยสะท้อน
นรกมาเยือนเตือนย้านำวิญญูณ

เจียโสตสดับรับด้านการเมืองดี
คุณธรรมมีชี้ชวนควรกล่าวขาน
กอบกู้ชาติ ศาสน์ กษัตริย์ กำจัดพาล
อาสาสมัครรักสมานเพื่อบ้านเมือง

หมดยุคทมิฬสิ้นสมุนทุนสามานย์
ส่งสัญญาณสมานหมู่ไทยพู่เฟื่อง
ได้คนดีศรีผดุงไทยรุ่งเรือง
ให้โลกลือชื่อเลื่องเกิดเมืองไทย

• เป็นต้น นาประโคน

กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

๑๙๓ วันแห่งการชุมนุมขับไล่รัฐบาลหุ่นเชิดทระราชอันยึดเอื้อ
ยากเย็นแสนเข็ญ เริ่มตั้งแต่สะพานมัฆวาน ยันรูกศิปปยิตทำเนียบ
ไทยคู่ฟ้าแล้วดาวกระจายไล่รัฐบาลพเนจรถึงทำเนียบชั่วคราวที่ดอนเมือง
จนต่อเนื่องอารยะขัดขืนขั้นปิดสนามบินทั้งที่สุวรรณภูมิและดอนเมือง

ขบวนการลุกฮือขึ้นของพันธมิตรประชาชนฯจากทั่วประเทศ
ประกาศตนเป็นกบฏกับรัฐบาลเถื่อนด้วยการแสดงพลังประชามติ
อย่างล้นตือหิงสา ในฐานะมหาประชาชนของแผ่นดิน

นักรบพันธมิตรจากทุกชนชั้น เพียงสองมือสองเท้าเอามือตบเป็น
ธรรมอาวุธ ทั้งปักหลักชุมนุมยี่สิบสี่ชั่วโมง ทั้งแผนจรยุทธ์เพื่อ
ยุทธศาสตร์เฉพาะเป้าหมาย ตลอดเวลาผ่านร้อนผ่านหนาว ลู้อัด
น้ำลมนฝน ทำทนายรัฐบาลสมัครซึ่งต่อต้านชื่อเวลาประมาทว่าเข้า
หน้าฝนมีอบกลางถนนคงทนไม่ไหวไม่มีใครมากจนน่ากลัว ที่ไหนได้
กลับยืนหยัดท่ามกลางสายฝนกระหน่ำชุ่มโชก เพียงเท่านี้ก็กินน้ำที่
ไม่น้อยแล้ว นำคิดใหม่ โฉนแผนทรหดอดทนปานนี้เพื่ออะไร ถ้า
ไม่ใช่ปัญหายิ่งใหญ่ของประเทศ.....

บ้านเถื่อน, เมืองโอบ ค้อยเป็ดียนผ่าน

แต่แค่ภัยธรรมชาติฟ้าฝนร้อนหนาว เป็นเรื่องจี้บจ้อยมาก เทียบ
ไม่ติดเลย เมื่อต้องประจัญหน้ากับภัยสังคมที่ยกระดับสามัญจากรัฐบาล
โจรมาเป็นรัฐบาลอมนุษย์ลำพังรัฐถือหางให้ท้าย นปก.พวกนรกบ่วงกรุง
มาบกรุกก่อกวน มันก็แยตายชักอยู่แล้ว สำหรับพันธมิตรผู้ซื่อของหิงสา
ยิ่งมาเจอผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ กลายเป็นผู้พิฆาตสันติชนทันทีที่
สวมวิญญาณสัตว์นรกเต็มๆ เสียเอง วิบัติการณ่นรกบนดินเลยต้องเกิด
ขึ้นซ้ำซาก เมื่อตำรวจเปิดฉากสงครามฆ่าประชาชนมือเปล่า ด้วย
อาวุธปืนยิงระเบิดและแก๊สน้ำตาโดยวิธีป่าเถื่อนเหมือนเห็นคนไทย
ด้วยกันเป็นผักปลา **เจ็ดตุลาบ้าเลือด**ที่เกิดกลางถนนหลวงหน้าเขต

พระราชฐาน นอกจากประจานรัฐตำรวจแล้วยังตบหน้าทหารอย่างไรบ้าง

แม้ชาวพันธมิตรฯ จำต้องเสียดวงชีวิตวีรชนพิการตาชาแขนบาดเจ็บกว่าสี่ร้อย รัฐบาลสมชายก็ยังลอยนวลเชิดหน้าชูตาต่อไป ทั้งๆ ที่กระแสประชาภิวัตน์นานต่างเรียกร้องให้รัฐบาลอาชญากรลาออกถึงกระนั้น**แรงกดดันไม่มีผลสะท้อนสำนึกของผู้ถืออำนาจรัฐ**

สุดท้าย พันมิตรฯ จำเป็นต้องทุ่มโถมหยุดยั้งรัฐบาลสารเลวสุดกำลังสูงขึ้นไปอีก ถึงขั้นลุกไล่ด้วยดาวกระจายไปทุกที่ซึ่งปรากฏตัวนายสมชายวงศ์สวัสดิ์ แต่นายกฯ จรจัดอุตสาหะหนีพันธมิตรฯ ไปปักหลักเชียงใหม่และประชุม ครม. ใช้อำนาจรัฐบัญชาการที่นั่น

จะเห็นได้ว่า ผู้มีอำนาจโดยขาดธรรมภิบาลไร้ยางอายแห่งหิริโอตตปปะ เช่นนายกฯ สมชายต่อต้านทุกท่า ขนาดโดนประจานด้วยคลิปฉาวพาสาวเข้าม่านรูด ก็เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยนอกจากยอมรับเจื่อนๆ ว่าหน้าเหมือน....

พันธมิตรฯ ปิดทองหลังพระ

ในขณะที่สงครามล้มรัฐบาลถ้อยต้องยึดเยื้อจนไม่รู้จะลงเอยเมื่อไหร่ สนามบินก็ปิดลงทั้งสองแห่ง หลังเจ็ดตุลาเลียด ฐานที่มั่นทำเนียบได้รับการคุ้มครองจากศาล ไม่ให้สลายโดยรุนแรงอำนาจเถื่อนไม่วายเล่นสุนัขลอบกัดคือแอบยิงระเบิดใส่ทำเนียบคืนแล้วคืนเล่า เอาชีวิตพันธมิตรฯ ไปอีกหลายศพ บาดเจ็บเพิ่มขึ้นอีกเป็นร้อย ขนาดทหาร ๓ เหล่า มาช่วยกันพวกก่อกวนกระเจอกได้บ้าง แต่ไม่พอกันการยิงเอ็ม ๗๙ จากที่ใกล้ๆ ไม่รู้ที่ไหนแน่เท่านั้นเอง

ทำเนียบชุมนุมฯ อยู่ใกล้กองตำรวจนครบาลและไม่ห่างกองบัญชาการทหาร กลับไม่มีใครคุ้มครองให้พอปลอดภัย โดยเฉพาะทหารสู้รบเข้าศึกไม่เคยหวั่น ไฉนเกินกำลังช่วยคุ้มหัวประชาชนข้างกองทหาร! ปล่อยให้ใครถืออาวุธสงครามเช่นฆ่าคนมือเปล่าเป็นว่าเล่นศพแล้วศพเล่า...

ในที่สุด พันมิตรฯหมดท่าไม่กล้าเสี่ยงต่อต้องถอยจากทำเนียบ ไปรวมพลังที่ดอนเมืองกับสุวรรณภูมิเท่านั้น

ที่สุดแห่งที่สุด รัฐบาลสุดเถื่อนแสนถ้อย เป็นอันถึงจุดจบ เพราะแพภัยตัวเองจากกรรมที่ก่อไว้คือโทษยุบพรรคจากคดีข้อเสียดัง ๓ พรรคมีพลังประชาชน ชาตินไทย และมีขมิ้นมา

โดยเฉพาะ พลังประชาชน น่าจะโดนยุบพรรคตั้งนานแล้ว จากพยานหลักฐานเหลือจะชัดเจน เหตุที่ชักช้าเพราะกระบวนการยุติธรรมติดขัดตั้งแต่ตำรวจและ กกต.ลำคัญตัวแลบๆ

เคราะห์ดีที่ยังมีตุลาการภิวัตน์ เป็นตัวหลักตัดสินสุดท้าย ในปัญหาวิกฤติการเมืองแต่ละกรณีการเมืองเก่า มักจะเอาแต่ความชอบธรรมตามกฎหมายลายลักษณ์อักษร คือนิติรัฐนิตินัยเท่านั้นก็นับเป็นนิติธรรมใช้ได้แล้วโดยไม่คำนึงถึงคุณธรรมจริยธรรมในเจตนารมณ์เป็นสำคัญ

ที่นี้ความถูกต้องตามกฎหมายย่อมอยู่กับการตีความ ผู้ตัดสินจึงอาจเลือกปฏิบัติ ตามอคติโดยเสียดงบาลนอกจากนั้นตัวบทกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ยังมีข้อบกพร่องช่องลอด ซึ่งผู้มีอำนาจฉลาดวางหมากกลเอาไว้

สงครามกู้ชาติของพันธมิตรฯ แม้จะทุ่มเทสรรพกำลังมหาศาล ด้วยพลังผู้คนจากทุกสารทิศถิ่นเมือง เพื่อช่วงชิงประชาชนโดยใช้ความจริงต่อสู้เปิดโปงให้รู้ทันเป็นประชาภิวัตน์ งานนี้เลยลากยาวเข้าเดือนที่เจ็ด ค่อยสำเร็จผลเป็นพื้นฐานหนุนเนื่องเดินหน้าคดีจนมีคำตัดสินของศาลอย่างไรก็ดี ในขณะที่รัฐบาลต้องล้มไปด้วยคดียุบพรรค เท่ากับพันธกิจของพันธมิตรฯ ได้จบลงเช่นกัน แม้จะไม่ทันเด็ดขาดทีเดียว คือหากพรรคเพื่อไทย หุ่นเชิดของทักษิณชินขึ้นขึ้นมาใหม่เป็นต้องต้านต่ออีกหนหนึ่ง

พันธมิตรฯ ประกาศชัยชนะในการชุมนุมเป็นผลสำเร็จไม่ใช่แค่โค่นล้มรัฐบาลเท่านั้น แต่ได้**จุดประกายการเมืองใหม่**ให้เกิดขึ้นแล้ว พร้อมกับแสดงตัวอย่างการเมืองนอกรัฐสภาให้เห็นประจักษ์

การเมืองสามัญสุดๆ
ในระบอบทักษิณ
เป็นต้นทุนสำคัญทางสังคม
เพื่อเปลี่ยนแปลง
ประชาชนได้เรียนรู้ทูตาสว่าง
ขึ้นเรื่อยๆ
นำหน้านักการเมืองสารเลว
ผู้ยิ่งใหญ่ด้านหน้าตาบอด
สวนทางอย่างน่าสังเวช

เช่นประชาชนทุกหมู่เหล่ามาด้วยใจไม่ต้องจ้างต่างมีน้ำใจเสียสละ กล้า
หาญคัดค้านคนชั่วมีวณิฆะใช้อำนาจรัฐคดโกง ทุกคนเป็นไท เพราะมีจุด
ยืนโดยรู้ทันความจริงจากการสานเสวนาผ่านสื่อเอเอสทีวี เฉพาะ
อย่างยิ่งต่างมุ่งมั่นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้วยสันติวิธี

น่าเสียดายกับชัยชนะของพันธมิตรฯ เหมือนยังไม่เข้าตาลังคม
ส่วนใหญ่เท่าที่ควร ดีไม่ดี โดนเพ่งโทษว่าทำเศรษฐกิจเสียหาย ปิด
สนามบินการท่องเที่ยวหายหมดโดยไม่ยอมรับรู้ว่าเป็นผลของรัฐบาล
สามานย์ อยู่ในอำนาจต่อไป อะไรจะเกิดกับสถาบัน โครตโกงพลิก
โฉมเป็นโคตรเทวดา เมื่อเขาสามารถใช้เงินซื้อความถูกต้องได้หมด
ความเป็นธรรมจะอยู่ตรงไหนในแผ่นดิน....

ด้วยเหตุนี้ชนส่วนน้อยเท่านั้นจะพึงเห็นใจพันธมิตรฯ ว่าเสียสละ
ทำดีเหลือล้น แต่คนไม่เห็น เพราะปิดทองหลังองค์พระปฏิมา คือ

๑. กล้าเสียทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ
๒. กล้าเสียอวัยวะ เพื่อรักษาชีวิต
๓. กล้าเสียชีวิต เพื่อรักษาธรรม

ชาวพันธมิตรฯ กล้าเสียสละครบถ้วนตามสูตร เสร็จแล้วตัวเอง
ไม่ได้รับผลประโยชน์อันใดเลย มีแต่เป็นจำเลยสังคมและเป็นผู้ต้องหา
โดนฟ้องอีกต่างหาก นี่คือการเมืองของประชาชนโดยประชาชน และ
เพื่อมหาประชาคมทั้งชาติ ส่วนนักการเมืองอาชีพทั้งหลายเสียสละ
กล้าหาญตรงไหนบ้าง เห็นมีแต่แย่งเก้าอี้กันจนฝุ่นตลบ

ดังนั้นพันธมิตรฯ เสียส่วนน้อย ชะรอยจะเป็นคนดีที่โลกไม่ต้องการ
หรือไร ท่ามกลางประชาธิปไตยสามานย์ถือพวกมากลากไปในการ
เมืองน้ำเน่าเหลือระอาเต็มทน

อภิสิทธิ์มีสิทธิ์ฝันในวันฟ้ามีด

วาทะวรรคทองล้ำค่าของในหลวงอันทรงประกาศวันขึ้น
ครองราชย์ว่า “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์แห่งมหา
ชนชาวสยาม” นี่คือพระราโชบายทางการเมืองแห่งธรรมรัฐ มี
ธรรมาธิปไตย เป็นธงนำกำกับอธิปไตยของปวงชน

ประชาธิปไตยแบบไทยๆ กว่า ๗๖ ปีที่ผ่านมา ถอยหลังดิ่งลงเหว
มาเรื่อยๆ ด้วยฝีมือนักการเมืองอาชีพทั้งหลายนั่นเอง สลับหน้าด้วยนัก
การทหารที่ฉวยโอกาสเข้ามาแย่งอาชีพการเมืองโลโครกบ้าง

และการเมืองสามัญสุดๆ ในระบอบทักษิณ จนเป็นต้นทุนสำคัญ
ทางสังคมเพื่อเปลี่ยนแปลงเสียที ดังเช่น ประชาชนกลับได้เรียนรู้ทูตาส
ว่างขึ้นเรื่อยๆ นำหน้านักการเมืองสารเลวผู้ยิ่งใหญ่ด้านหน้าตาบอด
สวนทางอย่างน่าสังเวช

ฉบับลันที่รัฐบาลสมชายต้องจบเห่ด้วยเหตุ
ยุบพรรค เชื่อว่าไม่มีวันตาย พรรคเพื่อไทยถึง
เกิดเป็นหุ่นเชิดตัวใหม่แทนพลังประชาชน มันแค่
เปลี่ยนหัวครอบตัวเก่าให้ทักษิณซึกโย

อันที่จริง พรรคเพื่อไทยและลิวลิว ต่อให้ชิง
ตั้งรัฐบาลสำเร็จ ก็เห็นอยู่แล้วว่าพันธมิตรฯ ต้อง
ออกมาขวาง ทั้งกระแสสังคมทุกภาคส่วน ล้วนให้
เปลี่ยนหัวทั้งนั้น

แทนที่ประชาธิปไตย จะรู้ทันสถานการณ์
ชัดเจนดังกล่าว กลับกระดี๊กระด๊าอยากเป็น
รัฐบาลเต็มแก่ กระทั่งจะต้องอ่อนข้อของน้อง
พวกยี่ห้อยร้อยเปอร์เซ็นต์ همینตลบยังงี้ก็ยอม
เราจึงเห็นอภิสิทธิ์เออออห่อหมกกับเนวิน ตาม
ภาชิตการเมือง ไม่มีมิตรแท้และไม่มีศัตรูถาวร

การผสมพันธุ์ของประชาธิปไตยกับแก๊งเพื่อน
ของเนวิน โดยไม่เลือกพันธุ์ ไม่รังเกียจเด็ดฉันท
สนุนโจรเช่นนี้ เท่ากับไม่เคารพเจตนารมณ์
ยุบพรรคของกฎหมาย ซึ่งเนวินไม่มีสิทธิ์ออกโรง
โจ่งครึมทำการเมืองใดๆ

หลายๆ คนคงเห็นใจประชาธิปไตย ต้องพึ่ง
ไบบุญลิวลิวโจรกลับใจ เพราะไม่มีทางเลือกอื่น
จริงๆ มีอยู่

เสียดายคุณอภิสิทธิ์ ศิษย์เอกนายชวน ผู้มี
หัวคิดล้ำหลังจึงยังจมปลักงมโข่งกับการเมือง
คับแคบเฉพาะในระบบรัฐสภา สภาไทยที่เป็นมา
และเป็นอยู่ จะใช้งานอะไรได้นัก เมื่อรู้จักแต่
พวกมากลากไป แม้ในทางโจร ใครๆ ก็จ้านกับ
ประชาธิปไตยสามานย์ปานนี้ ที่นี้ประชาธิปไตย
ผู้มีเสียงส่วนน้อยในสภาน้ำเน่า ซึ่งตัวเองเคย
กว่าบาตรสภามาก่อนหน้า แล้วจะพารัฐนาวา
อภิสิทธิ์ ๑ ไปได้ถึงไหนหนอ

อนึ่ง หากศรัทธาการเมืองใหม่ ย่อมมีสิทธิ์
ทำได้เยอะเยอะ ไซ้ต้องคอยแก้รัฐธรรมนูญ
เสียก่อนตั้งนายภา อภิสิทธิ์อ้าง ไม่จริงเลย

เช่นการเลือกตัวนายภา ในสภา ประชาธิปไตย
ควรจะเคารพศักดิ์ศรีของตัวเองว่าเป็นพรรคน้ำดี
ที่เหลืออยู่ฉะนั้นโดยเสียงนอกสภา คุณอภิสิทธิ์

ย่อมมีเสียงท่วมพันหายห้วง ไม่มีหน้าไหนสู้ได้
ถ้าว่าตามกติกาและน่าเชื่อว่าสภาคงไม่สวนกระแส
สังคม ต่อให้สวนทาง ยังงี้ก็จอดชอยตันแน่นอน

ยิ่งพรรครัฐบาลเก่า แตกคอกัน ดังเพื่อน
เนวิน จะเทเสียงโจรแปรพักตร์ ก็เปิดใจกว้างรับ
ไว้ได้ โดยไม่เห็นต้องประเคนโคคว่ำ **เอื้อบุญคุณ
อย่างน่าเกลียด ตามวิธีการเมืองน้ำเน่าทำไม**

โดยหลักการ ซึ่งเจ้าหลักการนักวิชาเกินทั้ง
หลายสำคัญผิด ยึดติดแต่ว่ารัฐบาลต้องถือเสียง
ข้างมากเท่านั้น ถึงจะทำงานไปรอดอยู่ยาว แท้จริง
การยึดเสียงข้างมากไว้ตายตัวเท่ากับผูกขาด
อำนาจนิติบัญญัติ แล้วจะเป็นประชาธิปไตยอัน
ถูกต้องได้ที่ไหนกัน มันเหลวและแบบทักษิณ
เผด็จการไม่ใช่หรือ!

ดังนั้น ฉันทานุมัติตั้งนายภา ด้วยเสียง
ข้างมาก แค่นั้นยอมพอแล้ว ต่อจากนั้น ค่อยตั้ง
รัฐบาลให้สง่างามหน่อย รวมทั้งแม่ทำงานยิ่ง
ไม่น่าห่วง หากกล้าหาญทำจริงเรื่องดีแท้ เห็น
แก่ประโยชน์สุขสาธารณะมหาชนเป็นตัวตั้ง
รวมทั้งให้ฟังเสียงปัญญามหาชนนอกสภาเป็นพลัง
คุ้มครองสำคัญ เมื่อไม่คิดว่างานทางการเมือง
เดินหน้าด้วยเสียงในสภาเป็นตัวชี้เป็นชี้ตายเท่านั้น

การดูถูกเสียงส่วนน้อยใหญ่ นอกสภาว่าเป็น
สภาข้างถนนนับเป็นความโง่เขลา ช่างไม่ยอม
เข้าใจเจ้าของอธิปไตยตัวจริงเสียงจริงเสียเลย
คือเป็นแค่ผู้แทนจะหลงตัวทำใหญ่คับฟ้ามองข้าม
ตัวการได้อย่างไร

วิสัยทัศน์แค่รัฐบาลเสียงข้างน้อย คงไม่มีใน
ประชาธิปไตย เพราะใจไม่ถึง ไม่กล้าหาญพอ
ไม่รู้ว่าต้องไปกลัวทำไมกับการล้มรัฐบาลดีๆ ล้ม
ไปได้เลือกตั้งใหม่ ยิ่งได้ใจพวกทะเลคะแนนเสียงให้
มากขึ้น

ช่างเถอะ ถึงคราวบุญหล่นทับตามกระแส
เปลี่ยนหัวรัฐบาล ให้นายอภิสิทธิ์ตั้ง ครม.บ้าง
จะชี้เหรีย้งงี้ก็ดีกว่าเก่าวันยังค่ำ

เพียงวันแรกตั้งเป็นนายภา แล้วกล่าว
สุนทรพจน์ มีแต่เสียงชมชื่นกันยกใหญ่ อะไรๆ คง

ปัญหาบังคับใช้กฎหมาย
ไม่เป็นธรรม
ผู้ถืออำนาจรัฐเลือกปฏิบัติ
เช่นระบอบทักษิณ
ถึงเกิดวิกฤตที่สุดในโลก
จนผ่าทางตันไม่ออก

ดีขึ้นหลังจากนี้ไป ขณะเดียวกัน จะหวังนั้นนี้มากนักคงไม่ได้ นายภา
อภิสิทธิ์ออกตัวอ่อนนุ่มถ่อมตนด้วยข้อจำกัดอันน่าเห็นใจ ในเมื่อยัง
ไม่มีปัญญากล้าหาญคิดทำการเมืองใหม่บ้าง เชิญอยู่กับการเมืองเก่า
น่าเบื่อต่อไปเถิด

จึงไม่ประหลาดเลย ที่นายภา ไม่ยอมเอ่ยเสียใจบ้างกับวีรชนผู้
เสียสละชีพพลีเพื่อชาตินับสิบราย ในขณะที่การปิดสนามบินเป็นประเด็น
สำคัญไม่มีลิ้มกล่าวขวัญถึง

นอกจากนี้ นายภา คนที่ ๒๗ ไม่พลาดที่จะยืนยันการใช้อำนาจ
นิติรัฐ นิติธรรม... จริงทีเดียว เพราะ**ปัญหาบังคับใช้กฎหมายไม่เป็น
ธรรม ผู้ถืออำนาจรัฐ เลือกปฏิบัติเช่นระบอบทักษิณถึงเกิดวิกฤต
ที่สุดในโลก จนผ่าทางตันไม่ออก**

อย่างไรก็ดี บางเสียงอดเป็นห่วงไม่ได้คือ เมื่อผู้ถืออำนาจรัฐ
ขาดคุณธรรมเสียเอง มันถึงยากที่จะจัดการกับผู้ถือกฎหมายนั้นๆ
ปัญหาที่มีมาตลอดจนทุกวันนี้ เพราะการถือแต่ความถูกต้องตามกฎหมาย
เป็นสรณะ โดยไม่เหลียวแลความเป็นธรรมโดยชอบธรรมให้สำคัญนั่นเอง
ทั้งรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ เมื่อใช้ไม่เป็นธรรม ขาดธรรมะ จะต่าง
อันใดกับ**โจรศาสตร์**

ฝากฝันวันทำจริง

รัฐบาลใหม่พร้อมกระแสสังคม ล้วนเรียกร้องเรื่องเศรษฐกิจเป็น
ปัญหาเร่งด่วน

ความจริงตัวการตัวแปรที่ทำให้เศรษฐกิจเดือดร้อน หัวเรือใหญ่อยู่
ที่การเมืองรัฐบาลรวมพลพรรคสามานย์ทั้งมวลนั้นแหละ **เมื่อคนชั่วขึ้น
นั่งบัลลังก์ ประโยชน์สุขมหาชนทั้งแผ่นดินจะบังเกิดขึ้นนั้นอย่าฝันเลย**

วาระเร่งด่วนของชาติเพื่อแก้วิกฤตทั้งเศรษฐกิจและอื่นใด จึงอยู่ที่
ปัญหาคุณธรรมของคนสำคัญ นับตั้งแต่ต้นักการเมืองอาชีพนั้นแหละ
ตัวดี แล้วจะมีหน้าไหนก็คนภูมิใจอย่างนายภาอภิสิทธิ์ได้โดยไม่หลงโลก

สุดท้าย เราคงไม่ยากหวังอะไรมากนักจากรัฐบาลการเมืองเก่า
นอกจากใครเห็นการแก้ไขขนานใหญ่ ในวงการสื่อสารมวลชน และ
กระบวนการยุติธรรมมีตำรวจมหาภัยไล่ไปถึงอัยการด้วย ตั้งต้นขอให้
เอาจริงเท่านั้นได้ก่อนก็น่าดีใจไม่ใช่นะเลฯเลยจะบอกให้

**การเปลี่ยนผ่านบ้านเถื่อนเมืองถ่อย จะเรียกร้อยเร็วไวหรือ
คอยช้านาน อยู่ที่การเปลี่ยนแปลงตั้งแต่สื่อมวลชนจนสามารถสื่อ
ความจริงสู่สังคม เมื่อสื่ออิสระจากทุนนิยมทรราช การสานเสวนา
กับประชาชนเพื่อแก้ไขสิ่งผิดสร้างสิ่งถูกทั่วแผ่นดินยอมเป็นไปได้
ดังเช่นประชาธิปไตยโดยพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
ปรากฏผลแล้วพร้อมจะก้าวหน้าต่อไป** ๓

...ในวันนั้น (วันที่ นปช. บุกถล่ม พธม.)
 อาตมาก็ไปดูที่ถนนราชดำเนิน...
 ต่อจากนั้นก็ไปที่อนุสาวรีย์พระบรมรูปทรงม้า
 ไปวัดเบญจมฯ ไปสนามม้านางเลิ้ง
 มีพระ (ร่วมขบวนไปด้วย) รูปเดียว
 มาประมาณตี ๑ ครึ่ง...
 (มหาไชว์ ทัสสนีโย)

เราไม่ต้องการ ที่จะฆ่าคนไทยด้วยกัน???

ในบรรดาหัวหมู่ทะลวงฟันที่มุ่งถล่มสันตติโศกมาตลอด
 ใ ดร.พระมหาไชว์ ทัสสนีโย แห่งมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย
 นับเป็นพระปากกล้าท่านหนึ่งที่แสดงตัวตนเลือกฝ่ายอย่างชัดเจน
 ท่านได้ไปแสดงธรรมเทศนาให้แก่กลุ่มรวมพลคนเสื้อแดง เมื่อ
 ๒ ธ.ค. ๒๕๕๑ ที่ลานคนเมือง กทม. มีเนื้อหาที่น่าศึกษาดังนี้

“เป็นบรรยากาศใหม่ไม่เคยได้ฟังที่ไหน ที่มีคนเป็นเรือนแสนอย่างนี้ มีคนบอกว่าให้อาตมาเปลี่ยนจิ๋วจากสีเหลืองเป็นสีแดงได้ไหมล่ะ?... เพราะวันก่อนคุณวิระพร้อมคณะไปจัดรายการความจริงวันนี้ที่วัดสวนแก้ว พระทุกวันนี้จะเปลี่ยนสีจิ๋วจากสีเหลืองเป็นสีแดงแล้วหรือ ‘ยอม’ และพวกนี้เขาเรียกคำว่า ‘ไอ้’ แล้วตามด้วย ‘ยอม’ ที่ยอมให้จัดรายการที่วัดสวนแก้ว

อาตมาอยู่วัดชนะสงครามใกล้กับ เอเอส.ทีวี ...จัดรายการอยู่ใกล้ๆ เอเอส.ทีวี. ๓ วันนี่จัดรายการเที่ยงคืน-ตีหนึ่ง พอเที่ยง ๑๐ นาที บีม!...ปรากฏว่าตอนแรกก็นึกว่าเป็นกลิ่นกองที่ ๒ ที่จะเข้าวัดชนะฯ ...นึกว่า เสธ.แดงมีความปรารถนาดีจะทอดให้กับวัดชนะฯ อีกครั้งหนึ่ง... แต่ที่ไหนได้ เสธ.แดงบอกว่ามีคนจองกลิ่นกันเยอะ ...เดี๋ยวก็จองทำเนียบ เดี๋ยวก็จองเอเอส.ทีวี. เดี๋ยวก็จองดอนเมือง เดี๋ยวก็จองสุวรรณภูมิ ...แต่พูดตรงๆไม่ได้หมายความว่า เลือกลงมารวมกันในวันนี้แล้วเราจะยกพวกกันไปทอดกลิ่นในวันนี้... ถ้าเห็นด้วยว่าจะทอดกลิ่นวันนี้เสียงดังๆ นิดหนึ่ง... งานนี้ไม่ต้องให้พระนำหน้า..เอาไว้ในช่วงรอบเมรุ เมื่อพันธมิตรมันหยุดแล้วแล้วเดี๋ยวพระจะนำหน้าตรงนั้น...ในตอนนั้นก็ให้หาหัวหน้ากันเอง เพราะพวกเราใส่สีเหมือนพระอยู่แล้ว

เพราะฉะนั้นที่พูดไม่ต้องขอให้สร้างเสริมความรุนแรง เพราะในตอนนี่สีแดง สีเหลือง สีขาว แบ่งแยกกันค่อนข้างดี ที่อาตมาบอกว่า นปช.เหมือนหมาจิ้งจอก วิ่งไปทำเนียบมันก็ตีวันก่อนที่ไปทำบุญที่วัดเสมียนนารี เขาบอกว่าเนื่องจากว่ารัฐบาลไม่ดูแลความผิดจึงเป็นของตำรวจ ดู ...

ในวันนั้น (วันที่ นปช. บุกถล่ม พธม.) อาตมาก็ไปดูที่ถนนราชดำเนิน...ต่อจากนั้นก็ไปที่อนุสาวรีย์พระบรมรูปทรงม้า ไปวัดเบญจมฯ ไปสนามม้า นางเลิ้ง มีพระ (ร่วมขบวนไปด้วย) รูปเดียว มาประมาณตี ๑ ครั้ง โชเฟอร์บอกว่า หลวงฟื่ออยู่วัดไหน บอกอยู่แถวๆ นี้แหละ หลวงฟื่อนำหน้าหน่อย

มีอะไรดีบ้าง ...วันที่ ๒ เดือนกันยา ที่พวกเราเดินไปดูแล้วก็สงสาร ในขณะที่ นปช.เดินแบบลูกทุ่ง ถือไม้หน้าสามเดินโทองๆ เราอยู่ในแท็กซี่ ฉิบหายมึงตายแน่อย่างนี้ เพราะว่าไอ้ข้างในนี่ไอ้กะเทยที่เดินบิตกัน ไอ้พลเอกอะไรไม่รู้ ...อาตมาเห็นเดินบิตกันอยู่เขาบอกว่ามันเป็นพลเอก ...เป็นพลเอกทำไมมันเดินบิตกันแบบนั้น สงสัยมันไปอยู่กับไอ้หัวหงอกหลายคืน...มันเดินบิตกันอยู่ แล้วไปบัญชาการตรงนั้น มันฝึกแบบทหาร

ส่วน นปช.นี่ไปแบบบ้านนอก ถือไม้หน้าสามเดิน ไปถึงวัดเบญจมฯ พันธมิตรมันก็ดัก มีทั้งหนังสือ ตี๋ มีทั้งปืน อาตมาก็อ้วเสร็จแน่ๆ พอไปถึงสนามม้านางเลิ้ง ชวนอีกนะแท็กซี่ร่อยกว่าคันเอื้อ...อาจารย์รู้สึกขึ้นเวทีที่สนามหลวงใช้ไหมนี่ ถ้าอย่างนั้นนิมนต์เลย ก็คือว่าวันนั้นไล่แบบหมาจิ้งจอก กฎหมายก็ไล่ไปจนเดินไม่ได้ ส.ส.ก็โดนตั้งแต่ช่วงแรกๆ เริ่มต้นตั้งแต่ สสร.ร่างรัฐธรรมนูญ มีการกันตลอด เลือกตั้งก็กัน ต่างจังหวัดก็กัน แม้แต่รับประชามติแล้วก็กัน เลือกตั้งกันหมด แต่สุดท้ายพลังประชาชนมันชนะเฉยเลยจะ... เท่านั้นไม่พอพวกกลุ่มนี้ก็พยายามใช้ทุกอย่าง

กกด. เอื้อยออกมาจากอะไรนี่..... กูทำเองอย่างที่คุณวิระพร้อมณัฐวุฒิ ใสเกื้อ จตุพร พรหมพันธุ์ บอกว่าคุณหญิงเบ็ต คตส. ปปช. รวมทั้งยายสดี สัตยธรรม พวกนี้กระแฉะมาก ...ที่พูดอย่างนี้เพราะอาตมาไปหน้าสภา บอกว่าเดี๋ยวนเป็นชาวพุทธนะคะ เดียวเดี๋ยวนจะช่วยเอง เช่นชื่อได้ ๓ วัน ปรากฏว่ามันถอนชื่อเฉยเลย ... สนับสนุนพระพุทธศาสนาประจำชาติ...อาตมาบอก ว่าชาติพ่อชาติแม่มีมึงนี่หือ...ไม่ช่วย ที่มาพูดตรงๆไม่ได้มาแต่มาเตือนสติ แต่สติมันอาจจะหนักไปหน่อย ... เพราะว่าสติของคนปัจจุบันถ้าบอกว่าเจริญพระนิยามะ มันไม่ฟัง

ขนาดวัดสระเกศที่อยู่ตรงนี้ ทุกปีตั้งแต่สมัย ร.๕ มีการจัดงานภูเขาทอง เอาผ้าแดงบูชาภูเขาทอง ปรากฏว่าในช่วงงานพระราชพิธีพระราชทานเพลิงพระศพสมเด็จพระพี่นางฯ ช่วงนั้นเป็นช่วง

ซึ่งภูเขาทองไปด้วยผ้าแดง ไ้พวกนี้มันเอาไปต่อบอกว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจักรีกาลเทศะ เอาผ้าแดงขึ้นภูเขาทอง แทนที่ในช่วงไว้อาลัยจะใช้ผ้าดำหรือไม้ก็ผ้าเหลือง ผ้าขาว แล้วเขาพูดว่า..... พี่น้องเอ๋ย เขาว่าอย่างนั้น แล้วพูดว่าไปเยี่ยมรดภูเขาทองดีไหม พี่น้องเอ๋ย นี่มันพูดอย่างนี้เลยอาตมาก็เตรียมไว้มาเถาะโยมมาเลย จะเอายอดภูเขาทองทะเลวงกันแม่มีงชะที่เถาะ... ถ้าเป็นผู้ชายก็พอดูได้หน่อย ถ้าเป็นหญิงละ... มันจะไปเยี่ยมใส่ภูเขาทอง บอกว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจักรีกาลเทศะ

แล้วบอกว่าไ้หนักกว่านั้นเหมือนที่จดพรพรหมพันธุ์ ที่โดนเพื่อนที่เรียนอยู่ที่รามคำแหงเอาเบอร์ไปให้พันธมิตรฯ แล้วโทรไปต่่า นี่เหมือนกันให้เบอร์วัดสระเกศให้โทร.ไปต่่าพระ ...เพราะฉะนั้นไ้พวกนี้เขาเห็นว่าสีแดง แสงใจ...ผวา...ผวาตลอดที่เห็นสีแดง ที่เรามาด้วยกันนั้นเปรียบหมาจนตรอกไล่จนไม่มีที่จะจอดแล้ว พอไปเรื่องยุบพรรคก็จะมีแพ้มันไปทำเนียบก็ไม่มีประชุมตามไปสุวรรณภูมิอีกอุตสาห์หนีไปประชุมอยู่ที่เชียงใหม่ มันยังตามไปอีก ปรากฏว่าเรียบร้อยเป็นศพเหมือนที่หมอบางไปแถลงการณ์ที่สภาเมื่อวาน... ตามติดนัก... ไปประชุมเชียงใหม่ยังทะเล้งตามไปจนถึงเชียงใหม่ ... เออนี่แค่ศพเดียว นะ นี่ไม่ใช่พระพุทธรูปนะ...

เพราะฉะนั้นความผิดความถูกมันจะต้องแยกแยก ปัจจุบันนี้คนมันลัษณ อะไรก็เป็นเรื่องของทักษิณทั้งนั้น ไม่จงรักภักดี มีการทุจริตคอร์รัปชั่นและสนาามบินที่มันไปปิด ใช้ร่มเงาของสนาามบินไม่ใช่ฝีมือทักษิณหรือ ... ไ้ที่ไปอยู่นั้นไม่ใช่ฝีมือทักษิณหรือ นายกฯ ตายไปก็คนแล้วไม่สามารถสร้างสนาามบินขนาดนี้ได้ ... ตรงนี้ที่พูดต้องการที่จะให้พวกเราได้เห็นว่าคุณผิดยังลัษณ เห็นผิดเป็นถูก เห็นกงจักรเป็นดอกบัว

มันบอกว่าตอนนี้จะแก้รัฐธรรมนูญเพื่อให้ทักษิณรอดพ้น แต่ทักษิณไม่รู้เรื่องเลย ... โดยเฉพาะอาตมาฟังรายการทำเนียบทุกวัน มันต่่า

พระก็ครั้งก็แหม่มแต่ห้อง โดยเฉพาะคนที่ชื่อ 'อิชะลัญญ์'... มันบอกว่าอะไรๆ รัฐบาลก็ชั่ว ทุจริตคอร์รัปชั่น ทรรราช สามานย์ แม้แต่พระก็ชั่ว เวลาโยมไปวัดไม่ได้ทำอะไรหรอก มีแต่หลอกแดก ... โอ๊ยคำพูดแม่คุณเอ๋ย มันก็ชาติด้วยการยึดทำเนียบ ยึดสนาามบินดอนเมือง ยึดสนาามบินสุวรรณภูมิ ขาดทุนไปวันละแสนล้านบาท ชาติพ่อชาติแม่มีง... กู้ศาสนา ศาสนาพุทธเป็นศาสนาหลัก ๙๕ % หรือ ๙๔.๗๕ % แต่เอาโพธิ์รักษไม่โกนคิ้วอาตมาเป็นอรหันต์ ... บรรลุธรรมขณะยืนฉื่ออยู่ โอ๊ยกุกุเรศจังเลยวะ ... ไม่ขึ้นต่อมหาเถรสมาคมงานนี้ถ้าพันธมิตรชนะ มหาเถรสมาคม พร้อมทั้งคณะสงฆ์ทั่วประเทศ ท่านจะเดินบิณฑบาตได้หรือ? ... การที่เอาโพธิ์รักษการที่เอาพวกนอกกรี๊ดเข้าไปในทำเนียบ พอชนะก็จะตั้งโพธิ์รักษเป็นศาสดา เป็นสังฆราช ยอมรับได้ไหมเนี่ย ... ทำยที่สุดก็ไม่มีอะไร ขอฝากพรของพระพุทธเจ้า ครั้นจะฝาก เอ็ม. ๑๖ ไป เอเอส.ทีวี. มันก็ไม่ใช่แล้ว ... โยมตั้งใจนะ ตอนนี้อย่างตบตาเอาไว้ก่อน รับพรก่อน ... อย่าเพิ่งยกตบตามารับพร ให้ตั้งอกตั้งใจนานๆ ที่เราจะมาพบกันครั้งหนึ่ง การมาปาฐกถาธรรมพิเศษในวันนี้ อาตมาภาพก็มาด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่ได้เป็นนอมินีของทักษิณ ชินวัตร ส้มคร สุนทรเวช สมชาย วงศ์สวัสดิ์ แต่มาด้วยจิตที่เป็นกุศล ต้องการเห็นประชาชนคนไทยทุกคนหมู่เหล่า ทั้งเสื้อแดง เสื้อเหลือง เสื้อขาว หรือจะใส่ชุดสีอะไรก็ตาม เราทำเพื่อชาติ ศาสน กษัตริย์ เราไม่ต้องการที่จะฆ่าคนไทยด้วยกัน แต่ขอฆ่าสิ่งที่เป็นอกุศลในจิตใจ ฆ่ามิฉชาติลึ คือเห็นผิดในจิตใจของมนุษย์”

พระธรรมเทศนา ของดร.พระมหาโชรทัศนีโย น่าจะทำให้พันธมิตรเกิดความเข้าใจที่ดีกับพี่น้องกลุ่มเสื้อแดง เพราะคงไม่ต่างกับพระเจ้าอชาตศัตรู ต้องทำบาปหมานหันต์เพราะได้พระเทวทัตเป็นที่ปรึกษา คำยุยงให้จงกฐินกับพันธมิตร นั่นก็คือการยุยงส่งเสริมให้ประชาชน

ยินดีพอใจที่จะได้เช่นหมักกัน แล้วในบางครั้งก็ยังคงกล่าวด้วยความภาคภูมิใจ ที่ได้เป็นพระรูปเดี่ยวที่กล้าออกไปร่วมเดินกลับกลุ่ม นปก. ในคืนบุกถล่มพันธมิตร แต่ถ้าหากได้ทบทวนในโอวาทของพระบรมศาสดา จากโอวาทปาฏิโมกขกาลา ที่ทรงระบุไว้ว่า

“ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ (เพียงแคสัตว์) ไม่ชื่อว่า เป็นบรรพชิตเลย” (นะ หิ ปัพพะชิต ปะรุปะมาตี)

“ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่ ไม่ชื่อว่าเป็น สมณะเลย” (สะมะโณ โหติ ปะรัง วิหฐะยันโต) เมื่อเป็นพระแล้ว ย่อมไม่พูดให้ร้ายใคร (อนุปะวาโท) และไม่มุ่งไปทำร้ายใคร (อะนุปะมาโต) ไม่ใช่ “โมเมสุตฺร - มุสาวาทวรรค” มาใส่ร้ายป้ายสีให้ผู้อื่นเสียหาย

ส่วนประเด็นที่รู้สึกทศกับท่านโพธิรักษ์ที่บรรลุธรรมขณะยี่นั้น นั้นเป็นบันทึกสภาวะธรรมของท่านเมื่อครั้งยังเป็นฆราวาส (ผู้สนใจศึกษาได้จากหนังสือ “คน ก็อะไร ทำไม่สำคัญนัก?”) ซึ่งจะต่างจากความเข้าใจของคนส่วนใหญ่ที่เข้าใจว่าผู้จะบรรลุธรรมได้นั้น ต้องพากันไปนั่งหลับตาทำเดี่ยว ใครๆ จะปฏิบัติธรรมก็ต้องไปนั่งหลับตาทำเดี่ยว ถ้าไปเดิน ไปยืน ไปพูด ไปทำงาน ไม่ใช่การปฏิบัติธรรม เราลองมาศึกษาการบรรลุธรรมของพระอรหันต์ในอิริยาบถต่างๆ ดูบ้างเป็นไร

ภิกษุณีธรรมาเถรี บรรลุขณะล้มลงในระหว่างเดินบิณฑบาต

“เราเป็นคนทุพพลภาพ มีกายอันสั้นเทา ถือไม้เท้าเที่ยวไปเพื่อบิณฑบาตได้ล้มลงที่แผ่นดินตรงนั่นเอง ที่นั่นจิตของเราหลุดพ้นแล้ว เพราะพิจารณาเห็นโทษในกาย” (จาก... ธรรมาเถรีคาถา ข้อ ๔๑๘ เล่ม ๒๖)

ท่านสัปทาสเถระบรรลุขณะกำลังจะเอามีดโกนเชือดตัวเอง

“นับตั้งแต่เราบวชมาแล้วได้ ๒๕ ปี ยังไม่

เคยได้รับความสงบใจ แม้ชั่วเวลาลัดนิ้วมือเลย เราไม่ได้เอ็กซ์คตาจิต (จิตที่รวมเป็นหนึ่ง ไม่มีกิเลสใดๆ รบกวน) ถูกกามราคะครอบงำแล้ว ประคองแขนทั้งสองร้องไห้คร่ำครวญ (ท่านโดนกรรมเก่าในอดีตชาติเล่นงาน) เข้าไปสู่ที่อยู่ด้วยคิดว่า จักนำศาตรามา ชีวิตของเราจะมีประโยชน์อะไรเล่า ก็คนอย่างเราจะลาสิกขาเสียอย่างไรได้ ควรตายเสียเถิดคราวนี้ (ขอสู้อยู่โดยไม่ขอสึก!) เราได้ฉวยเอามีดโกนขึ้นไปนอน บนเตียง มีดโกนเล่มนั้นเราสะบัดดีแล้ว สามารถจะตัดเส้นเอ็นให้ขาดได้ ขณะนั้น โยนิโสมนสิการก็บังเกิดขึ้นแก่เรา โทษปรากฏแก่เรา ความเบื่อหน่ายในสังขารก็เกิดขึ้นแก่เรา เพราะความเบื่อหน่ายในสังขารนั้น จิตของเราหลุดพ้นแล้ว ขอท่านจงดูความที่ธรรมเป็นธรรมดีเถิด วิชชา ๓ เราได้บรรลุแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้าเราทำได้เสร็จแล้ว.” (จาก... สัปทาสเถระคาถา ข้อ ๓๕๒ เล่ม ๒๖)

ภิกษุณีปฎาจาเถรี บรรลุขณะล้างเท้า

“มาฆพทั้งหลายเถนด้วยไถ หว่านพืชลงบนแผ่นดิน หาทพย็เลี้ยง บุตรภรรยา เราเป็นผู้สมบุรณ์ด้วยศีล ทำตามคำสั่งสอนของพระศาสดา ไม่เกียจคร้าน ไม่มีใจฟุ้งซ่าน เหตุจริงจะไม่บรรลุนิพพาน เราล้างเท้า เห็นน้ำล้างเท้าไหลมาแต่ที่ตอนสู่ที่ลุ่ม กระทำให้เป็นนิมิต แต่นั้นทำจิตให้เป็นสมาธิ เหมือนม้าอาชาไนยที่ดี อันนายสารถีฝึกแล้วโดยง่าย ฉะนั้น ลำดับนั้น เราถือประทีปเข้าไปยังวิหารตรวจดูที่นอนแล้วขึ้นบนเตียง ลำดับนั้น เราจับเข็มหมุดใส่ลง พอไฟดับความหลุดพ้นแห่งใจได้มีแล้ว.” (จาก... ปฎาจาเถรีคาถา ข้อ ๔๔๘ เล่ม ๒๖)

ท่านอานนทเถระบรรลุขณะล้มตัวลงนอน

“พระอานนทเถระผู้โคตมโคตร เป็นผู้ใต้สดับมามาก มีถ้อยคำไพเราะ เป็นผู้อุปัฏฐากพระพุทธเจ้า ปลงภาระลงแล้ว สำเร็จการนอน

บรรลอรหัต พระอนันทเถระสิ้นอาสวะ แล้ว
ปราศจากกิเลสเครื่องเกาะเกี่ยวแล้ว ถ่วงธรรม
เป็นเครื่องข้องแล้ว ดับสนิท ถึงฝั่งแห่งชาติและ
ชรา ทรงไว้แต่ร่างกายอันมีในที่สุด” (จาก...
อนันทเถระคาถา ข้อ ๓๕๗ เล่ม ๒๖)

ท่านวิตโศกเถระ บรรลุขณะกำลังต้องกระຈ

“ช่างกัลบกเข้ามาหาเราด้วยคิดว่า จักตัดผม
ของเรา เราจึงรับเอากระຈจากช่างกัลบกนั้นมา
ส่องดูร่างกาย ร่างกายของเรานี้ได้ปรากฏเป็นของ
เปล่า ความมืด คือ อวิชชาในกายอันเป็นต้น
เหตุแห่งความมืดมน ได้หายหมดสิ้นไป กิเลส
ดุฝ้ายั้วทั้งปวงเราตัดขาดแล้ว บัดนี้ ภพใหม่
มิได้” (จาก... วิตโศกเถระคาถา ข้อ ๒๕๒ เล่ม
๒๖)

ท่านอุสภเถระบรรลุขณะตื่นจากความฝัน

“เราฝันว่าได้ห่มจีวรสีอ่อนเฉยียงป่า นั่งบน
คอช้าง เข้าไปนิมิตบาทดงหมู่บ้าน พอเข้าไปก็
ถูกมหาชนพากันมารุมมุงดูอยู่ จึงลงจากคอช้าง
กลับล้มตาคืนขึ้นแล้ว ครั้งนั้น ได้ความสติใจว่า
ความฝันนี้เราไม่มีสติสัมปชัญญะนอนหลับฝัน
เห็นแล้ว ครั้งนั้น เราเป็นผู้กระต่างด้วยความ
มัวเมาเพราะชาติสกุล ได้ความสังเวชแล้ว ได้
บรรลุความสิ้นอาสวะ.” (จาก... อุสภเถระคาถา
ข้อ ๒๕๖ เล่ม ๒๖)

ท่านพระสารีบุตรบรรลุขณะนั่งถวายนพัต

“ก็โดยสมัยนั้น ท่านพระสารีบุตรนั่งถวายนพัต
งานพัต ณ เบื้องพระปฤษฎางค์พระผู้มีพระภาค.
(ขณะทรงแสดงธรรมแก่ ที่พนขปริพาชก) ได้มี
ความดำริว่า ได้ยินว่า พระผู้มีพระภาคตรัสการละ
ธรรมเหล่านั้น ด้วยปัญญาอันยิ่งแก่เราทั้งหลาย
ได้ยินว่า พระสุคตตรัสการละสิ้นธรรมเหล่านั้น
ด้วยปัญญาอันยิ่งแก่เราทั้งหลาย เมื่อท่านพระ
สารีบุตรเห็นตระหนักดังนี้ จิตก็หลุดพ้นแล้ว
จากอาสวะทั้งหลาย ไม่ถือน้ำมันด้วยอุปาทาน

ธรรมจักขุปราศจากธุลี ปราศจากมลทิน ได้
เกิดขึ้นแล้ว แก่ที่พนขปริพาชกว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่ง
มีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งหมคม
มีความดับไปเป็นธรรมดา ที่พนขปริพาชกแสดง
ตนเป็นอุบาสก” (จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ
๒๗๔)

ส่วนการบรรลุธรรมของพ่อท่านสมณะ
โพธิรักษ์ ที่ได้บันทึกเอาไว้ในขณะที่ได้ปฏิบัติ
ธรรมเมื่อครั้งยังเป็นฆราวาส จาก หนังสือ “คน คือ
อะไร ทำไมสำคัญนัก?” มีข้อความว่า

“ดูเวลา ๒ นาฬิกา ของวันอังคารที่ ๒๗
มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๓ ตรงกับวันแรม ๕
ค่ำ เดือนยี่ ปีมะจอก ข้าพเจ้าลุกขึ้นมา เดินออก
จากห้องน้ำทำธุระเบา และ ณ บัดนั้นเอง ขณะ
ที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธุระนั้น ณ ที่นั้น ความสว่าง
ใดๆ ก็บังเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า กังขาสุดท้ายที่
ยังมีรู้ได้ก็สิ้นลง จบลง ณ ตรงนั้น ณ บัดนั้น
ด้วยเวลานั้น”

ส่วนการสิ้นกังวลขาในครั้งนี้ จะทำให้ท่าน
บรรลุธรรมในขั้นใดนั้น ก็ได้เฉลยเอาไว้แล้วใน
หนังสือเล่มนี้ และจะพิสูจน์ได้อย่างไรว่าจริง
หรือไม่จริง เราท่านก็คงต้องหันมาปฏิบัติธรรม
ให้บรรลุผลไปตามลำดับ เพราะผู้ที่บรรลุ
ด้วยกันเท่านั้นจึงพอที่จะเข้าใจผู้บรรลุด้วยกันได้

๒

“อาดมาก็เตรียมไว้ มาเถอะโยมมาเลย จะ
เอาอดภูเขาทองทะเลงก้นแม่เม็งชะทีเถอะ...”

(วาทกรรมมหาไชว์ ทัสสนีโย)

ถ้ายังประพฤติดนเหมือนชาวบ้านอยู่
ก็ยังไม่ชื่อว่าเป็นภิกษุ

- พุทธวจนะ

กระบวนการทัศน์ใหม่ของการพัฒนา และแก้ปัญหาคความยากจน ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

(กรณีศึกษากลุ่มบริษัทของชาวอีสานในประเทศไทย)

ง.) **องค์กรประเภทที่สี่** คือองค์กรที่บุคลากรมีระดับความต้องการบริโภคทรัพยากรต่ำ ($D \downarrow$) แต่มีศักยภาพในการพัฒนาเพื่อเพิ่มพูนทรัพยากรขององค์กรในระดับสูง ($S \uparrow$) เมื่อมีผลผลิตที่เป็น “กำไรส่วนเกิน” ก็สะพัดออกไปเป็นประโยชน์ต่อสังคม องค์กรประเภทนี้คือเป้าหมายตาม

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งมีลักษณะของ “ความมีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้ผู้คนมีความสุข (หรือมีปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์น้อย)”

ในขณะที่ธุรกิจซึ่งจะมีความรับผิดชอบและเป็นประโยชน์ต่อสังคมอย่างแท้จริง (CSR) นั้น คือ

ธุรกิจที่มีคุณลักษณะเป็นแบบองค์กรประเภทที่สี่นี้
ปรัชญาที่กำหนดทิศทางการดำเนินงานขององค์กร
ว่าบรรทัดสุดท้าย (bottom line) ของ “ผล” ที่
ต้องการคืออะไร และมีวัฒนธรรมองค์กรในการ
หล่อหลอมบุคคลากรของตนให้มีลักษณะเป็นแบบ
ไหน จึงเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะความเป็น CSR
ขององค์กรทางธุรกิจนั้นๆ

๔. ธุรกิจบุญนิยมของสันตือโคก

การที่ธุรกิจต่างๆ สามารถจะมีส่วนช่วยแก้
ปัญหาความยากจนของสังคมด้วยการสร้างงาน
สร้างรายได้ เพื่อให้ผู้คนมีเงินเพิ่มมากขึ้นจนพ้น
เส้นความยากจนตามกระบวนทัศน์ของ
เศรษฐศาสตร์กระแสหลักนั้น พอจะเข้าใจกันได้
ไม่ยากนัก แต่การที่ธุรกิจหนึ่งๆ จะสามารถมี
ส่วนช่วยแก้ปัญหาความยากจนด้วยการทำให้
ผู้คนมีความต้องการส่วนเกินความพอเพียงใน
ชีวิตลดน้อยลงตามกระบวนทัศน์ของเศรษฐกิจ
พอเพียงดังที่กล่าวมาข้างต้น คงเป็นเรื่องที่
เข้าใจได้ค่อนข้างลำบาก ทั้งๆ ที่วิถีเศรษฐกิจ
พอเพียงนี้อันที่จริงไม่ใช่เรื่องใหม่ เพราะเป็นแนว
ประเพณีปฏิบัติที่สอดคล้องกับหลักจริยศาสตร์
ของศาสนาต่างๆ หลายศาสนาที่มีมานานแล้ว
โดยเฉพาะอย่างยิ่งพุทธศาสนาที่เป็นรากฐานทาง
วัฒนธรรมของสังคมไทย ทั้งนี้ธุรกิจบุญนิยมของ
กลุ่มชาวอโคก ก็คือตัวอย่างหนึ่งของวิถีเศรษฐกิจ
พอเพียงที่เกิดจากการนำเอาหลักจริยศาสตร์ของ
พุทธศาสนามาประยุกต์ใช้เป็นปรัชญาในการ
ดำเนินธุรกิจ ตามหลัก “เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ”
หรือ “เศรษฐศาสตร์บุญนิยม”

ชาวอโคกหรือสำนักสันตือโคกเป็นชาวพุทธ
กลุ่มหนึ่งในประเทศไทยที่ก่อตั้งมานานว่าสาม
ทศวรรษ ภายใต้การนำของสมณะโพธิรักษ์
โดยเรียกตัวเองว่า “ชาวอโคก” แต่มักจะรู้จักกัน
ทั่วไปในชื่อของ “สำนักสันตือโคก” (Heikkila-
Hom, ๑๙๙๗. และ ๒๐๐๒)

ปัจจุบันกลุ่มชาวอโคกมีชุมชนของตนเอง
(ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับชุมชนชาวอามิสใน
สหรัฐอเมริกา) จำนวน ๓๐ ชุมชน กระจายอยู่
ในจังหวัดต่างๆ ๓๐ จังหวัดของประเทศไทย มี
โรงเรียนอยู่ ๙ โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในชุมชนของชาว
อโคก มีโรงงานผลิตปุ๋ยอินทรีย์ ๔ แห่ง โรงสีข้าว
๓ แห่ง โรงงานผลิตยาสมุนไพร ๒ แห่ง โรง
พยาบาลชุมชนขนาดเล็ก ๑ แห่ง ไร่นาที่ผลิตพืช
ผักไร้สารพิษกว่า ๑,๐๐๐ ไร่ ร้านจำหน่ายอาหาร
มังสวิรัต ๖ แห่ง ฯลฯ ตลอดจนมีบริษัทส่วนกลาง
ซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงเทพฯ อีก ๕ บริษัทที่เป็นศูนย์
กลางในการทำธุรกิจบุญนิยมของชาวอโคก ได้แก่

๑. บริษัท พลังบุญ จำกัด ประกอบกิจการ
เป็นร้านจำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภคที่จำหน่ายต่อ
การดำรงชีวิต โดยเน้นจำหน่ายสินค้าปลอดสารพิษ
อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และส่วนใหญ่เป็นผลผลิต
จากชุมชนต่างๆ เพื่อเป็นตลาดให้แก่ผู้ผลิตที่เป็น
ชาวบ้านทั่วไป ก่อตั้งเมื่อ ๒๔ ปีก่อนในปี พ.ศ.
๒๕๒๒ ด้วยทุนจดทะเบียน ๕ ล้านบาท
ปัจจุบันบริษัทมีสินทรัพย์สุทธิอยู่ ๕๐.๙๔ ล้านบาท
มีพนักงาน ๒๑ คน อาสาสมัคร ๕ คน

๒. บริษัท แต่ชีวิต จำกัด เป็นธุรกิจขายส่ง
สินค้าอุปโภคบริโภคทั่วไปที่จำหน่ายต่อการดำรงชีวิต
เสริมจากกิจการของบริษัทพลังบุญที่เป็นร้านค้า
ปลีกโดยไม่ขายส่ง ก่อตั้งเมื่อ ๑๔ ปีก่อนใน
ปีพ.ศ.๒๕๓๒ ด้วยทุนจดทะเบียน ๑ ล้านบาท
ปัจจุบันบริษัทมีสินทรัพย์สุทธิ ๖.๔๘ ล้านบาท มี
พนักงาน ๑๖ คน อาสาสมัคร ๓ คน

๓. บริษัท ขอบคุณ จำกัด ทำหน้าที่เป็น
ตัวแทนจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์จากชุมชน
ต่างๆ ของชาวอโคกทั่วประเทศ เช่น ยาสมุนไพร
และแชมพูสมุนไพร เป็นต้น ก่อตั้งเมื่อ ๕ ปี
ก่อน ในปี พ.ศ.๒๕๔๔ ด้วยทุนจดทะเบียน ๕
ล้านบาท ปัจจุบันบริษัทมีสินทรัพย์สุทธิ ๗.๕
ล้านบาท มีพนักงาน ๑๐ คน อาสาสมัคร ๒ คน

๔. บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด ทำธุรกิจด้าน
โรงพิมพ์และสำนักพิมพ์ โดยนอกเหนือจากการ

พิมพ์หนังสือธรรมะต่างๆ ของสำนักสันติอโศก เพื่อเผยแพร่แล้ว ยังรับพิมพ์งานทั่วไปด้วย ก่อตั้งเมื่อ ๑๘ ปีก่อน ในปี พ.ศ.๒๕๓๒ ด้วยทุนจดทะเบียน ๑ ล้านบาท ปัจจุบันบริษัทมีสินทรัพย์สุทธิ ๓๑.๔ ล้านบาท มีพนักงาน ๑๕ คน อาสาสมัครประมาณ ๑๐ คน

๕. **บริษัท ถอยหลังเข้าครรลอง จำกัด** เป็นบริษัทใหม่ของชาวอโศกที่เพิ่งก่อตั้งในช่วงเดือนเมษายนที่ผ่านมา ด้วยทุนจดทะเบียน ๕ ล้านบาท ทำธุรกิจช่องโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม โดยอาศัยรายได้ส่วนหนึ่งจากการจำหน่ายของเก่า(Recycle) ที่ได้รับจากการบริจาคและการแยกขยะขายเพื่อหาเงินมาเลี้ยงสถานีโทรทัศน์ มีพนักงาน ๓๓ คน อาสาสมัคร ๔ คน

นอกเหนือจากองค์กรที่ทำกิจกรรมเกี่ยวกับการผลิตและการจำหน่ายสินค้าหรือบริการเหล่านี้แล้ว ชาวอโศกยังมีองค์กรสาธารณกุศลที่สนับสนุนการทำงานด้านต่างๆ อีก ๘ องค์กร เป็นมูลนิธิ ๔ มูลนิธิ ได้แก่ มูลนิธิธรรมสันติ กองทัพอธรรมมูลนิธิ มูลนิธิบุญนิยม และมูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน กับสมาคมอีก ๔ สมาคม คือ สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม ธรรมทัศน์สมาคม สมาคมศิษย์เก่าลัทธิมาลิกขา และสมาคมนักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม องค์กรทั้ง ๘ องค์กรนี้มีทรัพย์สินรวมกว่า ๑๖๐ ล้านบาท ตลอดจนมีอารามที่เรียกว่าพุทธสถานซึ่งมีนักบวชพักประจำ ๙ แห่ง มีเครือข่ายกลุ่มสมาชิกชาวอโศกทั่วประเทศที่รวมตัวกันทำกิจกรรมต่างๆ แต่ยังไม่ถึงกับจัดตั้งเป็นชุมชนอีกประมาณ ๗๐ กลุ่ม อีกทั้งมีการจดทะเบียนตั้งพรรคการเมืองของชาวอโศกชื่อ **“พรรคเพื่อฟ้าดิน”** เพื่อทำงานเชื่อมประสานกับสังคมวงกว้าง (แต่ยังไม่มีเป้าหมายที่จะส่งผู้สมัครลงแข่งขันรับเลือกตั้ง) และมีสถาบันบุญนิยมเป็นองค์กรส่วนกลางที่ทำหน้าที่เชื่อมโยงข้อมูล รวมทั้งประสานการทำกิจกรรมของเครือข่ายชุมชนและองค์กรของชาวอโศกทั่วประเทศ

ในด้านของกลุ่มบริษัทบุญนิยมนั้นชาวอโศก

จะทำธุรกิจภายใต้ปรัชญา **“บุญนิยม”** ที่ประยุกต์จากหลักจริยศาสตร์ของพุทธศาสนา (Buddhist's Ethic) ซึ่งเชื่อว่าการกระทำต่างๆ ทั้งกาย วาจาใจ หรือ **“กรรม”** คือแก่นสาระสำคัญ (substance) ของชีวิตแต่ละชีวิต

การกระทำหรือ **“กรรม”** หนึ่งๆ จะเหนี่ยวนำ (induce) ให้เกิด **“แรงสนาม”** (field) ของ **“วิบากกรรม”** ในทิศทางและระดับความเข้มข้นที่สอดคล้องสัมพันธ์กับกรรมนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นแรงสนามในเชิงบวกที่ทำให้เกิดความสุข หรือแรงสนามในเชิงลบที่ทำให้เกิดความบีบคั้นเป็นทุกข์ก็ตาม [เหมือนสนามแม่เหล็ก (magnetic field) ที่มีอำนาจผลักหรือดูดลึงที่เป็นขั้วเดียวกัน หรือขั้วตรงข้ามแล้วแต่กรณี เมื่อเข้าไปอยู่ภายใต้อิทธิพลของแรงสนามซึ่งถูกเหนี่ยวนำให้เกิดขึ้นนั้นๆ]

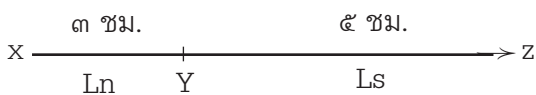
บนพื้นฐานของหลักการเรื่อง **“กรรม”** ในพุทธปรัชญา ถ้าเราออกแรงทำงานด้วยพลังแรงงานจำนวนหนึ่ง เราก็ควรจะได้รับผลตอบแทนที่พอดีกับปริมาณของพลังแรงงาน (labour power) หรือ **“กรรม”** จำนวนนั้นๆ ด้วย (คล้ายกับกฎทางฟิสิกส์ที่ว่า action เท่ากับ reaction) หากเราหาวิธีเอารัดเอาเปรียบเพื่อให้ได้รับผลตอบแทนจากพลังแรงงานของเรามากเกินกว่าระดับที่พึงมีพึงได้ ก็คือการกระทำที่เป็น **“บาป”** และการกระทำนี้จะเหนี่ยวนำ (induce) ให้เกิดแรงสนามของ **“อกุศลวิบาก”** อันจะนำไปสู่ภาวะแฝงของความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่สัมพันธ์พอดีกับแรงสนามอันเกิดจาก **“อกุศลกรรม”** ดังกล่าว

ในทางกลับกัน ถ้าหากเราเสียผลประโยชน์บางส่วนที่พึงมีพึงได้จากพลังแรงงาน (labour power) ของเรา และเป็นอรรถประโยชน์ (utility) ส่วนน้อยสำหรับเราให้แก่คนที่มีความขาดแคลนกว่า อันจะก่อให้เกิดอรรถประโยชน์เพิ่มขึ้นโดยรวมต่อสังคม นั่นก็คือการกระทำที่เป็น **“บุญ”** และการกระทำนี้จะเหนี่ยวนำให้เกิดแรงสนามของ **“กุศลวิบาก”** ซึ่งจะส่งผลให้ภาวะแฝงของปัญหา

ความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตคลี่คลายลดน้อยลง ในสัดส่วนที่สัมพันธ์พอดีกับแรงสนามที่เกิดจาก **“กฏกรรม”** นั้นๆ

ในแง่ของเศรษฐศาสตร์ หลักการเรื่อง **“บุญ-นิยม”** ของพุทธปรัชญาตามที่กล่าวมานี้มีความคล้ายคลึงกับทฤษฎีมูลค่าเกิดจากแรงงาน (The labour Theory of Value) ของเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก (Classical Economic School) กับทฤษฎีมูลค่าส่วนเกิน (Surplus Value Theory) ของเศรษฐศาสตร์การเมืองสำนักมาร์กซิสม์ (Marxist Political Economy School) ตลอดจนสามารถใช้หลักการวิเคราะห์หน่วยสุดท้าย (marginal analysis) ของเศรษฐศาสตร์สำนักนีโอคลาสสิก (Neo-Classical Economic School) มาช่วยอธิบายแนวคิดเศรษฐศาสตร์ **“บุญนิยม”** ของสำนักสันตโตโคกนี้ได้

ทฤษฎีมูลค่าเกิดจากแรงงานของเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิกอธิบายว่า มูลค่าของสินค้า (commodity) เกิดจากพลังแรงงาน (labour power) ของมนุษย์ที่แฝงอยู่ในสินค้านั้นๆ เช่น ถ้าเราต้องใช้เวลา ๑ วันในการจับกวาง ๑ ตัว ขณะที่ต้องใช้เวลา ๒ วันในการจับตัวบีเวอร์ ๑ ตัว มูลค่าแท้จริง (real value) ของตัวบีเวอร์ ๑ ตัว ก็ควรจะเท่ากับมูลค่าแท้จริงของกวาง ๒ ตัว สำหรับการซื้อขายแลกเปลี่ยนกันในตลาด ดังเช่นที่ Adam Smith เคยยกตัวอย่างไว้ เป็นต้น

เศรษฐศาสตร์การเมืองสำนักมาร์กซิสม์ได้อธิบายเรื่องนี้ต่อจากพื้นฐานของทฤษฎีมูลค่าเกิดจากแรงงานของเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิกว่าในการใช้แรงงานเพื่อผลิตสินค้าชิ้นหนึ่งๆ ให้เสร็จจะมีต้นทุนของพลังแรงงาน (cost of labour power) แฝงอยู่จำนวนหนึ่ง อันได้แก่ ต้นทุน

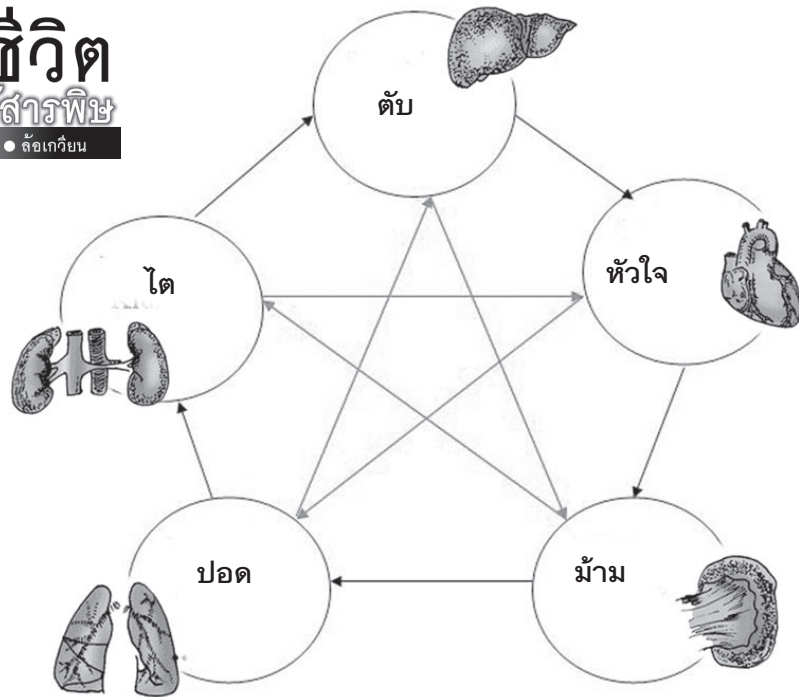
ของอาหารและปัจจัยสำคัญต่างๆในการดำรงชีวิต ซึ่งช่วยให้บุคคลผู้นั้นมีชีวิตและมีเรี่ยวแรงที่จะสามารถผลิตสินค้าจนสำเร็จ

ถ้าสมมติให้ XZ เป็นระยะเวลาในการทำงานเท่ากับ ๘ ชั่วโมง เพื่อผลิตสินค้าชิ้นหนึ่งจนเสร็จ และ XY เป็นช่วงเวลา ๓ ชั่วโมงสำหรับการทำงานเพื่อเป็นส่วนของต้นทุนพลังแรงงาน (cost of labour power) หรือเป็น **“แรงงานที่จำเป็น”** (necessary labour) เพื่อใช้สำหรับแลกเปลี่ยนกับอาหารและปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตอันจะทำให้มีชีวิตและมีเรี่ยวแรงในการทำงานได้ครบ ๘ ชั่วโมง ดังนี้ช่วงเวลาที่เหลืออีก ๕ ชั่วโมง หรือ YZ ก็จะเป็นสิ่งๆที่ Karl Marx เรียกว่า **“มูลค่าส่วนเกิน”** (surplus value) ที่เกิดจากพลังแรงงานจำนวน ๘ ชั่วโมง

ถ้าหากนายจ้างจ่ายค่าแรงให้ลูกจ้างจำนวนเท่ากับมูลค่าของพลังแรงงานเพียง ๖ ชั่วโมง นายจ้างก็จะสามารถเอาเปรียบ (exploit) มูลค่าส่วนเกินจากแรงงานของลูกจ้างคิดเป็นจำนวนเท่ากับพลังแรงงาน ๒ ชั่วโมง ซึ่งการไปเอาไรด์เอาเปรียบดังกล่าวผลประโยชน์ที่ควรจะเป็นของเจ้าของแรงงานตามการกระทำ หรือ **“กรรม”** ของบุคคลนั้นๆ มาเป็นของของตน เช่นนี้ ก็คือการกระทำที่เป็น **“บาป”** ตามหลักจริยศาสตร์ของพุทธศาสนา

ทั้งนี้การที่ผู้คนซึ่งอยู่ในชนชั้น (class) หรือตำแหน่งแห่งที่ทางสังคมเศรษฐกิจ (socio-economic) ที่เหนือกว่า ทำการขูดรีด (exploitation) มูลค่าส่วนเกิน (surplus value) จากพลังแรงงานของกลุ่มคนที่อยู่ในสถานะซึ่งเสียเปรียบกว่า ก็เพราะอิทธิพลของ **“ความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิต”** ที่เป็นตัวผลักดันให้เกิดพฤติกรรมในการเอาไรด์เอาเปรียบเช่นนั้น

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

๕ ระบบ ควบคุมชีวิต

ตอนที่ ๓

ลำไส้เล็ก

อนุภาคของอาหารที่แตกตัวจนเล็กลง จะถูกวิลลี (ขนเล็กๆ) ดูดซึมเข้าไป วิลลีนี้จะพบได้ที่ลำไส้เล็กและดูโอดินัม วิลลีมีจำนวนมากที่สุดตรงบริเวณตอนบนของลำไส้เล็ก วิลลีที่ดูโอดินัมมีรูปร่างกว้างกว่ามีความสามารถดูดซึมสารอาหารที่เป็นต่างมากกว่า วิลลีที่ลำไส้เล็ก เล็กกว่า เหมาะสมที่จะดูดซึมสารที่เป็นกรดมากกว่า

‘ลำไส้เล็ก’ มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับ ‘สมอง’ ทั้งสมองและลำไส้ประกอบด้วย เนื้อเยื่อชนิดที่คล้ายคลึงกัน สภาพของสมองควรจะเป็นต่างหรือกระชับเหมือนลำไส้ เมื่อเซลล์สมอง

มีการคิดอย่างวุ่นวาย เซลล์สมองเริ่มขยาย

ถ้าหากลำไส้บวม หรือยึดมากเกินไป การทำงานของสมองก็ซึ่มเซาอ่อนแอลง **ภาวะของวิลลีในลำไส้สะท้อนออกมาให้เห็นที่ผม** ถ้าลำไส้บวมขยายตัว ทำงานอ่อนแอลง จะทำให้ผมก็พลอยหลวม เริ่มหลุดร่วงได้ง่าย สาเหตุเพราะบริโภคน้ำมัน เบียร์ อาหารทอด อาหารมันต่าง ๆ

แผลที่กระเพาะอาหารเกิดขึ้นเพราะร่างกายหลังกรดไฮโดรคลอริก มากเกิน เนื่องจากการกินอาหารที่มีเนื้อ-นม-ไข่ เป็นประจำ บวกกับความกังวล เร่งรีบต่างๆ **ควรปรับเรื่องความกังวลและรีบเร่งให้ลดลง กินอาหารประเภทซูปผักต่าง ๆ และผักที่เป็นตระกูลราก เพื่อให้กระเพาะอาหารถูกฟื้นฟูโดยเร็ว**

ระบบน้ำเหลือง (ม้าม)

ระบบโลหิตและระบบน้ำเหลือง มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดโดยทั่วไป **กระแสโลหิตมีความหนาแน่นมากกว่าและหน้าที่หลัก คือขนส่งโลหิตแดง**

กระแสน้ำเหลือง ซึ่งขนส่งของเหลวที่ใสกว่า มีความเป็นหยินมากกว่า และดำเนินการเกี่ยวข้องกับเซลล์โลหิตขาวเป็นหลัก ทั้ง ๒ ระบบ รวมตัวกันเป็นระบบไหลเวียนโดยรวม และสร้างการไหลเวียน ในทิศทางที่ตรงกันข้าม ทว่าส่งเสริมกัน

การหมุนเวียนโลหิตเริ่มต้นที่หัวใจ แฝรัศมีออกไปข้างนอก ไปสู่บริเวณที่อยู่นอก ๆ ออกไปจากนั้นจึงกลับเข้ามา

ในทางกลับกัน การไหลเวียนของน้ำเหลือง เริ่มขึ้นที่เนื้อเยื่อของร่างกายบริเวณนอกๆ แล้วจากนั้นก็เข้าสู่กระแสโลหิตตอนกลาง

ระบบน้ำเหลืองไม่เหมือนกับกระแสโลหิตคือไม่มีอวัยวะส่วนกลาง สำหรับสูบฉีดหรือบีมน้ำเหลือง ฉะนั้น การไหลเวียนของน้ำเหลืองมีปัจจัยหลายประการ ที่ทำหน้าที่กำกับหรือบำรุง

รักษาอยู่ เช่น**การขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว การหดเกร็งของกล้ามเนื้อ การนวดถูส่วนต่างๆ ของร่างกาย ระหว่างการหายใจก็มีผลในการดูดน้ำเหลือง จากหลอดเลือดเข้าสู่หลอดเลือดใหญ่ การทำงานของลำไส้ การเคลื่อนไหวของวิลลี การบีบรัดของลำไส้โดยรวมก็เกิดการไหลเวียนของน้ำเหลืองด้วย**

เนื่องจาก ‘วิลลี’ รับผิดชอบของอาหารที่ย่อยแล้วเข้าไปอย่างต่อเนื่อง อนุภาคของอาหารนี้จะไหลสู่กระแสของน้ำเหลืองและโลหิตอย่างต่อเนื่อง ระบบน้ำเหลืองยังประกอบด้วย อวัยวะสำคัญอีกอวัยวะหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่เหนือหัวใจ ชื่อ ‘ต่อมไทมัส’ โตเต็มที่เมื่ออายุ ๒ ขวบ จากนั้นก็จะค่อยๆ ลดลงจนกระทั่งหายไป **ต่อมไทมัส สร้างเซลล์โลหิตขาวกับสารปฏิชีวนะบางชนิด**

‘ม้าม’ เป็นอวัยวะสำคัญของระบบน้ำเหลือง ตั้งอยู่ตรงข้ามกับตับ ตรงด้านซ้ายของร่างกาย มีหน้าที่ คือ

๑. กรองและทำความสะอาดน้ำเหลืองและของเหลวในร่างกาย ม้ามกรองสารต่าง ๆ เช่น แบคทีเรีย เซลล์โลหิตแดงที่เสื่อมแล้วออกจากของเหลว

๒. สร้างเซลล์โลหิตขาว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลิมโฟไซต์ (Lymphocyte)

๓. เก็บสำรองโลหิตและแร่ธาตุต่าง ๆ โดยเฉพาะธาตุเหล็ก

๔. ผลิตสารปฏิชีวนะ (สร้างภูมิคุ้มกัน) มีความสำคัญมากในร่างกาย ในการต่อต้านแบคทีเรีย

๕. ผลิตน้ำดี

หน้าที่หลักของ ‘ม้าม’ คือ **รักษาความสะอาดของร่างกายด้วยการกำจัดสารพิษส่วนเกิน**

สรุป ระบบทางเดินอาหารมีส่วนสำคัญมากในร่างกาย เราควรหลีกเลี่ยงการกินอาหารที่มีสารเคมี **พืช-ผักเคมี** หันมากินพืช-ผักพื้นบ้านข้างรั้ว จะปลอดภัยมากกว่า

ผลกระทบต่อระบบทางเดินอาหาร อีกอย่างหนึ่ง คือ **‘น้ำตาล’**

น้ำตาลมี ๔ ชนิด คือ

๑. น้ำตาลเชิงเดี่ยว (Monosaccharide) พบ
ในน้ำผึ้ง กลูโคส

๒. น้ำตาลเชิงคู่ (Disaccharide) พบในผลไม้
น้ำตาลอ้อย

๓. น้ำตาลเชิงซ้อน (Trisaccharide) พบใน
ผลไม้ นม น้ำตาลบีบ

๔. น้ำตาลเชิงซ้อน (Polysaccharide) พบ
ในธัญพืช ถั่วและผักชนิดต่าง ๆ

น้ำตาลหรือแป้งจากธัญพืช หรือ โพลีแซค-
คารายด์ จะแตกตัวในปากแล้วก็จะไปแตกตัวที่
กระเพาะอาหาร โดยจะไปสิ้นสุดที่การย่อย
สมบูรณ์ในลำไส้หรือดูโอดินัม

เมื่อน้ำตาลทรายเข้าสู่ร่างกาย มันจะเป็น
สาเหตุให้กระเพาะอาหารเป็นอัมพาตไปชั่วคราว
น้ำตาลทราย ๑/๔ ช้อนโต๊ะ ก็สามารถก่อให้เกิด
สภาพเช่นนี้ได้

เนื่องจากน้ำตาล น้ำผึ้ง ของหวาน มีความ
เป็นด่างรุนแรงทำให้กระเพาะอาหารหลังกรดออก
มาในปริมาณมากผิดปกติ เพื่อสร้างความสมดุล
ซึ่งหากว่าสภาพเช่นนี้ เกิดขึ้นบ่อยๆ นานๆ อาจ
เป็นเหตุให้เกิดแผลที่กระเพาะอาหารได้

‘โลหิต’ ของเรานั้น ปกติแล้วรักษาสภาพ
ความเป็นด่างอ่อนๆ แต่เมื่อรับน้ำตาลและของ
หวานต่างๆ ซึ่งเป็นด่างอย่างแรงเข้าไป จะทำให้
เลือดเป็นกรดมากเกินไป เพราะออกซิเจนในเลือด
ต้องไปจับอนุมูลอิสระของน้ำตาลไว้ เพื่อคงสภาพ
ความเป็นด่างของเลือดไว้ และแร่ธาตุต่าง ๆ ใน
ร่างกายที่ถูกสำรองไว้จะถูกกรดมาปรับสมดุลให้
กับร่างกาย หากเรากินของหวาน น้ำอัดลม
ไอศกรีม น้ำตาลทรายขาว แยมของทอดต่างๆ
ทุกวัน แร่ธาตุสำรองนี้ก็จะไม่มีพอ และเราก็จะ
ต้องพึ่งแร่ธาตุที่เก็บไว้ลึกลงไปในร่างกายอีก โดย
เฉพะอย่างยิ่ง คือ แคลเซียมในกระดูกส่วน
ต่างๆ ของร่างกาย และฟันของเรา

หากเหตุการณ์เช่นนี้ ดำเนินอย่างต่อเนื่อง
เป็นระยะเวลาเวลานาน จะทำให้แคลเซียมค่อยๆ หด

ไปจากกระดูกและฟัน ส่งผลให้กระดูกยุ่งไปใน
ที่สุด ยิ่งบวกกับการนอนดึกประจำก็ยิ่งจะทำให้
กระดูกยุ่งเร็วขึ้นอีก

น้ำตาลส่วนเกิน จะถูกเก็บไว้ตามที่ต่าง ๆ
ภายในร่างกายในรูปของ ‘ไกลโคเจน’ ในตับ
เมื่อปริมาณของไกลโคเจนมีมากเกินไปเกินความ
สามารถ ประมาณ ๕๐ กรัมที่ตับจะเก็บไว้ได้ มัน
จะถูกปล่อยเข้าสู่กระแสโลหิตในรูปของกรดไขมัน
ซึ่งครั้งแรกก็จะเก็บกักไว้ตามที่ต่างๆ ที่ค่อนข้าง
จะไม่มีการเคลื่อนไหวมากในร่างกาย เช่น ต้นขา
พุง

หากว่าการกินน้ำตาลทราย ของหวาน
ไอศกรีม น้ำอัดลม ยังคงทำต่อไปอีก กรดไขมัน
มันก็จะถูกดึง ไปยังอวัยวะ ที่มีการเคลื่อนไหว
กระฉับกระเฉงขึ้น เช่น หัวใจ ตับ ไชมันและมูก
จะถูกพอกขึ้นเป็นชั้น โดยจะแทรกซึมเข้าไปถึง
เนื้อเยื่อภายในอวัยวะเหล่านี้ จึงทำให้อวัยวะ
เหล่านี้ทำงานผิดปกติ เมื่อส่วนเกินมีมากขึ้น
เรื่อยๆ ก็จะทำให้อวัยวะเหล่านั้นหยุดทำงาน
ในที่สุด

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ตามคว่าสวย
ปากคว่าเก่ง
ก็ยังไม่ใช่คุณสมบัติ
ที่ประเสริฐเลิศยอด
เท่า “ใจคม”
หรือ
“ใจที่ตัดใจได้เก่ง”

สมณะโพธิรักษ์

๒ ก.พ. ๒๕๒๑

นักเรียนผ้าถุงไทย
ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา

● ฟาสาง

เก็บเกี่ยวประสบการณ์ (๒)

“กว่าจะถึงชัยชนะ”

ประสบการณ์ที่ไม่คาดฝันหลายอย่างมักเกิดขึ้น ในระยะเวลา ๖ ปีที่เป็นนักเรียนสัมมาสิกขา เสมอๆ การออกมาร่วมชุมนุมกับพันธมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตยก็เป็นหนึ่งในนั้นเช่นกัน ฉะนั้นภาพตัวเองไม่ออกเลยว่ถ้าในวันนี้ฉัน ยังคงเป็นเพียงเด็กนักเรียนมัธยมปลายธรรมดาๆ ทั่วไป ใช้ชีวิตด้วยรุ่นอิสระที่วิ่งตามกระแสนิยมที่ โลกหลอกมอมเมา ตื่นเช้าแต่งชุดนักเรียนหยิบ กระเป๋าไปเรียนหนังสือในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ที่ เรียกว่าห้องเรียน เรียนทุกอย่างที่หลักสูตร กำหนดไว้ในแต่ละช่วงชั้นปี เรียนรู้อะไรมากมาย ในหน้าหนังสือ รัฐทฤษฎีตรีโกณมิติ ปีทาโกรัส สูตรเคมีต่างๆ รู้แม้กระทั่งนอกโลกบนจักรวาล

กาแล็คซี่ที่กว้างใหญ่ แต่ไม่เคยมีใครสอนให้เรา รู้เลยว่านอกหน้าต่างห้องเรียนนั้นเป็นอย่างไร? วิธีชีวิตต้นตอกำเนิดตัวเรามาจากไหน? และ สอนให้รู้ว่าจะนำสิ่งที่ศึกษาเรียนรู้ในวันนี้ไป พัฒนาชุมชนบ้านเมืองได้อย่างไร?

โรงเรียนปลูกฝังให้เรามีความเก่งในการมีวิชา ความรู้ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ลึ้มปลูกฝังให้มีความดีที่อยู่เหนือความเก่ง เพื่อใช้ความเก่งนั้น มาตอบแทนคุณแผ่นดินและเป็นประโยชน์แก่ ประเทศชาติต่อไป มิใช่เพื่อความแนบเนียนใน การทำความชั่วโดยไม่มีใครรู้ ใครเห็น ถ้าฉันยังคงวนเวียนอยู่ในวัฏจักรการศึกษาแบบเดิมๆ จะมีสักวันเวลาไหนนะ?... ที่ชีวิตจะได้สัมผัส ชิมซับ อุดมการณ์การต่อสู้ของภาคประชาชนอัน แข็งแกร่งเช่นนี้ จะมีโรงเรียนไหนไหนนะ? ที่จะ อนุญาตหรือพร้อมส่งเสริมให้มาศึกษา เรียนรู้ ห้องเรียนอันกว้างใหญ่แห่งวิชาว่าด้วยสังคม กฎหมาย การเมืองและประชาธิปไตยในสนาม จริงแบบนี้.....

หลายคนเคยพูดไว้ว่า “โรงเรียนสัมมาสิกขา เป็นโรงเรียนที่แปลกประหลาดกว่าโรงเรียนอื่น เพราะทำอะไรไม่ค่อยเหมือนใคร” แต่ฉันว่า “คง เพราะไม่มีโรงเรียนไหน? สามารถทำได้เหมือน เรามากกว่า” จะมีโรงเรียนไหนในโลกนะ!! ที่ อนุญาตให้เด็กนักเรียนมาร่วมการชุมนุมพร้อม ทั้งครูก็มาร่วมสอนหนังสือเพื่อลงรายละเอียดใน การบูรณาการไปตามวิถีชีวิตจริงร่วมกับตัวผู้เรียน เพื่อให้ได้สัมผัสวิถีของนักสู้ประชาชน ผู้มี อุดมการณ์อันบริสุทธิ์และปลูกฝังหัวใจแห่งความ รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ให้ซึมอยู่ในทุกอณูของชีวิต ประสบการณ์ที่ไม่คาดฝันในชีวิตของฉันก็ เกิดขึ้นที่นี้มากมาย หนึ่งในนั้นคือ การได้มาทำ

หน้าที่ “การดออาสา” ของกองทัพธรรม หลายคนอาจคิดว่าหน้าที่ของการดออาสาดูอันตราย เป็นเรื่องเลวร้าย น่ากลัว ต่างๆ นานา เพราะต้องทำหน้าที่ในการคุ้มครอง คุ้มภัย ตรวจตราดูแลรักษาความปลอดภัยให้กับผู้มาร่วมชุมนุม เรียกได้ว่า เกิดเหตุร้ายอะไรขึ้นการดออาสาต้องโดนก่อน นั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของหน้าที่

แท้จริงแล้วหน้าที่ของการดออาสา มีมากกว่านั้น หลากหลายประเภท ตั้งแต่คอยบริการผู้มาร่วมชุมนุม อำนวยความสะดวกสบาย ตรวจกระเป๋า เพื่อความปลอดภัย ยกของ ย้ายเตียง เก็บขบ และอีกอีกปาดะ จนรวมไปถึงล้างห้องน้ำทำความสะอาดสถานที่ชุมนุม ล้วนเป็นงานเสียสละที่บรรดาการดออาสาทุกคนอาสาทำงานแทนพ่อแม่ พี่น้องด้วยความเต็มใจ โดยไม่มีค่าจ้างแรงงาน แม้แต่บาทเดียว

หน้าที่ของฉันในการรับบทบาท “การดออาสา” ในครั้งนี้ก็ช่วยตรวจกระเป๋าซึ่งเป็นที่รู้กันว่า การชุมนุมครั้งนี้มีผู้หญิงมากกว่าผู้ชายหลายเท่า นักการดออาสาหญิงจึงต้องมีจำนวนมากตามไปด้วย เพราะเราจะได้แยกชาย-หญิงให้ชัดเจนเพื่อความ เป็นวัฒนธรรมที่ดีและความสบายใจของผู้ชุมนุม ทุกๆ หน้าที่ที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย การตรวจกระเป๋า ก็เช่นกันเพื่อกันนอกใจเพื่อความ ปลอดภัยแล้ว ยังเป็นการแสดงถึงความบริสุทธิ์ใจในการร่วมยึดหลักข้อปฏิบัติเดียวกันใน “สันติ อธิงสา” ไม่ใช้ความรุนแรงและอาวุธใดๆ ตลอด การชุมนุมอันศักดิ์สิทธิ์ครั้งนี้ ซึ่งผู้มาร่วมชุมนุม ส่วนใหญ่ก็ให้ความร่วมมือและเข้าใจได้เป็นอย่างดี สิ่งหนึ่งที่น่าประทับใจที่สุดก็คือ อາๆ (ครูแม่ไก่) สอนให้ฉันยกมือไหว้ขออนุญาตตรวจกระเป๋า อย่างอ่อนน้อมถ่อมตน พร้อมทั้งไหว้ขอบคุณที่ ให้ความร่วมมือหลังจากตรวจกระเป๋าเสร็จแล้ว คราแรกฉันก็เก๋ๆ กังๆ ยังไม่ค่อยกล้าเท่าไร แต่ทำไปเรื่อยๆ จนรู้สึกว่กลายเป็นเอกลักษณ์ ของการดออาสา กองทัพธรรมที่ผู้ร่วมชุมนุม ประทับใจ และร่วมปฏิบัติตามไป เสีย แล้ว

เอกลักษณ์การไหว้ที่งดงามของไทยกำลังได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่ที่นี้ รวมไปถึงวัฒนธรรม ประเพณีเก่าก่อนแต่เดิมที่ฉันไม่เห็นในสังคม ไทยมาแสนนาน แต่สามารถพบภาพเหล่านั้นได้ เสมอๆ ฉันรู้สึกที่นี้เป็นเหมือนสังคมในอุดมคติที่ ทุกคนพยายามพลิกฟื้นคืนสิ่งดีๆ แต่เดิมให้กลับ มาอีกครั้ง

นึกย้อนไปก่อนที่ตัวฉันเองจะได้มาเป็นการดอ อาสา กองทัพธรรมจริงๆ นั้นฉันก็เคยสวม วิญญาณเป็นการดออาสาแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อ ตอนเกิดเหตุการณ์วันที่ตำรวจอ้างจะเข้ามาปิด หมายศาลที่มัชวานรังสรรค์ แต่กลับใช้กำลังเข้า มาสลายผู้ชุมนุมพร้อมทั้งทำลายข้าวของเสียหาย มากมาย ที่น่าเสียใจว่านั่นก็คือ **ผู้พิทักษ์ สันติราษฎร์กลับขโมยทรัพย์สินและเงินบริจาค จากหยาดเหงื่อแรงงานของประชาชน** เป็นโจร ในเครื่องแบบที่อยู่ที่ไหนประชาปวดใจทั่วกัน

ในวันนั้นจำได้ว่าฉันไม่สบายอยู่พอดี ยืน เสี่ยงตะโกนร้องบอกให้ไปช่วยกันกัน ตำรวจก็ พยายามวิ่งออกไป จนจับพลัดจับผลูยังงไม่รู้จัก ได้ไปอยู่หน้าสุดยืนประจันหน้าทำท่ายกกับตำรวจที่ แยกมิสกัน แต่คนที่ด่านเราน้อยเกินไปเลยกัน ตำรวจไว้ไม่อยู่จึงต้องถอยร่นไปรวมกันที่ด่านที่ ๒ ที่ด่านนี้เราประจันหน้าอยู่กับตำรวจร่วมชั่วโมง และฉันเองก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองเป็นเด็กผู้หญิงเพียงคน เดียวในบรรดาแถวหน้าของการดออาสาตัวจริง และการดออาสาโดยไม่ตั้งใจที่มายืนกันตำรวจ อยู่ทั้งหมด แต่สิ่งที่อยู่เหนือสถานการณ์อัน ดึงเครียดในครานั้น คือน้ำใจของพันธมิตรฯ ที่ ยอมเสียสละยกร่มคันใหญ่ไว้บังแดดอันร้อนระอุ ของพระอาทิตย์ตอนเที่ยงวันให้แก่ตำรวจพร้อม บอกเหตุผลอย่างน่าประทับใจว่า “เพื่อชาติ ศาสนา และมหากษัตริย์ ร้อนแค่ไหนประชาชนอย่างเรา ก็ยอมทนได้” อีกทั้งคอยส่งน้ำดื่มให้ตำรวจดื่มแก้ กระหายอยู่ตลอดเวลา ฉันเดาไม่ออกหรอกนะ ว่าความรู้สึกที่ประชาชนหยิบยื่นน้ำใจให้แก่ผู้ที่จะ เข้ามาทำร้ายตนเองนั้น ตำรวจจะสะกิดใจบ้างไหม?

หรือรู้สึกอย่างไรนอกเหนือจากนั้นบ้าง? จนเมื่อมีคำสั่งจากนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ให้ฝ่าแนวกันกำแพงมนุษย์ของเราเข้าไปให้ได้ ประชาชนมือเปล่าที่มีเพียงไม่กี่ร้อยมีรีจะสู้กำลังตำรวจเป็นพันนายพร้อมอาวุธในมือได้ หลายคนโดยเฉพาะผู้หญิงที่ล้วนแต่มีอายุแล้วทั้งนั้นจึงได้รับบาดเจ็บทั้งเล็กน้อยจนถึงมากในการสู้สุดใจด้วยสองมือเปล่า

แต่สิ่งที่ทำให้ฉันเกิดความรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมากับตัวเองก็คือ ทำไม? ฉันมักจะได้เจอแต่ตำรวจดีๆ ที่พยายามช่วยฉันออกมาไม่让我ได้รับบาดเจ็บหลายครั้งหลายครา ไม่ถูกฉุดกระชากลากถูหรือทำให้ได้รับบาดเจ็บ และแม้กระทั่งคำตำหนิหรือการด่าทอที่ใครหลายๆ คนได้รับเลยแม้แต่นิดเดียว ก็ไม่รู้หรอกนะว่ามันเป็นเพราะอะไร? อาจเพราะเครื่องแบบนักเรียนผ้าถุงไทยอันศักดิ์สิทธิ์นี้ หรือจะเป็นอานิสงส์ของการรักษาศีล ไม่เบียดเบียนชีวิตใครมาตลอดระยะเวลา ๖ ปีของการเป็นนักเรียนสัมมาสิกขา แต่สิ่งหนึ่งที่ฉันมักจะหมั่นฝึกฝนตนเองอยู่เป็นประจำ คือการรู้จักมองหาข้อดีของสิ่งร้ายๆ ที่เข้ามาในชีวิตให้ได้ ไม่ว่าจะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่เพียงใดก็ตาม มันอาจจะเป็นส่วนของขวัญจากสวรรค์ที่มาให้กำลังใจเล็กๆ น้อยๆ ที่ให้ได้มาพบตำรวจดีๆ ท่ามกลางตำรวจชั่วร้ายมากมาย ได้มาอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายแต่ก็แฝงสิ่งดีๆ ไว้ให้ได้เรียนรู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกใบนี้ล้วนแล้วแต่มีสองด้านเสมอ เราไม่สามารถกำหนดหรือล่วงรู้ได้เลยว่าจะได้พบเจอกับด้านไหนของโลก แต่เราสามารถกำหนด “ใจ” ของเราได้เองว่าเลือกที่จะคิดด้านไหน? ในชีวิตหนึ่งของบางคนทีอาจจะได้พบแต่ด้านดีๆ มีทุกอย่างที่ทุกคนฝันหาไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินเงินทองที่มหาศาล หน้าที่การงานที่ดีพร้อม รูปร่างหน้าตาที่สวยงาม แต่กลับไม่เคยได้พบความสุขในชีวิตเพราะไม่รู้จักความพอใจในสิ่งที่ตนมี แต่กับอีกหนึ่งชีวิตของบางคนอาจจะได้พบเจอแต่

ด้านแย่ๆ เสมอตั้งถูกสรรค้กลั่นแกล้ง แต่รู้จักที่มองหาด้านดีๆ ของสิ่งร้ายๆ มีแค่นี้ก็พอเพียงแล้วกับชีวิตและพอใจกับความสุขเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ยิ่งใหญ่แต่มีคุณค่า

ตลอดระยะเวลา ๑๙๓ วัน “กว่าจะถึงชัยชนะ” ของการยืนหยัดต่อสู้ของภาคประชาชนกับการขับไล่รัฐบาลฆาตกรหุ่นเชิด ขาชาชาติ และร่วมทวงประเทศไทยของเราคืนมา เป็น ๑๙๓ วันแห่งความทรงจำที่รวบรวมคนดีจากทั่วทุกสารทิศในแผ่นดินไทย มาร้อยเรียงหน้าประวัติศาสตร์ การต่อสู้ของประชาชนสองมือเปล่าอีกครั้ง พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้รวมกอดคอ เคียงบ่าเคียงไหล่ผ่านพันทุกข์สุขมากมายครบทั้ง ๓ ฤดูกาล จนก่อเกิดเป็นความผูกพันผูกสมัครรักใคร่ตั้งคนในครอบครัวเดียวกัน

“ไม่มีงานเลี้ยงใดที่ไม่มีวันเลิกรา” ประโยคนี้ยังคงทันสมัยอยู่เสมอ ถึงแม้งานเลี้ยงครั้งนี้อาจจะยาวนานไปสักหน่อย แต่สุดท้ายมันก็ต้องมีวันเลิกรายูติ ต่อแต่นี้คงเหลืออยู่เพียงภาพอดีตที่จารึกไว้ซึ่งวิถีของนักสู้ที่ไม่ยอมก้มหัวให้แก่อความอยุติธรรมไว้ให้รุ่นต่อไปได้ศึกษาเรียนรู้ การต่อสู้และเสียสละของวีรบุรุษ วีรสตรีของไทยไปตราบนานเท่านาน

ขอบคุณโชคชะตาที่พาดพิงโอกาสแห่งการเรียนรู้มาให้ฉัน และช่วยบ่มเพาะให้ต้นกล้าเล็กๆ ต้นนี้ได้เติบโตอย่างมีหัวใจแห่งเสรีที่รักความยุติธรรมโดยไม่เกรงกลัวต่ออำนาจมืดใดๆ เพราะถ้าคนเรากลัวและยอมก้มหน้าก้มตาให้มันถึงแม้เราจะมีชีวิตรอดปลอดภัย แต่ก็คงไม่ต่างอะไรกับคนที่ตายไปแล้ว ยอมขายจิตวิญญาณให้แก่ความชั่วร้าย เราต้องกล้าเผชิญหน้ากับความจริงและเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้อง เหมือนดั่งบทกลอนของคุณอาจารย์นันท์ พิตรปรีชาที่ฉันประทับใจมากที่สุดบทหนึ่ง

ศักดิ์ศรีที่ส้าง สู้เพื่อสร้างทางเสรี
ยังมีดีที่ยังมี ไม่พินธูกล้ำบานทำทนาย

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ฝุ่นฟ้า ฝากฝัน

พอค เทพสุรินทร์

ชาวบ้านหนึ่งในสาม
เสพติดการพนันแบบถาวร ถอน
ตัวไม่ขึ้น
ยิ่งจิตใจซึ่มซับการพนัน ความ
เห็นแก่ตัวยิ่งเพิ่มขึ้น คนไร้น้ำใจ
เพิ่มมากขึ้นๆ ทุกที

ตันหัวหอมสีห้าต้นชูใบเขียวในถุงดำ
ตั้งสลับกับถุงดอกไม้บานาพรรณที่
กำลังออกดอกสีสดสวยตั้งวางเป็นแนว ต้น
มะกรูดมะนาวและพืชพันธุ์ไม้ผลมีแทบ
ทุกชนิด ราคาตั้งแต่ถุงละห้าบาทไปถึงต้น
ละเป็นพันบาทให้ลูกค้าเลือกได้ตามต้องการ

ลุงตันเป็นเจ้าของสวนมาเช่าที่ขาย
พันธุ์ไม้นานหลายปี ชาวบ้านรู้จักกันทั่ว

พันธุ์ไม้ส่วนใหญ่สั่งซื้อจากสวนต่าง
จังหวัด แล้วเอามาลงถุงใหม่เพาะเลี้ยง
ขายต่อ แต่ส่วนหนึ่งจะเพาะเมล็ดลงถุง
ไว้ขาย ส่วนนี้จะมีกำไรมากเพราะลงทุนน้อย

ลุงตันเป็นคนขยันหาคนเทียบได้ยาก
ทำงานในสวนทั้งวัน ขายพันธุ์ไม้บ้าง รดน้ำ
บ้าง นำกิ่งตอนลงถุงบ้าง แทบไม่ได้ออกไป
ไหน

นรกในหมู่บ้าน

คะนิงนักศึกษาเกษตรปีสอง กลับบ้าน
ช่วงมหาวิทยาลัยปิดเทอม แวะมาซื้อพันธุ์
ไม้ผลเอาไปปลูกที่สวน เห็นลุงตันเอาดินลง
ถุงเพื่อเพาะพันธุ์กล้าไม้จึงเข้าไปนั่งคุยด้วย
ตามประสาคนรู้จักและคุ้นเคยกัน

“ไม่เจอดั่งนานโตขึ้นเป็นกอง ไกลลับ
หรือยัง”

“อีกหลายปีลุง เจอลุงที่ไร้อย่างขยัน
เหมือนเดิมนะครับ”

คะนิงนั่งบนขอนไม้เฝ้าชมลุงตันที่ทำ
อาชีพที่สุจริตจนฐานะร่ำรวยกว่าชาวบ้าน
หลายคน

“ไปเรียนในเมือง บ้านต้องเช่า ข้าว
ต้องซื้อ ทุกอย่างต้องใช้เงิน เราต้อง
ประหยัดช่วยพ่อแม่ที่ส่งเงินไปให้ด้วยนะ
เรื่องเที่ยวกินเหล้าสูบบุหรี่นั้นไปลองกับเขา
หรือเปล่า” ลุงตันเป็นห่วงเยาวชนสมัยนี้จึง

ยกประเด็นนี้ขึ้นมาสนทนา

“เรื่องเที่ยวกินเหล้าสุบหรือไม่มีปัญหา ตัดออกไปได้เลย กลุ่มพวกผมมีห้าหกคน ฉะนั้น ก็นั่นนั่น เราจึงประหยัดเต็มที่ครับ”

“เออ... ค่อยชื่นใจหน่อย ลังคมทุกวันนี้ ศีลธรรมคำสอนอันดีงามของพระศาสนามัน กำลังหดหายออกไปจากใจของคนส่วนใหญ่ ยิ่งเยาวชนยุคนี้ที่มีเครื่องอำนวยความสะดวกเข้ามาดมมามา จึงยากที่จะให้พวกเขาเห็นในเรื่องคุณงามความดี” ลุงต้นสาย หัวหนักใจ

“จริงครับ ลังคมในเมืองทุกวันนี้ น่ากลัว ไม่เบา ยามค่ำคืนขึ้นยืนโต๊ะเด่นคนเดียวริม ถนนอาจถูกแก๊งมอเตอร์ไซค์ปล้นปลดเอา ทรัพย์สินสินต้อๆ โดนกันมาหลายรายแล้วครับ เหตุการณ์บ้านเราทุกวันนี้ เป็นกันอย่างไร ละลุง”

“ทุกวันนี้คนในหมู่บ้านนิยมเลี้ยงปลา และไก่ชน ทุกเสาร์อาทิตย์เล่นชนไก่และ กัดปลา พนันชนต่อกันทั้งวัน พวกแม่บ้าน ส่วนหนึ่งนิยมเล่นไพ่ป๊อก เล่นกันทั้งวัน ชาวบ้านกลุ่มที่สามชอบเล่นโดมิโนต่อเกม เดิมพันเล่นได้เสียทั้งวัน ส่วนมากเป็นผู้หญิง ชาวบ้านกลุ่มที่สี่ ส่วนมากเป็นผู้ชาย จับกลุ่มเล่นไฮโลได้เสียทั้งวันทั้งคืน”

ลุงต้นถอนหายใจ

“และ... แทบทั้งหมู่บ้านทั้งหญิงชายซื้อ หวยใต้ดิน พระสงฆ์องค์เจ้าจงใจบอกใบ้ ให้หวย การพนันหวยใต้ดินขยายวงกว้าง คลอบคลุมไปหมด สรุปลแล้วคนในหมู่บ้าน **หนึ่งในสาม เสพติดการพนันแบบถาวร** ถอนตัวไม่ขึ้น ยิ่งจิตใจซึบซึบการพนัน ความเห็นแก่ตัวจัดก็ยิ่งเพิ่มขึ้น คนไร้น้ำใจ เพิ่มมากขึ้นๆ ทุกที”

ลุงต้นมีสีหน้าสลดใจ

“สิบกว่าปีก่อนชาวบ้านแทบทุกครัวเรือน กู้เงินจาก ธกส. และสหกรณ์การเกษตร แล้วยืมแบบต่อเนื่องมาตลอดจนถึงทุกวันนี้

หลายครอบครัวยังคงเป็นหนี้ ธกส. และ สหกรณ์การเกษตรอยู่เหมือนเดิม เดียวนี้มี บริษัทเงินด่วนเรียกเก็บเงินรายวัน เขาเอา สร้อยแหวนทองคำและเงินสดมาปล่อยให้ ชาวบ้านกู้ คิดดอกเบี้ยร้อยละยี่สิบต่อ ลิบวันหรือร้อยละหกสิบต่อเดือน ชาวบ้าน แห่ไปกู้เงินด่วนเก็บรายวัน หลายคนนำ สงสารขายทรัพย์สินที่มีเอามาใช้จนฐานะล่มจม ปีนี้ชาวบ้านฆ่าตัวตายไปแล้วหนึ่งศพ ลุงคิดว่าจะมีคนฆ่าตัวตายเพิ่มอีกเป็นแน่”

คะนึ่งพยักหน้าฟังอย่างตั้งใจ ลุงต้นเล่า ต่อว่า

“ชาวบ้านที่กู้เงินนอกระบบถูกเจ้าหนี้ ส่งนักเลงมาข่มขู่เรียกเก็บรายวัน เตือด ร้อนกันไปทั่ว ทำไม่ ส.ส. ที่เป็นตัวแทนของ ชาวบ้านจึงไม่ลงมาแก้ไขบ้างอย่างน้อยๆ ก็ ยับยั้งธุรกิจผิดดูแลือดรายวันให้หยุดการ ขยายพันธุ์เสียบ้างก็ยังดี

“ส.ส.ส่วนใหญ่ที่ได้รับเลือกเป็นตัวแทน ของประชาชนในสภา ก็ได้ตำแหน่งมาด้วย วิธีการเอาเงินหวานซื้อเสียง ส.ส.ที่เอาเงิน ไปแจกชาวบ้านให้มาเลือกตนจึงเป็น ส.ส.ที่ ขาดอุดมการณ์ที่จะนำประโยชน์สุขให้แก่ ลังคมบ้านเมือง พวก ส.ส.ที่ซื้อเสียงเข้า สภาจึงคิดแต่เรื่องโก่งกินเท่านั้น ลังคมมัน จะร่นวายล่มจมเป็นอย่างไรก็ไม่เดือดร้อน เพราะมีเงินก้อนใหญ่ไว้เป็นอำนาจพร้อมที่ จะออกไปสร้างหลักปักฐานอยู่ในต่างประเทศ หรือซ้าร้ายบริษัทเงินด่วนที่เก็บเงินรายวัน ส.ส. ผู้มีอิทธิพลบางคนอาจมีส่วนร่วมเป็น หุ้นส่วนหรือเป็นเจ้าของบริษัทผิดดูแลือด ที่กำลังมาทำลายลังคมกันเสียเองเป็นได้

“ลุงนึกถึงคำสอนของพระท่านที่ได้ เทศน์เอาไว้ว่าหากว่า ศีลธรรมไม่กลับมา โลกจะวิनाศ ลังคมจะพินาศจริงๆ หาก ว่าพวก ส.ส.ยังเข้าสภาด้วยเส้นทาง ซื้อเสียงเหมือนเดิม”

หมายค้น ในที่รโหฐาน

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ วรรคสาม บัญญัติไว้ว่าการเข้าไปในเคหสถานโดยปราศจากความยินยอมของผู้ครอบครอง หรือการตรวจค้นเคหสถานหรือในที่รโหฐาน จะกระทำมิได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาล หรือมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ

การยื่นคำร้องขอให้ศาลออกหมายค้นต้องยื่นต่อศาลที่มีเขตอำนาจเหนือท้องที่ที่กระทำการค้น

พิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๑๓) หมายถึงที่ต่าง ๆ ซึ่งมีใช้สาธารณสถาน ซึ่งหมายถึงที่ใด ๆ ซึ่งประชาชนไม่มีความชอบธรรมที่จะเข้าไปได้

คำว่า “เจ้าบ้าน” หมายถึง บุคคลที่มีชื่อในสำเนาทะเบียนบ้าน และให้หมายรวมถึงคู่สมรสของผู้นั้นด้วย แต่ไม่รวมถึงบุตร

คำว่า “ศาลที่มีเขตอำนาจเหนือท้องที่ที่จะทำการค้น” หมายถึง ศาลแห่งท้องที่ที่ซึ่งสถานที่ที่จะค้นหาบุคคลหรือสิ่งของตั้งอยู่ อ่างหรือเชื่อว่าอยู่ในเขตอำนาจ

พนักงานฝ่ายปกครอง ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่อื่นซึ่งร้องขอให้ศาลออกหมายค้นจะต้องเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับ การสืบสวนหรือสอบสวนคดีที่ร้องขอให้ออกหมายค้น และต้องพร้อมที่จะมาให้ผู้พิพากษาสอบถามก่อนออกหมายได้ทันที

ผู้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับ การสืบสวนหรือสอบสวนคดีมีความหมายกว้าง รวมถึงพนักงานสอบสวนผู้รับเรื่องร้องทุกข์กล่าวโทษให้ดำเนินคดี หรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบสำนวน เจ้าพนักงานซึ่งอยู่ในชุดสืบสวนและเจ้าพนักงานผู้เกี่ยวข้องกับ การร้องขอออกหมายค้นด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้การร้องขอออกหมายมีความคล่องตัว และสามารถปราบปรามอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ผู้ร้องขอออกหมายดังกล่าวจะต้องทราบข้อมูลและพยานหลักฐานในเรื่องที่ขอออกหมายนั้นๆ ด้วย เพราะศาลต้องสอบถามให้ปรากฏเหตุผลที่จะออกหมายนั้นเสียก่อนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕๙/๑ วรรคสอง

ผู้ร้องขอที่เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือพนักงานอื่นต้องดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ๓ ขึ้นไป ส่วนตำรวจต้องมียศตั้งแต่ชั้นร้อยตำรวจตรีขึ้นไป การร้องขอให้ออกหมายค้นในกรณีพิเศษ เช่น การร้องขอให้ออกหมายค้นนอกเขตศาล ผู้ร้องขอที่เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือ เจ้าพนักงานอื่นจะต้องดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ๙ ขึ้นไป ส่วนตำรวจต้องมียศตั้งแต่ชั้นพลตำรวจตรีขึ้นไป ส่วนการร้องขอออกหมายค้นเพื่อจับผู้ร้ายหรือผู้ร้ายสำคัญในเวลากลางคืน ผู้ร้องขอต้องเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าพนักงานอื่นอื่นจะต้องดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ๘ ขึ้นไป ส่วนตำรวจต้องมียศตั้งแต่ชั้นพันตำรวจตรีขึ้นไป ทั้งนี้ ตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกา พ.ศ. ๒๕๔๘

คำร้องขอให้ศาลออกหมายค้นต้องมีรายละเอียดและเอกสารประกอบดังต่อไปนี้

๑. ต้องระบุลักษณะสิ่งของที่ต้องการหาและ

ยึดหรือชื่อตัว ชื่อสกุล รูปพรรณ อายุของบุคคลที่ต้องการหาและสถานที่ที่จะค้น ระบุบ้านเลขที่ ชื่อตัว ชื่อสกุลและสถานะของเจ้าของหรือผู้ครอบครองเท่าที่ทราบ หากไม่สามารถระบุบ้านเลขที่ที่จะค้นได้ ให้ทำแผนที่ของสถานที่ที่จะค้นและบริเวณใกล้เคียงแทน

๒. ต้องระบุเหตุที่จะออกหมายค้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๖๙ พร้อมสำเนาเอกสารซึ่งสนับสนุนเหตุแห่งการออกหมายค้น เช่น รายการสืบสวนจนทราบแน่ชัดแล้วว่ามีสิ่งของที่ต้องการค้นอยู่ในสถานที่นั้น

๓. แนบแบบพิมพ์หมายค้นที่กรอกข้อความครบถ้วนแล้วพร้อมสำเนา รวมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้อง เช่น บันทึกรายชื่อผู้ต้องหา หนังสือมอบอำนาจให้ร้องทุกข์ เป็นต้น มาทำคำร้อง

๔. การร้องขอให้ออกหมายค้นเพื่อจับผู้ร้ายหรือผู้ร้ายสำคัญในเวลากลางคืนนอกจากต้องมีรายละเอียดตามข้อ (๑) ถึง (๓) แล้วผู้ร้องต้องระบุด้วยว่า ผู้นั้นเป็นผู้ร้ายหรือเป็นผู้ร้ายสำคัญและมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องทำในเวลากลางคืน มิฉะนั้นผู้นั้นจะหลบหนีหรือก่อให้เกิดภัยอันตรายอย่างร้ายแรง

บุคคลลักษณะใดจึงจะเรียกว่าเป็นผู้ร้ายนั้นให้ถือลักษณะของบุคคลตามหลักความคิดเห็นของบุคคลธรรมดาว่า หากไม่มีการจับกุมแล้วจะก่อให้เกิดอันตราย เช่น คนเป็นโรคจิตอาละวาดซึ่งนำเกรงกลัวอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่ประชาชนอื่นๆ เป็นต้น

ส่วนผู้ร้ายสำคัญนั้นให้ถือตามลักษณะของคดีว่า กระทำความผิดที่ทางการถือว่าเป็นคดีอุกฉกรรจ์ที่มีอัตราโทษสูงหรือไม่เป็นคดีอุกฉกรรจ์แต่เป็นผู้ร้ายที่มีอาชีพในทางโจรกรรมจนเป็นที่กล่าวขานหรือการกระทำของผู้ร้ายเป็นที่เกรงขามแก่ประชาชน

เดิมการออกหมายค้นเป็นอำนาจของศาลและของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ในกรณีที่คดีไม่มาสู่การพิจารณาของศาลหากมี

ความจำเป็นที่จะต้องออกหมายค้น พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่จะเป็นออกหมายค้นเอง แต่ในปัจจุบันการออกหมายค้นเป็นอำนาจของศาลเท่านั้น พนักงานฝ่ายปกครองและตำรวจชั้นผู้ใหญ่จึงไม่มีอำนาจออกหมายค้น หรือค้นด้วยตนเองโดยไม่มีหมายค้นอีกต่อไป

ศาลที่มีคำสั่งให้ออกหมายค้น จะสั่งให้เจ้าพนักงานรายงานผลการค้นต่อศาลโดยเคร่งครัดเพื่อตรวจสอบว่ามี การปฏิบัติตามหมายโดยถูกต้องหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากมีการยื่นคำร้องโต้แย้งคัดค้านการค้น ศาลจะได้มีข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาหรือเพื่อดำเนินการได้อย่างเหมาะสม

การค้นในที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้น พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจะกระทำได้เฉพาะกรณีมีความจำเป็นเร่งด่วนตามที่ระบุไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๙๒ (๑) ถึง (๕) เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ถ้าเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ที่จะถูกค้นให้ความยินยอมให้เข้าค้นได้ เจ้าพนักงานก็สามารถค้นได้โดยไม่ต้องมีหมายค้น แต่ความยินยอมนั้นต้องมีได้เกิดขึ้นจากการข่มขู่หรือหลอกลวง

การตรวจค้นรถยนต์ที่จอดหรือแล่นอยู่บนถนนหรือทางสาธารณะ จึงไม่ใช่เป็นการค้นในที่รโหฐานไม่จำเป็นต้องขอออกหมายค้น และเนื่องจากไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องนี้ไว้โดยเฉพาะ จึงเห็นว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจึงมีอำนาจตรวจค้นได้เช่นเดียวกับการตรวจค้นบุคคลในที่สาธารณะตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๙๓ ซึ่งเพียงแต่มีเหตุอันสมควรสงสัยว่ามีสิ่งของที่ จะใช้ในการกระทำความผิดหรือได้มาโดยการกระทำความผิดหรือมีไว้เป็นความผิดอยู่ในรถยนต์ก็ทำให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีอำนาจค้นได้แล้ว

สถานที่บนขบวนรถไฟโดยสาร สถานีรถไฟ

โดยสาร ห้องโถงห้างสรรพสินค้าหรือแม้แต่เป็นห้องโถงในสถานบันเทิงเรีงรมย์ถือว่าเป็นที่สาธารณะสถาน

กรณีทีสถานที่ที่จะทำการค้นเป็นอาคารชุดหรือเป็นอาคารที่มีห้องจำนวนมาก ต้องให้ผู้ร้องขอระบุเลขที่ห้องที่จะทำการค้นหรือสถานที่ที่จะค้น ถ้าสถานที่ที่จะค้นอยู่ในชุมชนแออัดซึ่งไม่มีเลขที่บ้าน ผู้ร้องขอควรแสดงแผนผังที่ตั้งของสถานที่ดังกล่าวให้ชัดเจน

การออกหมายค้นในที่รโหฐาน เจ้าพนักงานตำรวจหรือเจ้าพนักงานอื่นตามกฎหมายสามารถยื่นคำร้องขอออกหมายค้นต่อศาลได้ตลอด ๒๔ ชั่วโมง

นอกจากนี้ การค้นในที่รโหฐานก็เพื่อพบและยึดสิ่งของ ซึ่งจะเป็นพยานหลักฐานซึ่งมีไว้เป็นความผิด ได้มาโดยผิดกฎหมาย ได้ใช้หรือตั้งใจจะใช้ในการกระทำความผิด พบและยึดสิ่งของตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลกรณีทีพบและยึดโดยวิธีอื่นไม่ได้ เพื่อพบและช่วยบุคคลซึ่งถูกหน่วงเหนี่ยวกักขังโดยมิชอบด้วยกฎหมายหรือพบบุคคลตามหมายจับ จึงควรออกหมายค้นให้โดยเร็ว และต้องถือเป็นความลับจนกว่าจะพ้นวันเวลาที่จะทำการค้น

ข้อบังคับของประธานศาลฎีกา พ.ศ.๒๕๔๘ ข้อที่ ๑๘ ได้กำหนดหลักการรับฟังพยานหลักฐานในชั้นออกหมายค้น คือ การรับฟังพยานหลักฐานศาลไม่จำเป็นต้องถือเคร่งครัดเช่นเดียวกับหลักการรับฟังพยานหลักฐานที่ใช้พิสูจน์ความผิดของจำเลยเหมือนเช่นในชั้นพิจารณา เจ้าพนักงานสามารถเสนอพยานหลักฐานที่มีคุณค่าในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงต่อศาลได้อย่างกว้างขวางทุกรูปแบบเท่าที่จะหามาได้ ไม่ว่าจะเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาจากการสืบสวนสอบสวน เช่น บันทึกถ้อยคำของสายลับหรือของเจ้าพนักงาน ข้อมูลที่ได้จากแหล่งข่าวของเจ้าพนักงานหรือการหาข่าวจากผู้กระทำความผิด และข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์หรือได้จากการใช้

เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์หรือเทคโนโลยี ข้อมูลที่ได้จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือข้อมูลที่ได้จากหนังสือพนักงานอัยการที่ร้องขอให้จัดการให้ ได้ตัวผู้ต้องหา แม้กระทั่งบันทึกถ้อยคำของผู้รู้ เห็นเหตุการณ์หรือผู้ทราบข้อมูลก็สามารถเสนอ เป็นพยานหลักฐานประกอบคำเบิกความของผู้ ร้องขอได้

ผู้ร้องขอต้องเสนอพยานหลักฐานต่อ ผู้พิพากษาให้เพียงพอที่จะทำให้เชื่อได้ว่าจะพบ บุคคลหรือสิ่งของในสถานที่นั้น และกรณีค้นหา สิ่งของต้องมีเหตุตามข้อบังคับของประธานศาล ฎีกา พ.ศ.๒๕๔๔ ข้อที่ ๑๕.๑ (๑) ถึง (๓) หาก เป็นกรณีค้นหาบุคคลต้องมีเหตุตามข้อบังคับของ ประธานศาลฎีกา พ.ศ.๒๕๔๔ ข้อ ๑๕.๒ (๑) และ (๒) ทั้งนี้ ผู้ร้องขอต้องสืบสวนสอบสวนจนได้ ข้อมูลที่น่าเชื่อว่า จะพบบุคคลหรือสิ่งของใน สถานที่นั้นๆ ไม่ใช่เพียงแค่ส่งสัยก็จะมาขอให้ ศาลออกหมายค้น

การพิจารณาในการออกหมายค้น นอกจาก จะต้องพิจารณาถึงเหตุตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๖๙ ประกอบ ข้อบังคับของประธานศาลฎีกา พ.ศ.๒๕๔๔ ข้อ ๑๕ แล้ว ยังต้องพิจารณาข้อเท็จจริงอื่นๆ เช่น กรณีการร้องขอให้ออกหมายค้นนอกเขตศาลอาญา ต้องได้ความได้ว่าเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่าง ยิ่งและการร้องขอต่อศาลที่มีเขตอำนาจและเกิด ความล่าช้าเสียหายอย่างร้ายแรงต่อการปฏิบัติ หน้าที่ เช่น สิ่งของที่ต้องการจะหาหรือยึดกำลัง ถูกโยกย้ายหรือถูกทำลาย

เมื่อเจ้าพนักงานปฏิบัติตามหมายค้นได้ ตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกา พ.ศ.๒๕๔๔ ข้อที่ ๒๓ กำหนดว่า เมื่อเจ้าพนักงานได้จัดการ ตามหมายค้นแล้ว ให้บันทึกรายละเอียดในการ จัดการนั้นว่าจัดการตามหมายได้หรือไม่ แล้วให้ ส่งบันทึกไปยังที่ออกหมายโดยเร็วจะต้องไม่ช้ากว่า ๑๕ วัน นับแต่วันจัดการตามหมาย

สถิติผลการปฏิบัติตามหมายของผู้ร้องขอ

จะเป็นตัวชี้วัดที่แสดงให้เห็นความน่าเชื่อถือของ ข้อมูลหรือพยานหลักฐานที่ผู้ร้องขอได้แสดงต่อ ศาลในการยื่นคำร้องขอให้ออกหมายค้น ดังนั้น สถิติในเรื่องดังกล่าวจึงจำเป็นสำหรับผู้พิพากษา ในการนำมาประกอบการพิจารณาใช้ดุลยพินิจใน การออกหมาย โดยเฉพาะสถิติผลการปฏิบัติตาม หมายค้น ถ้าสถิติผลการปฏิบัติตามหมายค้น ของผู้ร้องขอรายใด พบการกระทำผิดหรือพบ สิ่งของที่ต้องการยึดในเปอร์เซ็นต์ที่ต่ำ โอกาส ต่อไปผู้พิพากษาก็ควรจะตรวจสอบหลักฐานของ ผู้ร้องขอรายนั้นๆ อย่างเข้มงวดเป็นพิเศษ

ข้อมูลสถิติสำคัญที่ควรจัดเก็บได้แก่ จำนวน คำร้องและจำนวนหมายที่ยื่นขอต่อศาล จำนวน หมายที่อนุญาตและไม่อนุญาต ผลการปฏิบัติ ตามหมายค้นและมีรายงานผลการปฏิบัติงาน ของผู้ร้องขอภายในกำหนดเวลาหรือไม่ ใน รายงานผลการปฏิบัติตามหมายค้นของผู้ร้องขอ นั้น ให้ส่งหลักฐานสำเนาบันทึกการตรวจค้นต่อ ศาลด้วย ทั้งนี้อาจจะให้รายงานเป็นหนังสือหรือ วิธีการตามที่ได้ตกลงกัน

เมื่อมีเหตุที่จะเพิกถอนหมายค้น ให้เจ้าพนักงาน หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องรายงานหรือแจ้งให้ศาล ที่ออกหมายทราบโดยเร็ว ในกรณีเช่นนี้ให้ ผู้พิพากษาไต่สวนและมีคำสั่งเป็นการด่วน

เมื่อผู้พิพากษามีคำสั่งให้เพิกถอนหมายค้นแล้ว ให้ผู้พิพากษาแจ้งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทราบ ทั้งนี้บุคคลที่เกี่ยวข้องอาจร้องขอให้ผู้พิพากษา ออกหลักฐานการเพิกถอนหมายค้นนั้นให้ก็ได้ ทั้งนี้ตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกา พ.ศ.๒๕๔๔ ข้อที่ ๒๔ ๓

**บันทึกผู้ตัดสินผู้อื่นโดยรอบคอบ
โดยเที่ยงธรรมสม่ำเสมอ
ถือความถูกต้องเป็นใหญ่
ผู้นี้ได้สมญาว่า ผู้เที่ยงธรรม**

● พุทธวงนะ

ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ขอฝันใฝ่ในฝันอันเหลือเชื่อ

การเมืองใหม่ ที่ใฝ่ฝัน มุ่งมั่นหมาย
การเมืองเก่า เลวร้าย ต้องหมดสิ้น
นักการเมือง ฉ้อฉล ปล้นแผ่นดิน
อวสานยุค “ทักษิณ”...ประชานิยม

เหล่า ส.ส. กระสือ ไม่สร้างสรรค์
ต้องสูญสิ้น เผ่าพันธุ์ ผสานผสม
พรรคการเมือง สามานย์ ทุนโสมม
ไร้โอกาส ล้างสุมลัม รัฐธรรมนูญ

ประชาชน ชูธง ดำรงชาติ
ครองอำนาจ อธิปไตย ไซ้สิ้นสูญ
คานอำนาจ คอยชำระ ปฏิภาณ
ถล่มล้าง อสุร... เทพจำแลง

มวลพลัง มหา ประชาไทย
คือกลไก กำกับ ทุกหนแห่ง
ก่อการเมือง กุมการมาร ตลบตะแลง
พร้อมยุทธแย่ง ยืนหยัด กำจัดมาร

นักการเมือง แม้น “ตัวแทน” ชั่วขณะ
มีพันธะ รับมอบหมาย มุ่งสืบสาน
เจตนารมณ์ ประชาชน เจก “ตัวการ”
ไซ้ตัดขาด “สายพาน” ลั่นผูกพัน

“ตัวแทน” ต้อง ยืนหยัด ในสัจจะ
เทิดธรรมะ เทนืออธรรม นำสร้างสรรค์
ยึด “ถูกต้อง” เหนือ “ถูกใจ” ตอบแทนกัน
หลักการมัน... “อธิปไตย” ของปวงชน

๒

